

Willy van der Heide

Arie Roos als Ruilmatroos

**Arie Roos
als
Ruilmatroos**

Willy van der Heide

**Arie Roos
als
Ruilmatroos**

Van Holkema & Warendorf, Bussum

ISBN 90 269 1602 7

© Unieboek - Bussum
Typografie en omslagontwerp:
Uniepers - Amsterdam

Van Holkema & Warendorf - Bussum

Verspreiding voor België:
Unieboek - België, 2100 Deurne - België

Schatgraven of schatduiken?

In het straalvliegtuig van Pan American Airways, op weg van Bogotá, Colombia, naar New York bevonden zich natuurlijk een heel stel postzakken. In een van die zakken zat onder andere een enveloppe, zo vol met prachtige Colombiaanse postzegels en expressestrookjes, dat het ding wel een produkt van een popartmaniak leek. In deze opwindende omslag zat het navolgende stuk verpakt:

RAPPORT OVER GEBEURTENISSEN

(Per vliegtuig-expressie verzonden uit: Bogotá, Colombia,
Zuid- Amerika.)

Aan:	Afkomstig van:
Bob Evers senior,	Bob Evers junior,
per adres Sunderland,	Jan Prins,
220 Park Avenue South,	Arie Roos
New York City	en
U.S.A.	Onze Man Rijkers

Beste en ook wel geëerbiedigde Pa,

U heeft er bij mij altijd ingedreund, dat een rapport kort moet zijn, helder en logisch. Bovendien zoveel mogelijk feiten geven met zo weinig mogelijk woorden. Dus juist het omgekeerde als in de Nederlandse politiek, waar je een hele ketel vol dik haverhoutgezwets gebruikt om vrijwel niets te zeggen.

U heeft van een zekere Juan Cabral (wonende hier in Bogotá) voor contante dollars de gegevens gekocht over de juiste plaats van een zoekgemaakte smaragdmijn, die destijds door de Spanjaarden hier werd ontgonnen en later door de Indianen is dichtgegooid en verstopt. U heeft daarna aan een zekere Podulka 30.000 dollar krediet gegeven om naar Colombia te gaan om daar a) de juiste ligging van die mijn op te sporen en vervolgens b) die mijn opnieuw te gaan ontginnen.

Na een tijdje vertrouwde u het zaakje niet helemaal meer, en daarom zijn Jan Prins, Arie Roos en ikzelf erop afgestuurd om uit

te vissen, wat er daarginds nu eigenlijk precies aan de knikker was. Het volgende is gebeurd:

Dit land hier, Colombia, ritselt van de bandieten. Daar moet je hier altijd en overal rekening mee houden. In de tweede plaats kunnen verbindingen tussen Bogotá en die smaragdmijn alleen door de lucht worden onderhouden. Materiaal kan uitsluitend per helikopter worden aangevoerd. (Of per muilezelkaravaan, maar dat is gekkenwerk.) Voor de arbeiders in zo'n mijn in het woeste gebergte zijn ruime voorraden nodig: tabak, koffie, meel, suiker, ingeblikt vlees enz. Op zulke waardevolle voorraden komen bandieten af als vliegen. Dus bedrijfsleider Podulka nam een Hollander, genaamd Ridders (wiens naam rechts boven aan dit rapport) in dienst om enkele kleine maar stevige betonnen fortjes aan te leggen die de mijningang tegen overvallers moesten beschermen. Dat is door Ridders uitstekend gedaan.

Toen die forten eenmaal klaar waren, ging Podulka, de bedrijfsleider, per helikopter terug naar Bogotá om de rest van het geld (nodig voor betaling van zijn inlands personeel) van de bank te halen. Dat moet in klinkende munt, want je hebt in het oerwoud weinig aan een girocheque of zo. Met 15.000 dollar contant geld kwam hij de bank uit en werd meteen op straat overvallen. Toen Arie, Jan en ikzelf in Bogotá aankwamen, was dat juist twee dagen tevoren gebeurd en onze Podulka zat zonder een rooie cent samen met Ridders in een café te wanhopen. Hij had beter direct eerlijk aan jullie in New York kunnen melden dat hij zo stom was geweest om hier met vijftienduizend dollar over straat te gaan paraderen, maar hij was bang dat jullie dat niet zouden geloven en menen, dat het maar een smoesje was en dat hij in werkelijkheid dat bedrag achterover had gedrukt, of zo iets. Podulka stuurde dus een telegram naar New York waarin hij vroeg om opnieuw tienduizend dollar bedrijfsgeld. Toch is deze Podulka een eerlijke vent. De smeerlap in het spel is die Juan Cabral, met wie alles begonnen is, en die aan jullie de geografische ligplaats van die zoekgeraakte mijn heeft verkocht. Want:

Wij ontdekten vrij snel, dat Podulka te goeder trouw aan Cabral had verteld, dat hij de volgende dag 15.000 dollar van de bank zou gaan halen. Cabral gaf dat als tip door aan een onderwereldbekende van hem (een soort straatrover) die Podulka de volgende dag buiten de bank opwachtte. Hun afspraak was, dat Cabral en deze rover de buit sam-sam zouden delen. Wij, op onze beurt, hebben vriend Cabral bij hem thuis in de kuif gepakt en daar zijn

aandeel teruggesnaaid. Die helft is nu dus terecht. De andere helft is nog zoek.

Intussen (terwijl Podulka dit dus in Bogotá overkwam) werd de mijn overvallen door een handvol los lopende bandieten, die al het werkvolk het oerwoud in joegen. Maar daarna zaten die rovers zelf met een probleem: geld hadden ze vrijwel niet gevonden (daar was Podulka juist voor naar Bogotá gegaan!). Hun enige buit bestond dus uit de proviandvoorraden en wat wapens. Maar dat alles zat verpakt in kisten en balen... veel te log om door een oerwoud mee te slepen. Zij gingen dus eerst uitgebreid aan het schransen en feestvieren, intussen pratend over een manier om het transport van de buit voor elkaar te krijgen.

Wij voerden argeloos een verkenningsvlucht uit boven de mijn-ingang en werden opgewekt beschoten met een tommygun. Zodra wij beseften dat de mijn was overvallen, voerden wij een bliksemoverval uit, waarbij we de bandieten verjoegen. Podulka zit daar nu weer geïnstalleerd als baas.

Het staat vast, dat er op die plek vroeger werkelijk een mijn in ontginning is geweest. Dat klopt dus. Of jullie vanuit New York de gok wilt wagen om nog méér geld erin te steken in de hoop dat er in de toekomst weer smaragden gevonden worden, is jullie zaak. Wij brengen alleen een rapport uit over wat er gebeurd is. De bovengenoemde Rikkers is lange tijd in dienst geweest van een hier gevestigde Hollandse aannemingsmaatschappij en heeft ons enorm goed geholpen. Hij maakt in het begin de indruk van een volkomen zot, maar achter die rare manier van doen zit een heel slim stel hersens. Daarom kunnen Arie en hij ook zo goed met elkaar overweg, denk ik. Nu nog dit:

Toen wij onze overval op Juan Cabral voorbereidden, luisterden wij bij hem thuis een enorme ruzie af tussen deze Cabral en een troep rauwe kerels die hem woedend verweten dat hij de gegevens over de juiste zinkplaats van Spaanse schatgaljoenen niet alleen aan HEN, maar ook nog aan anderen had verkocht. Mooie jongen, die Cabral. Die vreet van dertien walletjes tegelijk, als hij de kans krijgt. Wij speelden het diezelfde nacht nog klaar om alle papieren over gezonken goudschepen en verloren mijnen in een kartonnen doos bij elkaar te gooien en daarmee te verdwijnen.

Eindresultaat:

Omdat we kunnen verwachten, dat zowel Cabral zelf als die rauwe

troep goudduikers naarstig naar ons op zoek blijven, zijn we als de gestreken hazen uit het Tequendama Hotel vertrokken (natuurlijk zonder te zeggen, waarheen) en dankzij Rikkers zitten we nu ondergedoken in een verlaten administratie-gebouwtje van een bouwfirma een eind buiten Bogotá. Het zijn knappe knapen die ons hier vinden. Het heeft dus geen zin, eerwaarde pa, om ons in het Tequendama Hotel op te bellen of te telegraferen - u hoort wel van ons.

Uw mannelijke loot,
Bob Evers

De stad Bogotá en het internationale vliegveld zijn verbonden door een hypermoderne autosnelweg, met aan elke kant vier rijbanen. Dat is op zichzelf niets bijzonders, want al die Zuidamerikaanse steden worden gekenmerkt door een bruto en soms overdonderend contrast tussen rijkdom en bittere armoede - met ultramoderne bouwsels naast wrakke krotten - met eeuwenoude cultuurmonumenten naast constructies die eruitzien of ze rechtstreeks zijn overgebracht uit het decor van een science-fictionfilm.

Die snelweg wordt in het midden gespleten door een groenstrook en nu komt er weer iets typisch Zuidamerikaans: met afstanden van telkens een paar honderd meter heeft men daar gigantische afgodsbeelden in geplaatst, overgebleven uit een door de Spanjaarden (in naam van het fijne christendom) verwoeste beschavingsperiode. Die beelden stonden toch maar in weer en wind te vergaan tussen de ruïnes van oude tempels en hier vervullen ze tenminste nog een heel bijzondere decoratieve taak. Toen die snelweg werd aangelegd, had de wegenbouwmaatschappij natuurlijk opbergloodsen nodig en gebouwtjes voor de ingenieurs en werktekenaars. Dat waren meestal eenvoudige bouwsels van hout op een fundering van beton. Toen de weg eenmaal gereed was, liet men die dingen gewoon staan - het was de moeite niet waard om ze te slopen en het losse materiaal te vervoeren. Bij sommige bleven de stoelen, tafels en kachels er in achter... maar niet lang, want binnen een week was vrijwel alles vakkundig gesloopt, zodat alleen de betonnen voet overbleef. Met uitzondering van één behuizing echter: die van Rikkers. Vergeleken met de krothuisjes aan de randen van Bogotá (meestal

van kistenhout en roestig blik) waren deze houten keten ware paleizen met daken die niet lekten en echte ramen van glas. Men zou menen, dat men zou staan te dringen om zich daarin te vestigen. Maar nee - daar op de kale hoogvlakte langs de snelweg valt niets te beleven en niets te verdienen. Het is er ook ontzaglijk verlaten en eenzaam en mensen hokken van nature graag op één hoop. Dus werden al die loodsen en huisjes gesloopt, waarna het materiaal op karretjes of per muilezel werd overgebracht naar de krotdistricten... Alleen Ridders liet men ongemoeid zitten waar hij zat. Dat was een soort van ongeschreven wet. Ridders had van zijn kornuiten van de bouwmaatschappij de sleutels gekregen van het administratiegebouwtje en dat was vanaf dat moment het Huis van Ridders. En daar bleef men af.

En daar zaten ze nu met zijn vieren rond een niet-te-tillen-zo-zware hardhouten tafel die eens gediend had om er werktekeningen en blauwdrukken op uit te spreiden. Nu lag die tafel wéér vol: ditmaal met halfafgesneden broden, tinnetje coke en ananassap - aangebroken blikjes sardines en cornedbeef, enkele hoopjes pistoolpatronen, met een ondergrond van afschriften uit oude Spaanse documenten plus zee- en landkaarten van uiteenlopende schaal en soort. De Man Ridders zat voor zich uit te neuriën: het lijflied van de Amerikaanse mariniers. Ondertussen was hij bezig met het uit elkaar halen en met een vette lap schoonmaken van de onderdelen van twee Beretta-pistolen. Tot ineens Jan Prins opkeek van een getypt vel, zijn rug strekte en opmerkte: „De algemene toestand is weer eens héérlijk verward”.

„Valt mee, jongetje Prins”, zei de veelvraat Roos, met een lepel hompen cornedbeef loswikkend uit een vierkant blik, geïmporteerd uit Argentinië. „Alles komt alleen maar neer op de simpele keuzevraag: Gaan we nu schatgraven of schatduiken?”

De opmerking trok ieders aandacht. Dat was meestal zo bij dit soort vreemde opmerkingen van de dikke Roos: daar zat altijd meer achter dan oppervlakkig wel leek.

„Wat bedoel je daar nou weer mee, dikke?”

„Het volgende”, begon de dikke. „Die Cabral moet jarenlang bezig zijn geweest met het verzamelen van gegevens over verloren gegane schatten en gezonken zilvervloeden”. Hij wuifde met een vette baconhand over de papierboel die de tafel bedekte.

„En daar is hij bepaald niet lui of eenkennig in geweest, zeg. Als er maar ergens ter wereld iets bij geruchte aan goud of zilver

begraven of gezonken was, sloeg onze Cabral aan het spoorzoeken”. Hij keek de ridders van de tafelronde langs: „Mag ik jullie even amuseren met het verhaal dat ik zojuist uit onze kartonnen doos viste?”

„Als je eerst je muil leeg eet”, zei Bob Evers.

Arie schonk hem geheel gratis een vuile blik, bewoog zijn adamsappel wat op en neer en startte:

DE VERBORGEN SCHAT VAN PANTHO VILLA

(Ergens diep in de Sierra Madre, in Mexico, ligt nog steeds een enorm fortuin aan goud en zilver verborgen. Het volgende relaas - nog nooit eerder gepubliceerd - verklaart hoe die daar is terechtgekomen.)

Men taxeert de totale waarde van deze fabelachtige buit op ongeveer 400 miljoen Amerikaanse dollars... en daarvoor hebben heel wat lieden de laatste adem moeten uitblazen. Dat alles is bijeengeplunderd door een zekere Pancho Villa (uitgesproken als: Vieja), de wreedste en tevens meest uitgekookte Mexicaanse bandiet uit de twintigste eeuw. Telkens als deze rover-op-grote-schaal weer een flinke slag had geslagen, stopte hij zijn buit aan goud, zilver en juwelen (want contant geld gebruikte hij voor lopende uitgaafjes) zo snel mogelijk ergens onder de grond, om het later te vervoeren naar een centrale bergplaats tussen de woeste Pieken van de Sierra Madre. En die pieken zeggen niet veel. Die enorme buit ligt daar nog steeds - daar is men zeker van. Velen hebben er naar gezocht, maar niemand heeft ooit iets gevonden.

Alle rovers op grote schaal, zowel de piraten ter zee als de paardrijdende banditeros te land, hebben altijd één gemeenschappelijk probleem gekend: hun buit zó te verstoppen dat hun metgezellen de bergplaats ervan niet te weten kwamen... want zij durfden hun eigen kornuiten niet te vertrouwen. Het was te veel gevraagd van het fatsoen van bloeddorstige halsafsnijders om geen uitvoering te geven aan het eenvoudig denkbeeld, hun aanvoerder even om zeep te helpen, om dan de hele erfenis in de wacht te slepen. Piratenhoofdlui zoals Kapitein Kidd en Charles Morgan (de knaap die de stad Panama veroverde en brandschatte) gingen zelfs zover, dat zij de luitenants die hen hielpen om de buit te verstoppen, direct na het begraven om hals brachten. Zeker is zeker.

De bedoeling was natuurlijk telkens, om op die manier een appeltje voor de dorst van de oude dag op een geheime plaats achter de hand te hebben. Helaas liep het in de meeste van die gevallen zo af, dat de kaperhoofdlieden zelf al het loodje legden eer ze aan hun zelfbedachte AOW toe waren. Zo ging het ook met Pancho Villa (wiens eigenlijke naam luidde: Doroteo Arango).

In de eerste jaren van 1900 was de onbeduidende Mexicaanse struikrover Arango de grens met de Verenigde Staten overgewipt omdat de grond in eigen land te heet werd onder zijn hooggehakte laarzen. Hij hield zich bij voorkeur op in de buurt van het plaatsje El Paso (Texas) en op een slordige dag zat hij daar een biefstukje te eten, toen er een Amerikaanse krantenverslaggever naar hem toe kwam, die bij geruchte het een en ander had vernomen over deze schilderachtig uitzierende bandiet met zijn sombrero en walrussnor. In ruil voor wat glazen tequila wilde Arango best het een en ander loslaten over zijn ruige avonturen in Mexico. De krantenman zag in deze vrijbuiters best mogelijkheden voor een serie sappige artikelen.

„Maar die naam van jou...” zei de verslaggever hoofdschuddend. „Die is onmogelijk... Doroteo Arango. Veel te netjes. We zullen iets anders moeten bedenken. Iets dat beter klinkt.

„Mij allang best, hoor”, zei Arango. „Het is misschien ook wel een goed idee als ik me een nieuwe naam aanmeet. Dat brengt de Mexicaanse politie wat van slag af Bedenk jij maar wat”.

„Pancho!” zei de Amerikaan, met een slag op tafel. „Dat past echt bij je. Pancho Villa! Maar dan moet je tegelijk ook benedeleider worden. Elke bandiet van enige klasse heeft een bende achter zich. Zo gauw jij benedeleider bent, ga ik fijne stukken over jou schrijven in Amerikaanse kranten, en dan maak ik een beroemd man van je!” Om een of andere reden zijn vele misdadigers en bandieten geweldige ijdeltuigen. Ieder redelijk mens zou denken dat een vent die leeft van onwettige dingen alles zal doen om UIT de publiciteit te blijven. Nee, hoor - hun ijdelheid maakt hen juist publiciteitsziek. Zodra de pas geschapen Pancho Villa de kans rook om als gevierde en romantische roverhoofdman in de Amerikaanse kranten te komen, was hij niet meer te stoppen. De volgende ochtend ging hij terug, de grens over, om een troep leeglopers en nietsnutten aan te werven die er alles voor voelden om zwervend en rovend aan de kost te komen. Zij kregen al gauw in de gaten dat zij in

groepsverband veel onbeschaamder konden optreden dan op hun eentje en gaandeweg sloten - zich steeds meer derderangs kruimelrovers bij Pancho aan... Tot...

Tot in 1910 de revolutie uitbrak onder leiding van Medero. Toen veranderde de situatie van infrastructuur (zoals de doctorandussen zeggen). Tot dusver was plunderen en roven iets onwettigs geweest, maar nadat de revolutie losbrak, sloot Pancho's bende zich zogenaamd aan bij de opstandelingen, en toen werd het plunderen en roven een heilige politieke zaak. Hetgeen niets veranderde aan het beginsel, dat Pancho Villa alle buitgemaakte goud, zilveren edelstenen voor zichzelf hield. Voor het verstoppert daarvan had hij een heel doeltreffend systeem. In elk kaalgeplunderd dorpje of stadje waren er wel wat politiemannen of andere lieden die Pancho niet bevielen, te vinden. Die werden uitverkoren voor een hoger doel. De meest waardevolle zaken werden door deze personen ingepakt en op muilezels geladen. Daarna werden de geselecteerde krijgsgevangenen met de op de rug gebonden handen aan de muilezelhalsters vastgemaakt, waarna zij hun lastdieren de donkere nacht invoerden... Pancho Villa met geladen revolvers te paard naast hen.

Niemand heeft ooit geweten, waar Villa deze karavaans heen leidde. Het duurde soms dagen eer hij weer boven water kwam... altijd geheel alleen. Zijn reputatie boezemde een dusdanige schrik in, dat geen mens ooit de moed opricht om hem stiekem te volgen. Vast staat wel, dat hij de gevangenen die hij de schatdragende muilezels liet leiden, steeds doodschoot nadat zij hun goud en zilver eigenhandig hadden begraven. En natuurlijk niet op de verstoppertplaats - dat snapt een kind. Ettelijke van die lijken zijn later aangetroffen, maar nooit is bij hen in de buurt iets van waarde aangetroffen.

En ook al had men zulk een plek gevonden, dan was er nog niets opzienbarends bereikt, want zulke plaatsen waren maar een soort van „tussenhaltes” waar Villa de pas buitgemaakte spullen tijdelijk aan het oog onttrok om ze dan later - met een geheel nieuwe ploeg gevangenen - van daaruit verder te vervoeren naar de hoofdschuilplaats in de Sierra Madre.

Nu is de Mexicaanse Sierra een voortzetting van het Noordamerikaanse Rotsgebergte en een zeer woest gebied dat praktisch onbewoond blijft, zonder redelijke wegen of paden.

In de jaren die volgden kreeg Mexico te lijden onder een hele reeks

tegen-revoluties en staatsgrepen tot er eindelijk een soort rustperiode intrad onder Adolfo de la Huerta. Deze stuurde er keer op keer complete bataljons soldatenvolk of cavalerie op af om Pancho Villa onschadelijk te maken, maar zonder enig resultaat. Om nu toch een zekere mate van rust te verkrijgen in de geteisterde buitenprovincies van het ongelukkige land maakte De La Huerta, ten einde raad, een soort koehandel-overeenkomst met Villa. Hij verleende aan Pancho het beheer over de provincie Durango (die iets groter is dan de hele Amerikaanse staat Ohio!), plus een vast inkomen van vijf miljoen pesos per jaar - dit onder de voorwaarde dat er geen slachtingen of plunderingen meer zouden plaatsvinden. Daarnaast kregen alle luitenanten en manschappen uit Villa's bende een vol jaar inkomen ineens, terwijl Villa's persoonlijke lijfwacht van vijftig man door de Mexicaanse staat zou worden betaald. Even een lastig bandietje afkopen...

Na deze prachtovereenkomst ontbond Villa zijn legermacht en vestigde zich officieel als heer en meester over de aan hem toegewezen provincie... waar hij kordaat orde en tucht ging handhaven. Nou - dat was hem best toevertrouwd. Niemand haalde het in het hoofd, een loopje met hem te nemen.

Er wordt algemeen aangenomen, dat Villa in deze rustige jaren geleidelijk zijn op vele verschillende plaatsen verborgen buit ging overbrengen naar één centrale bergplaats in de Sierra Madre. Maar na een tijdje werd Alvaro Obregon benoemd tot president over geheel Mexico en naarmate zijn gezag groeide en Mexico meer en meer tot een eenheid werd, voelde hij de noodzaak om zich te ontdoen van die brutale potentiaat van een Villa die lekker zijn vijf miljoen per jaar opstreek, en daarginds in Durango koninkje zat te spelen. Een onhoudbare situatie. Bovendien was er nog steeds een wet van kracht die deze zelfde Pancho Villa brandmerkte als staatsgevaarlijke bandiet, met een prijs van 25.000 pesos op zijn hoofd; dood of levend. Die wet was nooit opgeheven, maar even zo vrolijk zat Villa daar over Durango te regeren of er geen vuiltje aan de lucht was.

In de late lente van 1923 gaf Obregon geheim bevel aan zijn vertrouweling Diputado Salas om „Villa te grazen te nemen...” Een van de gevaarlijkste klusjes ter wereld, want Villa werd dag en nacht bewaakt door huurlingen die eerst raak schoten en dan pas vragen gingen stellen. Hun lijfwachtenspreuk was: „Het zekere voor het onzekere”, en dus liepen ze

dag en nacht met de vinger aan de trekker. Daar kwam nog bij dat een leger van spionnen en verklikkers Villa's hoofdkwartier op de hoogte hield van alles wat er in de wijde omtrek gebeurde. Elke vreemdeling werd in de gaten gehouden. Bij Villa in de buurt komen leek al onmogelijk... laat staan hem voldoende kogels door zijn bast jagen.

Salas wierf in het grootste geheim 30 betrouwbare knapen aan, die hij absolute geheimhouding liet zweren op straffe des doods. Twee van hen, die te praatziek bleken, werden inderdaad geliquideerd. Dat hielp aardig om de rest kaakklem te geven. Een voor een druppelden deze mannen de plaats Hidalgo binnen, waar Villa toen zijn hoofdkwartier had. Door omzichtig luisteren en vooral niet opvallend vragen kwamen Salas' mannen aan de weet, dat Villa driemaal per week per auto een bezoek bracht aan het kleine stadje Jiménez, op tachtig kilometer afstand, om daar zijn vriendinnetje te bezoeken. Op die bezoekdagen was de hele weg tussen Hidalgo en Jiménez aan beide uiteinden bewaakt en voor alle verkeer gesloten. Dat ging dan zo: te 12 uur in de middag ging de weg aan beide beginpunten dicht en het verkeer vloeiende naar beide kanten af. Om half twee lag de weg dan geheel verlaten. Om twee uur vertrok Villa in een enorme open auto, vergezeld van vier lijfwachten met gevelde machinepistolen. In volle vaart stoof hij dan naar Jiménez, waar hij bleef tot een uur of vijf en daarna ging het met eenzelfde vaart terug.

Het woeste terrein tussen beide plaatsen was ideaal voor het opzetten van een hinderlaag. Maar Salas liet niets aan het toeval over en controleerde elke hectare van dit gebied gedurende drie maanden. Toen hij er zeker van was dat er niets mis kon lopen, liet hij al zijn mannen samenkomen op de daarvoor uitgezochte plek: een lichte bocht in de weg, halverwege de beide plaatsen, met aan beide zijden struiken en heuvels.

In de middag van de twintigste juli 1923 begon het verkeer over de weg, die in de hete zon lag te blakeren, gaandeweg uit te dunnen. Tegen twee uur lagen de mannen van Salas aan beide zijden in dekking... met alle wapens vuurgereed. Op de berekende tijd hoorden zij het grommen van een zware automotor, dat snel naderkwam. Op een fluitsignaal van Salas kwam Villa's open auto terecht in een overstelpende hagelbui van machinegeweerkogels, gevolgd door een bombardement van handgranaten. Het zekere voor het onzekere... Geen der

lijfwachters in de auto kreeg zelfs maar de kans om één enkel schot te lossen. De auto gierde in volle vaart de weg af, rolde zijdelings door een beekbedding en kwam tegen een flauwe helling ondersteboven tot stilstand. Geheel doorzeefd met kogels en granaatscherven. Op onbegrijpelijke wijze ontstond er geen brand. Villa zat beklemd morsdood achter het stuur, met zijn eigen machinepistool nog onder zijn benen.

Salas werd tot nationale held verklaard en kreeg een premie van 100.000 pesos. Maar snel daarna vluchtte hij het land uit, omdat velen van Villa's oude makkers dure wraak hadden gezworen. Op die manier nam Villa het geheim over de bergplaats van zijn geroofde schatten met zich mee in de dood.

Arie Roos hield op met lezen en ontmoette de blikken van Jan, Bob en Ridders, die met halfopen mond naar hem luisterden.

„Wat een verhaal!” zei Bob Evers en loosde een zucht. Jan Prins leek wat minder onder de indruk. Hij greep een aangebroken blik ananassap, klokte er wat van achterover en informeerde:

„Moet ik hieruit opmaken, dikke, dat jij ons zo mallotig wilt krijgen om de Sierra Madre af te gaan graven?”

Arie zette een ontzettend schuldeloos gezicht op:

„Zien jullie daar niks in? Er valt een hoop te verdienen”.

Bob knikte nadenkend:

„Voor jou lijkt het me een aardige trimoefening. Hoe meer bergen jij afgraaft, hoe meer jouw spekberg smelt. Waarom start je niet alvast? Wij komen zo nu en dan wel eens kijken of je al wat gevonden hebt”.

Arie Roos liet een gekweld kreunen horen en op zijn met sproeten bezaaid gelaat verscheen een trek van gelouterd en geduldig lijden.

„Ik zou elke vorm van spotternij aangaande mijn omvang en/of gewicht met blijdschap dragen, als men maar eens kwam aanzetten met een werkelijk geestige of originele vorm van lol”.

Ridders stond op, liep naar een der vensters, duwde het raam naar buiten open, hief een Beretta-pistool, mikte en trok af. Er volgde het geluid van een leeg conservenblik dat over de harde rotsbodem wegstuiterde. Ridders knikte goedkeurend, haalde het magazijn uit de pistoolkolf en schoof er van boven een nieuwe patroon in. Hij liep terug naar het einde van de tafel en zei, nogal lijkig:

„Het verschil tussen schatgraven en schatduiken is in hoofdzaak

een kwestie van geld”.

„Wat een wéér!!” zei Jan Prins hoogst verbaasd. „Daar is het om begonnen. Maar...”

„Meer van adem, dacht ik”, zei Bob.

Rikkers begon het tweede pistool in elkaar te zetten en vroeg droog:

„Hoeveel geld hebben we nou met zijn allen bij elkaar?” Daar zat Jan Prins als de hoenders bovenop:

„Wij drieën zijn begonnen met duizend dollar de man. Zoals gewoonlijk heeft Arie weer als een dolle met bankpapier om zich heen lopen strooien. Bob en ik hebben ons hotel betaald en dat is zowat alles. We hebben elk ongeveer 800 dollar over. Wat die dolle dikke méér heeft dan een briefje van tien is meegenomen”.

„Mijn superieur stel hersens is volmaakt intact”, verklaarde de heer Roos waardig. „Daarbovenop beschik ik nog eens over ruim 500 dollar voor de algemene pot”.

„Je moet bijna zijn omgekomen van ontbering”, zei Jan Prins schamper. „En jij, Rikkers?”

„Ik heb die cheque van Houston geïnd. Voor aan hem verkochte wapens. Ik sta dus aan het hoofd van achthonderd, zo iets”. Jan Prins had het al opgeteld.

„Dat is om en bij de 2900 dollar”.

„Plus natuurlijk mijn superieur stel computer-hersens”, merkte Arie zijdelings op. „De Denkfabriek Roos”. Rikkers keek wat peinzend:

„Weet je waar hem de klomp wringt? Voor schatgraven heb je eigenlijk alleen maar een ferme schop nodig, een oud pikhouweel en een zoodje spierballen. En dat kost zowat niks. Maar voor duiken in volle zee komt een heleboel dure apparatuur kijken. In de eerste plaats een redelijk drijvend schip, dat je goed stevig kunt verankeren en dat dan ook op die plaats blijft liggen zonder al te veel kuren uit te halen, of af te drijven. Dan ben je nóg nergens, want gaan duiken kun je pas met luchtcompressoren en duikerspakken en...”

„Kerels om in die pakken te stoppen”, vulde Jan Prins aan. „En diepzeeduiken is een heel apart vak voor een heel aparte slag mensen”.

„Hetgeen ik maar effe naar voren wilde brengen”, zei Rikkers droogjes. „Jullie hebben nou wel heel brutaal dat rapport naar New York verzonden, met aan het eind het verwaande regeltje: „Het heeft geen zin, waarde pa, om ons in het Tequendama Hotel

op te bellen - u hoort wel van ons' maar met onze miezerige 2900 dollar komen we niet ver. Daarvan kunnen we in het luxe zwembad van het Tequendama gaan duiken naar losgeraakte trouwringen, maar dat is ook al. Het bedrag is ruim voldoende om vliegtuigpassage te kopen naar Key West en nog wat over te houden voor een gezellig en niet al te lang verblijf daar. Maar dan hebben we het wel gehad”.

„Waarom Key West? Dat is toch een van die kleine pesteilandjes die vanaf de zuidpunt van Florida de Caraïbische Zee in lopen?”

„Nounou - zó pesterig klein is Key West nou ook weer niet, zeg. Ik heb er eens een maand of wat gezeten. Er is zelfs een knots van een vliegveld op”.

„Maar waarom zie jij Key West als vliegdoel?”

„Omdat”, zei Rikkers, naar de tafel lopend en een ballpoint pakkend, „dat stel avonturiers dat van Juan Cabral de inlichtingen over de juiste plek waar het Spaanse schepschip SAN FELIPE is vergaan, Key West gebruikt als operatiebasis”.

„En hoe weet jíj dat zo ineens?”

„Helemaal niet ineens. Het is een logisch gevolg van het feit dat ik toevallig Spaans versta en Arie Roos niet. Toen Arie en ik de daverende ruzie tussen Cabral en dat stel nijldige rabauwen zat af te luisteren, vertelden ze onder andere dat zij daar op Key West in een goedkoop hotelletje op hun luchtcompressors zaten te wachten, toen ze erachter kwamen dat een tweede duikploeg het plan had om ook naar de SAN FELIPE te gaan duiken. Op dezelfde plaats, notabene”.

„Aha. Dus daarom beschuldigden ze Cabral ervan dat hij die inlichtingen twee keer had verkocht?”

„Jawel. Daar ging hun hele ruzie over”.

„Kan ik me voorstellen. En wij zijn dus de derde ploeg die de juiste ligplaats weet van de SAN FELIPE?” Rikkers knikte naar de kartonnen doos:

„De carbondoorslag van het hele, uit Spaanse archieven vertaalde, verhaal - compleet met geografische gegevens - zat dáárin. Maar je moet je dat vooral niet te padvinderachtig gemakkelijk voorstellen, hoor. Het is een halsafsnijders-concurrentie daar in die contreien”. Hij stak twee vingers in een borstzakje van zijn shirt en viste er een klein, opgevouwen kranteknipset uit. „Dit zat ook in die doos. Mag ik het even voorlezen? Het is een kort bericht van het internationale persbureau Reuter, en gedateerd 12 juli 1973”.

ZILVERVLOOT BOVEN WATER

Key West (Reuter) - Amerikaanse duikers geloven een van de kostbaarste schatten op de bodem van de Atlantische Oceaan te hebben ontdekt. Zij brachten ten zuidwesten van Key West een 28 kilo zware staaf van massief zilver boven water. Zij vonden er ook andere zilveren voorwerpen, munten en juwelen. De gezamenlijke waarde wordt op ongeveer twee miljoen gulden geschat.

De merktekens op de zilveren staaf komen overeen met die op de ladingslijst van het Spaanse schip NUESTRA SENORA DE ATOCHA. Dit was het vlaggeschip van een „zilervloot” dat in 1622 tijdens een storm verging in de Straat van Florida.

Van de ATOCHA was ongeveer veertig kubieke meter gevuld met zilver en andere waardevolle artikelen. Die lading zou heden ten dage een waarde hebben van ongeveer een miljard gulden. De schatten waren afkomstig uit de Spaanse koloniën in Zuid-Amerika.

Rickers keek op van het kranteknipself en ging dan door:
„Mag ik de jongelieden effe een eenvoudig kaartje tekenen? Ik neem aan, dat ik dat uit het hoofd voor elkaar krijg”. De jongelieden kwamen schoorvoetend wat naderbij. Rickers graaide een bloknoot naar zich toe.
„Dit blindedarmachtige ding hierboven is het schiereiland Flori-

da, dat als een duim naar beneden wijst, naar dit eiland hier, en dat is...”

„Cuba. Daar moeten we niet wezen”.

„Nee”.

„Maar vanaf de zuidpunt van Florida loopt een heel snoer van grote en kleinere eilandjes in een flauwe bocht de Golf van Mexico in. Nu teken ik het laatste en het grootste eiland. Dat heet Key West. Is de kaart duidelijk?”

„Een meesterstuk, Ridders. Een padvinder in een rubberbootje kan daarmee de weg vinden”.

„En weet je soms ook wat die eilandenboel daar rechtsboven is?”

„Datte... zijn dat niet de Bahamas?”

„Zowaar. Er zijn er veel méér, maar ik heb er maar enkele ingetekend. Dat hele gebied daar barst van de zandbanken, riffen en aanverwante verrassingen”.

Bob Evers vroeg, zich achter het oor krabbend:

„Ligt daar ergens ook niet de beruchte Bermuda-driehoek?”

Jan sloeg zich met een klets op zijn dijbeen:

„Dat is toch dat griezelige gebied waar telkens vliegtuigen en en schepen spoorloos verdwijnen?”

„Yep”, zei Ridders. „Officieel KAN zo iets natuurlijk niet en daarom willen de autoriteiten er liever niet over praten”.

„Net als met vliegende schotels”.

„Ja, maar toch wel omgekeerd, zeg. Niemand heeft nog ooit een scherf of klinknagel van een vliegende schotel in de vingers gehad. Niks tast- en weegbaars. Maar bij die lugubere Bermuda-driehoek ligt de kwestie net andersom. Dozijnen vliegtuigen en schepen - en alleen maar vaar- en vliegtuigen - **JUIST IN DAT BEPAALDE GEBIED** vertrokken uit de haven of van hun vliegveld en verdwenen zonder enig noodsignaal over de radio, en zonder dat er ooit ook maar een olievlek of een stuk wrakhout werd teruggevonden”.

„Dus wij blijven daar wel uit de buurt, hè?”

Bob Evers liet een luid gelach horen:

„Ze kunnen nou wel vrachtschepen, torpedobootjagers en vliegtuigen laten verdwijnen, maar ik moet nog zien dat welke vreemde en geheimzinnige macht in het heelal ook het voor elkaar krijgt om zulk een massa als die van vriend Roos teniet te doen gaan”.

„Ozo!” zei massa Roos. „Als het heelal dat maar goed beseft!”

„Het heelal begint er niet eens aan”, zei Ridders. „Nu schijnt onze

vriend Cabral zich te hebben gespecialiseerd op schatschepen die vergingen daar ergens tussen Key West en Cuba - een beetje de kant van Mexico uit”.

„Juist, ja. Maar waarom ben je nou dat hele verhaal begonnen, Rikkers?”

„Omdat we hier eigenlijk onze tijd zitten te verdoen. Er valt hier in Colombia niets te schatduiken”.

„Nee. We zitten hier wel ondergedoken, maar alleen om even op verhaal te komen”.

„Dus verder worden we hier niets wijzer. Mee eens?”

„Ja. Want al onze wijsheid zit daar in die doos”.

„En die kunnen we meenemen naar Key West, niet?”

„Zonder meer. Alleen onze pistolen helaas niet. Daar komen we heus niet ongemerkt mee een vliegtuig binnen, na al dat gekeer”. Rikkers keek hen om beurten aan:

„Jullie zijn dus serieus van plan om een gooi te doen naar een van die schatschepen?”

„Ja, wat dacht je? Het is leuker dan de voetbaltoto”.

„Laten we dan maken dat we in de eerste plaats op het vliegveld komen en vier enkele reizen nemen naar Key West. Dan zien we daar wel verder”.

„En onze dierbare pistolen? Ik voel me op deze tochten zo naakt zonder een betrouwbaar schietwapen”.

„Die berg ik hier onder de vloer. Kunnen we ze altijd later weer oppikken”.

„En hoe komen we van hieruit op het vliegveld? Er is hier in de wijde omtrek geen auto of telefoon te bekennen”.

Rikkers wees met een duim het raam uit:

„Daarginds loopt de autosnelweg van Bogotá naar het vliegveld. Gewoon gaan liften”.

„Rikkers - je bent een man naar ons hart”.

„Alsjeblieft. En dat zeggen we ook niet zo maar tegen iedereen”.

Subtropische rausjpartijen

Voor een deugdelijk begrip van het gerag en gerausj dat in de komende dagen op het Amerikaanse eiland Key West zou gaan heersen, komen we er niet omheen, een korte weergave te verschaffen van de schijnbaar onbelangrijke scène op het boekings-(plaatskaarten)bureau van het vliegveld Bogotá, toen onze vier schatjagers zich daar meldden om hun vliegtuigtickets naar Key West aan te schaffen.

„Bagage, señores?”

Er was inderdaad wat bagage. Bestaande uit twee nette koffertjes, waarmee Jan en Arie uit Holland waren vertrokken. Een iets grote koffer van Bob Evers. Een onduidelijke kruising tussen een landverhuizersbundeltje en een marine-kitbag, toebehorend aan Onze Man Rikkers. Die konden allemaal ordentelijk in het bagageruim. Er bleef over die rommelige kartonnen DROSTE-does, die Arie plompverloren boven op de balie had gezet.

„En wat moet dáármee?”

„Die hou ik bij me”, verklaarde Arie.

De Colombiaan schonk de doos een geringschattende blik.

„Wat is de inhoud, señor?”

„Papieren”, zei Arie. „Wij zijn geologische studenten met een werkbeurs. Ik wil mijn kostbare tijd niet verknoeien, en ook in het vliegtuig nog wat studeren”.

De beambte trok de doos naar zich toe, stak er een ballpoint in en tilde hier en daar wat paperassen op. Vervolgens haalde hij zijn schouders op, schoof de doos terug en schreef hun plaatsbewijzen uit. Korte en onbelangrijke scène, nietwaar? Even onbelangrijk als het feit dat Arie in het vliegtuig diezelfde doos op zijn knieën zette en er op zijn gemak iets ging uitzoeken, waarmee hij genoeglijk de tijd kon korten. Jaja... Maar als hij diezelfde doos samen met alle andere bagage in het laadruim had laten plaatsnemen, was in de komende dagen alles radicaal anders verlopen.

Zo gauw ze op het vliegveld van het eiland Key West de vliegtuigtrap afdaalden, was het overduidelijk dat zij zich weer eens op het grondgebied van de United States bevonden. Palmen of geen palmen - blizzards, wervelstormen of hittegolven... de USA zijn en blijven de USA met alle bijverschijnselen van dien. Men zag belachelijk aangeklede kerels die er allemaal uitzien of

hun hele vakantie bestaat uit een permanent gekostumeerd bal - stewardessen met gezichten als plastic poppen - oude Amerikaanse grootmoeders die zich kleden als iets belegen teenagers, en dan nog liefst in een combinatie van bloemetjesjurken met streepjeshoeden, paarse panties en knalgroene schoenen. En al die lachwekkende kleren wapperden in een fikse wind, die dreigde een aanmerkelijk deel van Arie's geologische studiepapieren te doen wegwervelen. De dikkerd waggelde op het stationsgebouw af; met de beide mollige armen de doos in evenwicht houdend op zijn immense buik.

„Hou je klauw er eens op, Ridders - onze stafkaarten waaien weg”. Ridders ging naast Arie lopen en hield de inhoud van de veroverde doos met schatdocumentatie in bedwang.

„Is er een storm op komst?”

„Je waait hier altijd uit je jasje”, zei Ridders. „In het hele Caraïbische gebied. Het is hier een broedhol van orkanen en tornado's. Waar dacht je dat de namen Boven- en Benedenwindse Eilanden vandaan komen?”

„Ja, maar die liggen een heel eind zuidelijker”.

„Dat maakt hier geen barst uit. Je leest toch geregeld in de krant over de verwoestingen door Orkaan Anna, Orkaan Betty, Orkaan Cynthia en zo meer?”

„Ach ja - die houden bij voorkeur hier in de buurt huis”.

„En elk jaar beginnen ze vóóraan het alfabet te dopen, en dan maar afwachten wie de gemeenste streken zal blijken te hebben”.

„Zijn ze nooit eens in één jaar door het hele alfabet heen geraakt?”

„Verrek!” zei Ridders getroffen. „Daar heb ik nooit over nagedacht. Moet ik toch eens navragen. Ik weet wel, dat ze in een jaar dat het goed raak is, een heel eind komen. En we zitten heus wel in het goeie seizoen voor een fikse blaas”.

„Hoezo?”

„Nou - op Cuba, Jamaica en zo hebben ze een heel oud versje daarover. Ik ken het uit mijn hoofd, geloof ik:

June - too soon

July - stand by

August - come they must

September - remember

October - all over”.

Arie's rossige haren flakkerden in de rukkende wind en hij zei nadenkend:

„En we leven nu midden augustus. Schatduiken midden in het

orkaanseizoen lijkt me nu niet het meest rustige ambacht ter wereld”.

„Och”, zei Ridders met een halve geeuw, „als je maar diep genoeg duikt, merk je er niet veel van. Dan laat je alles kalm over je heen gaan. Zo, we zijn er. Effe onze paspoorten laten doorlichten en onze bagage oppikken, en dan kunnen we eerst een onderdak gaan zoeken”.

Zij stonden in de felle wind en de blakerende zon voor het vliegveldgebouw en keken rond naar een taxi. Jan Prins schuifelde wat onrustig met de voeten:

„Zeg, kunnen we niet iets schilderachtigers vinden dan wéér zo’n duf hotel? Die dingen zijn ook zo onmenselijk duur, hier”.

„Wat had jij dan in je zuinige hoofd?” wilde Arie weten. „Met een paar tweedehands slaapzakken in een lege garage trekken en daar op een primus koken?”

„Of in de openlucht?” opperde Bob. „Net als in jullie Vondelpark”.

Arie stond geconcentreerd aan een bil te krabben. Jan Prins antwoordde korzelig:

„Je kunt natuurlijk overál de draak mee gaan steken. Zelfs met geld. Maar ik denk bijvoorbeeld aan de mogelijkheid om met zijn vieren een bungalow of een leegstaande etage te huren. Dat komt een verrekte hoop goedkoper uit dan een hotel, zeg”.

„Een motel is al goedkoper”.

Arie zei, peinzend tegen de kartonnen doos schoppend:

„Dit is een eiland, heb ik gehoord. Hebben ze hier geen bótels?”

„BO-tel?” vroeg Bob Evers verbaasd. „Wat is for heaven’s sake een BO-tel?”

„Een HO-tel waar je met BO-ten aan komt zetten, natuurlijk”, legde Jan uit. „Zoals een MO-tel bedoeld is voor mensen die met geMO-toriseerd vervoer arriveren”.

„Zijn er nog meer mogelijkheden op dat gebied?”

„O ja. Een SNO-tel, bijvoorbeeld”.

„Een wát?”

„SNO-tel. Speciaal voor snobs. Heel duur en speciaal”.

Jan keek vuil opzij naar zijn massale vriend.

„Dat lijkt me nou echt iets voor jou, ja. Kun je fijn met rollen bankpapier gaan staan wuiven. Maar met jouw sproetig uiterlijk hoor je toch meer thuis in een SPRO-tel”.

„Hahaha. Very funny. Maar het is niet uitgesloten, dat me dat wel zou passen. Zoals KLUnzen als jij thuishoren in een KLO-tel”.

Bob Evers kon dat typisch Hollandse gebekvecht zo snel niet volgen, en bracht nu naar voren:

„Luister eens - wat jullie een BO-tel noemen, dat heet hier een Marina. Een combinatie van een botenaanlegplaats en logeershuisjes. Met een restaurant erbij en zo meer”.

„Dáár komt een lege taxi aan!” kreet Ridders, praaide het ding en stak zijn hoofd door het open portierraam.

„Zeg - wij willen een huisje huren in een niet al te dure Marina. Weet jij ergens zo iets?”

„Mijn neef heeft er een”, zei de chauffeur. „Klim er maar in”.

Als je op een redelijke landkaart het eilandje Key West opzoekt (en dat kan zelfs al op de Bos-atlas) lijkt dat eilandje niet groter dan een soort Urk. Maar het is toch altijd nog een vette tien kilometer lang en nou moet niemand gaan denken, dat het een lekker verlaten, fijn-romantisch subtropisch paradijsje is met ruisende palmbomen, lange witte zandstranden en rondsluipende kreeften. Dat wás lang geleden eens zo, toen wat arme vissers en afstammelingen van bloeddorstige boekaniers daar woonden. De vervloekte Amerikaanse welvaart heeft dat allemaal goed en grondig verziekt. Er is natuurlijk geen bezwaar tegen, dat mensen die wat geld hebben verdiend, de stinksteden willen ontvluchten om zich in de Vrije Natuur wat te gaan „recreëren”, zoals dat met een kapsoneswoord tegenwoordig heet. Maar om je in de Vrije Natuur te creëren heb je niet meer nodig dan een kampeertentje, een braadpannetje en een paar geitewollen sokken. De ellende is alleen, dat al die mensen, die zo nodig die Vrije Natuur in moeten, al hun stadse rotzooi met zich mee slepen en daarmee die Vrije Natuur in de kortste keren verpesten. Zo hier en daar zijn er op Key West nog wat palmbomen in leven gebleven, en er is ook nog wat strand over. Als je nou maar ergens op dat strand met je rug naar het eiland gaat zitten, en je stopt je oren dicht, dan gaat het allemaal nog wel. Maar wie, zoals onze vier avonturiers, per taxi dwars over het centrum van het eiland rijdt, moet spitsroeden lopen tussen hotdogpaleizen, jukebox-geschut, souvenirvallen, Chinese eet-richtingen met kralen gordijnen, veertig meter hoge hotelbunkers, neonblitzende nachtclubs en véél te veel stoplichten.

Terwijl ze weer eens voor zo'n stoplicht stonden te wachten, te midden van daverend poplawijt en wolken uitlaatgas, zei Jan Prins:

„Ik geloof dat ik best heel tevreden zou kunnen leven zonder televisie op de plee, een extra auto op zolder en zeshonderdtien verschillende wasmiddelen”.

„Allicht!” zei Arie schamper. „Die dingen kosten geld. En dat hou jij liever in je zak”.

Jan Prins snauwde terug:

„Geld veroorzaakt tenminste geen milieuvervuiling!”

Dat was een dusdanig idiote opmerking, dat zelfs Arie Roos er paf van zat. Het stoplicht sprong op groen en toen zei Rikkers, in het Hollands, om niet door de chauffeur te worden verstaan:

„We moeten wel zien dat we aan wat wapens komen, zeg”.

„We zijn hier toch in de Verenigde Staten? Daar koop je schietwapens als Marsrepen, dacht ik zo”.

„Nou ja - dat zien we ook straks wel. Als we eerst maar huiselijk onder de pannen zijn”.

De „Marina” waar zij werden afgezet, was weer een typisch Amerikaans produkt, maar het had allemaal nog véél erger kunnen zijn. De neef van de taxichauffeur had gelukkig niet al te veel geld verdiend, zodat er hier en daar nog wat van de oorspronkelijke staat van zijn stukje eiland was overgebleven. Kort gezegd: niet alles was verziekt. Dit waterhotel was in de loop der jaren min of meer van nature gegroeid tussen twee zanderige heuvels, die als beschermende bulten enkele honderden meters van elkaar in zee uitstaken, en op die manier het ertussen liggende water beschermden tegen al te woeste golfslag. Op ongeregelde plaatsen, en niet al te doods-ordelijk, waren hier en daar houten aanlegsteigers ingeheid en daaraan lagen een stuk of veertig, vijftig boten gemeerd die er allemaal uitzagen of ze ook werkelijk om te váren werden gebruikt, en niet alleen maar om te dienen als stilliggende gelegenheden voor het geven van zuipfeesten.

Aan de voet van een der heuvels, onder een overhuiving van scheefgewaaide, échte palmen, lag een tientallen meters lange loods, waaruit het overtuigend geluid klonk van zagen en boormachines. In een wijde boog volgens het natuurlijk verloop van het zandstrand waren de huurhuisjes gebouwd... duidelijk niet allemaal tegelijk, en ook niet van hetzelfde type, en evenmin met dezelfde kleur verf. Er waren er met rode pannendaken - andere waren afgedekt met lagen palmbladeren en ook een paar met scheef omhoogstekende daken, van een soort plaat, die daarna redelijk groen was geverfd. Sommige van die huisjes

hadden waranda's op korte paaltjes - andere een grillig hoektorentje als een extra miniverdieping, en er was er ook een bij dat zuiver achthoekig was geconstrueerd, met een bollend paddestoeldak, dat bovendien nog in de meest dwaze kleurvlekken was geschilderd als een progressieve vliegezwam. En laat dat rare, achthoekige ding nou de behuizing wezen, die aan ons viertal werd toegewezen!

Zij hadden het aan Bob, de natuur-Amerikaan, overgelaten om de huur te regelen en dat liep vlot van stapel.

„Ze rekenen hier per huisje en per dag”, zei Bob, met een sleutel zwaaiend naar hen toekomend. „Wij hebben dat achthoekige geval daar”.

„Wat kost ons die hele hap nou?”

„Voor ons vieren? Vijfentwintig dollar per dag. Alles inbegrepen.. Behalve het eten natuurlijk. Dat moeten we zelf maar regelen”.

Zij liepen eerst in ganzenmars rondom hun nieuwe bewoning om een algemene buiten-indruk te krijgen. Dat leerde hun, dat dit wiskundig bouwwerk inderdaad acht even lange zijden had, met in zes zijden elk precies één raam, plus nog een voor- en een achterdeur. Het geheel was omgeven door wat eigen grond, die weer was ingeperkt door een hek van halfronde boomstammetjes. Aan de voorzijde praalde een warrig en lekker verwaarloosd grasveld, waarop wat amateurig geschilderde tuinstoelen, gegroepeerd rond een langwerpige, in elkaar gehengste tafel van een soort zware steigerplanken. Een meubilair waarmee je niet zo angstvallig voorzichtig hoefde te zijn, maar het wekte wel enige nieuwsgierigheid op omtrent de inrichting binnen. Bobs sleutel paste zowaar meteen op de voordeur. Iedere voordeur van een huis gaat naar binnen open, maar deze niet, hoor. Die zwaaide naar buiten open.

„Hier is echt wel de een of andere alternatieve architect bezig geweest”, zei Jan Prins die als eerste naar binnen ging, en tot zijn botte verbazing ontdekte, dat hij nu drie tredjes op moest, want de vloer binnen lag een halve meter hoger dan de begane buitengrond.

„Sakkerju - waar is dát nou weer goed voor?”

Maar verder was dit pand eigenlijk de pure eenvoud zelve. Een kort gangetje met links en rechts wat ijzeren haken (duidelijk om jassen en andere troep aan op te hangen) leidde naar een centrale ruimte... óók alweer achthoekig, waarop zes deuren uitkwamen, die leidden naar een keuken, vier slaapvertrekken plus een

badruimte. Die hadden vanzelfsprekend de enig mogelijke vorm die zij kónden hebben: die van afgeknotte taartpunten. En dan bleven er nog twee open doorgangen over: naar het gangetje waardoor zij naar binnen waren gekomen en een tweede naar de keuken. Aan de resten van scharnieren te zien had daar óók eens een deur gezeten, maar die was gejat of door andere oorzaak verdwenen. Het leven is vol van dat soort niet-schokkende mysteriën. De centrale ruimte bevatte in het midden een forse achthoekige tafel en was voorts rondom voorzien van getimmerde zitbanken, die telkens, waar zich een deur bevond, waren onderbroken.

„Handig!” mompelde Rijkers, aan zijn idiote neus trekkend. „Bliksems handig, moet ik zeggen. En goedkoop. Je kunt er een hoop mensen in wegstouwen. Families met een smak kinderen, en zo”.

„Maar waarom ligt deze vloer nou zo'n eind boven de grond?”

„Om de boel droog te houden”, zei Bob kortaf. „En tegelijk heb je dan een smak bergruimte onder, die niks kost. Dat soort bouw zie je hier overal in het zuiden van de States”.

In de centrale ruimte stonden een oude radio en een TV. Dat werkte allemaal. De bedden bestonden uit aan de wanden vastgetimmerde houten britsen, waarop goede schuimrubber matrassen. De heetwaterkranen in keuken en badkamer leverden echt heet water. Arie zette de met documenten gevulde doos midden op de achthoekige tafel en merkte op:

„Nou moeten er eerst wel wat boodschappen worden gedaan, lijkt me zo”.

„JA!” zei Jan Prins heftig. „En dat doe IK. Opdat we voedzame waren inkopen voor een redelijke prijs, en geen tonnen kaviaar of andere onnodige weelderige liflafjes”.

„Als je toch maar niet het stalen lef hebt, bengel Prins, om aan te komen zetten met van die krengen van worstjes, die ze hier Frankfurters noemen en in hot dogs stoppen. Daar heb ik pas geleden nog een artikel over gelezen, en wat ze dáárin verwerken...”

Jan Prins zette de knokkels van twee vuisten op het tafelblad en keek zijn vriend Roos recht in diens hongerige ogen:

„Luister jij eens, gestalte Roos - dat jij per week een hoeveelheid voedsel tot je neemt, waar je de helft van de Derde Wereld mee op de been houdt... daar hebben we ons al lãng bij neergelegd. Mijn bezwaar geldt meer, dat jij, als je even de kans krijgt, ook nog

de duurste en lekkerste dingen uitzoekt!”

„Loop jij naar de Sahel!” gromde Arie. „Ik heb je daarnet gewaarschuwd. Ik spreek mijn veto uit over die Amerikaanse rampworstjes. Als je mij niet gelooft, vraag je het maar aan Bob”.

Die stond wat ongelukkig te kijken, want hij vond het vervelend om zijn geliefde vaderland te moeten afvallen, maar hij kon er toch moeilijk onderuit.

„Die pestdikke heeft nog gelijk ook”, erkende hij. „Een hele hoop Amerikanen willen ze niet meer eten, na die publikaties. Het heeft een haar gescheeld wat er nou het grootste schandaal zou gaan worden: Watergate of de inhoud van Hot-Dogworstjes”.

„Ja - blijven we hier nou staan roddelen of gebeurt er nog wat positiefs?”

„Taal naar mijn mannenziel”, verklaarde Ridders. „Dan ga ik ook meteen op pad om te kijken of ik ergens wat wapentuig op de kop kan kloppen”.

Jan Prins gooide zijn koffer op de middeltafel, maakte de knippen los en begon kleding te voorschijn te trekken.

„Ik weet niet hoe het gemene volk erover denkt, maar ik ga zo het een en ‘t ander naar een stomerij brengen”.

„Da’s een machtig constructief denkbeeld”, knikte Bob. „Mijn windjack zit onder de kruitdamp en het bulldozervet”.

„Als we tóch naar een stomerij gaan...” bromde Ridders en begon in zijn plunjezak te grasduinen. Vijf minuten later lag er een morsige berg textiel bijeen, die door Bob enkele tellen lang peinzend werd bekeken, waarna hij opeens de Drostedoos nam en die kortweg boven de tafel omkeerde, zodat alle papieren en documenten daar een uiteenschuivende stapel vormden. Vervolgens deed hij er alle windjacks, vuile shorts en besmeurde spijkerhemden in, klemde het ding onder een arm en liep naar het gangetje:

„Gaan we nou of niet?”

„Hebben we nou allemaal geld bij ons?”

„Goed dat je het zegt!” zei Ridders. „Gaan jullie nou maar vast op je eigen zaakjes af. Ik opereer wel op mijn eentje”.

Arie brulde zijn twee vrienden na:

„En doe nou niet zo lammenadig kreterig, hè? Om straks aan te komen zetten met oudbakken roggebrood en een pot pindakaas. Of een ons luxe hagelslag”.

Jan Prins stond stil in het gangetje boven aan de tredjes naar de voordeur:

„PINDAKAAS! En hagel­slag óók nog? Wou jij een orgie gaan aanrichten?”

„Och, stik. De goedmoedige lobbes van een Roos zal intussen hier hongerig de boel wel wat gaan redderen. Dromend van één bescheiden, mals biefstukje...”

Zo gauw zij de deur uit waren, begon Arie de verwarde hoop papieren over de gezonken Spaanse schatgaljoenen op een meer ordelijke stapel te leggen en vroeg onderwijl aan Rikkers:

„Hoe leg je het aan om hier wapens te kopen? Ben jij hier soms bekend, op Key West?”

„Ik ben hier jaren geleden wel eens geweest”, zei Rikkers. „Maar voor iemand van mijn leeftijd levert dat weinig problemen op. Kijk eens: als bijvoorbeeld jij, Jan of Bob zouden gaan proberen om geweren of pistolen te kopen, dan ligt dat niet zo makkelijk. Omdat je hier in de USA zoveel gedonder hebt met misdadige jeugdbenden, zie je. De mensen zijn er huiverig van om aan jonge knapen vuurwapens te leveren. Maar een vent als ik heeft het een hoop makkelijker. Daarom steek ik ook deze papieren bij me”. Hij wuifde even met wat opgevouwen brieven. „Van die Amerikaanse Bouw- en Ontginningsmaatschappij waarvoor ik heb gewerkt. Ik hoef alleen maar te vertellen dat ik een paar maanden werk gekregen heb in Colombia, en vanwege de onveiligheid daar wat wapens wil kopen. Dan vragen ze verder niets, hoor. Da’s dan meteen in orde”.

„Die ouwe bokken zoals jij hebben toch óók wel hun nut”, zei Arie opgewekt. „Als je onderweg nou maar niet in de gretige handen valt van een paar doortrapte teenager-grieten in minirokken, heb ik best vertrouwen in een goeie afloop. En laat de voordeur maar openstaan - dat waait lekker door”.

Zij grijnsden elkaar vuil toe en dan verliet ook Rikkers het achthoekige pand.

De intelligente dinosaur­us Roos was juist de keuken binnengedrongen om te zien of een voorgaande bewoner daar wellicht achteloos een blikje sardines of een korstje kaas had achtergelaten, toen roepend, hijgend en klossend zijn kornuiten Jan en Bob door de openstaande voordeur naar binnen kwamen hollen.

„Dikke! ARIE... Wat we nóú meegemaakt hebben, zeg!”

Arie kwam de keuken uit en zag zijn twee vrienden aan de andere kant van de achthoekige tafel staan, half lachend en half verbijs-

terd.

„Wat is er gebeurd?”

„Hou je niet voor mogelijk, man! Wij zijn overvallen door twee stoere knapen met pistolen en die gingen er spoorlags vandoor met onze doos wasgoed”.

Hóé bliksemsnel het slimme brein van de dikke Roos anders ook placht te werken - hij had nu toch enkele tellen nodig om deze onzinnige berichtgeving tot zich te laten doordringen.

„Die... die ouwe kartonnen doos?”

„Ja, man. Met ons vuile stoomgoed erin”.

„En... Vroegen ze dan geen geld of horloges?”

Jan strekte zijn linkerpols uit, met het peperdure chronometerhorloge er nog aan. Dat horloge had een barre hoop geld gekost, en je kon er zowat alles op aflezen, behalve logaritmentafels. Als het om dingen als kleren of fototoestellen ging, dan was Jan helemáál niet krenterig. Dan kocht hij het beste van het beste. Arie's muil ging een beetje verder open hangen.

„Willen jullie mij hier vertellen dat die kerels alléén maar een doos met vuile kleren inpikten, en verder niks?”

Jan en Bob stonden elkaar wat op de schouder te meppen van lachende verbazing.

„Heb je óóit zo iets mallotigs gehoord?”

„Maar wat wáren dat dan voor gewelddadige klunzers?”

Bob hield op met lachen en krabde wat op zijn Amerikaanse hoofd.

„Wij schrokken ons even toch goed lam, hoor. Want het leken me heel felle jongens. Niet het soort om loopjes mee te nemen”.

„Hoe oud dan ongeveer?”

„Nou - zo om en bij de dertig, denk ik. En die wapens, die ze in de knuist hadden, logen er ook niet om. De ene had een Luger en de andere een van die degelijke cilinderrevolvers, kaliber .38, dacht ik. Die met de Luger ging vóór ons staan en de ander hield ons van achteren onder schot. Vakwerk, hoor. De betere struikrovers. Ze bevalen ons, die doos op de grond te zetten en de handen in de nek te leggen. Daarna lieten ze ons een meter of vijfentwintig weglopen, pakten die doos op en gingen er meteen mee vandoor”.

„Zonder jullie op wapens te fouilleren?”

„Neenee. Dat gebeurde wel degelijk, hoor. Door die knaap die achter ons stond. Die klopte vakkundig onze zakken af. Zoals ik al zei: die snurkers wisten van wanten”.

„En jullie horloges en je geld...”
„Táálden ze niet eens naar. Ze doken meteen weg tussen de struiken en waren verdwenen”.

„Het gebeurde dus op een afgelegen plek?”
„Allicht. We liepen vrolijk kwekkend een kronkelend weggetje tussen palmen en struiken af, en toen kwamen ze achter ons aankuieren. Wij niks vermoeden, natuurlijk. Toen ze ons begonnen in te halen, sprintte de een ineens voorbij en vóór ons, en de ander greep ons van achteren. Da’s het hele relaas”.

Ze stonden elkaar, over die tafel heen, aan te kijken en toen begon Jan opnieuw te lachen:
„Ik wil die smoelen wel eens zien, als ze niks anders vinden dan kleren vol smeer en olievlekken...”

Arie gooide de armen in de lucht:
„Maar wat voor stel gekken DOET nou zo iets? Droste is een befaamd merk chocola, goed. Maar ook al had die doos vol met topkwaliteit flikken gezeten... dan nóg!”

Bob zei nu peinzend:
„Het waren geen geboren Amerikanen, zie je. Het leken me meer Cubanen, of zo iets. Ze spraken met een duidelijk Spaans of Portugees accent. O, hun Amerikaans was goed genoeg... maar je hoorde een accent zitten om door een worstmachine te draaien. Met van die rollende R’s en zo. Maar het barst hier in de buurt van die kerels. Vooral nadat Fidel Castro baas werd in Cuba, en al zijn vroegere tegenstanders de poten namen”.

„Ja - om samen met die fijne Kennedy een tegen-staatsgreep op touw te zetten”, mompelde Roos. „Bob... dat hele verhaal van jullie is zó grimmenikkig onwaarschijnlijk, dat het aan een stomme lachfilm doet denken. Of is er een of ander suf misverstand”.

„Tot je dikke dienst”, zei Jan. „As we daar nou nog met twee keurige koffertjes hadden gelopen, dan had ik het nog kunnen pruimen. Toeristen hebben altijd wel iets van waarde in koffers zitten. Maar een stomme, kartonnen pakdoos...”

Bob mepte plotseling met de vuist van de ene hand in de palm van de andere.
„Het was hen om die DOOS te doen! Man - ze aarzelden niet eens. Handen omhoog... doos pakken... twintig passen achteruit met ons en wégwezen. Ze wisten van tevoren wat ze wilden. Die dóós, en niks anders”.

Arie zette langzaam de handpalmen vlak op de tafel voor zich,

leunde voorover op zijn gestrekte armen en keek zijn twee vrienden aan met een merkwaardig licht in zijn helblauwe ogen.

„Ze zullen toch niet hierhéén hebben getelefoneerd?”

„Wie? Wat? Hoe? Wat bedoel je?”

„Vanuit Colombia, man. De documenten in die doos bevatten alle gegevens over begraven schatten, verdwenen mijnen en gezonken Spaanse schatschepen. Allemaal ten koste van véél geld en moeite bijeengegaard door die Juan Cabral. Nietwaar?”

„Ja, ja. So what?”

„Die hele doos met paperassen hebben wij gesnaaid. Maar wij wisten óók, dat er hier, op dit eiland Key West, een ploeg knapen bezig was, en natuurlijk nog is, met het duiken naar gezonken Spaanse schatschepen”. Zijn stem werd eventjes wat peinzend, alsof hij in zichzelf stond te denken. „Het moet voor hen een klein kunstje zijn geweest om vanuit Bogotá hierheen op te bellen en te zeggen dat de snurkers hier op het vliegveld uit moesten kijken naar drie jongelieden met een Droste-does. Nietwaar?”

Bob maakte een wuivend gebaar door de lucht:

„Wat is dat nou voor theoretische lariekoek, man! Die hypothese van jou zit even vol gaten als de bodem van die op een rif gelopen Spaanse zilvervloot. HOE wisten die knapen nou dat wij op weg waren naar Key West? Uitgesloten. En welke zinnige bandiet neemt nou aan, dat wij hun documenten meenamen in diezelfde doos? Het zijn wel stevige dozen, daar niet van, maar elk normaal mens pakt zo iets over in een koffer of een reistas. Toevallig hádden wij geen lege koffer of tas, maar even zo...”

„Nee!” zei Jan Prins op besliste toon. „Ze vermóédten niet. Ze wisten. Dat blijkt uit de hele gang van zaken. Die kerels wisten precies wat zij wilden. Waar ze op uit waren. Die dóós en geen aapjes, of plaatjes, of zilverpapier. Niks anders”.

„In dat geval”, zei Arie, zich van de tafel oprichtend en de handen plat achter zijn broeksriem schuivend, zodat zijn halve planeetbuik indrukwekkend naar voren bolde, „in dát geval hebben ze er rekening mee gehouden dat wij waarschijnlijk van plan waren om per vliegtuig uit Bogotá te verdwijnen, en heeft er heel kalmweg iemand op het vliegveld daar de wacht staan houden. Aap, noot, Mies”.

„Maar ze weten niet eens hoe wij eruitzien, man. Net zomin als wij weten hoe ZIJ eruitzien. Jij en Rikkers hebben alleen maar in het donker een Spaanse, krakelende ruzie liggen afluisteren. Dat is al. Geluid en geen beeld”.

„Nee, uilebil! Ze hóéfdén toch ook niet te weten hoe wij gekleed waren of wat voor smoelen wij erop na hielden? Wij hadden die Droste-doos bij ons. Daar liepen we publiek mee te pronk en te praal. En daar heb ik luidkeels te kijk mee midden in dat vliegtuig gezeten”.

Jan Prins mepte zich met de vlakke hand voor zijn net kopje.

„Ajai... jee. Wij hebben daar, zonder het te beseffen, een fraai nummertje publieke aankondiging weggegeven... We hadden net zo goed met een spandoek kunnen gaan lopen”.

„Het is de enige mogelijkheid”, knikte Roos. „Tenzij we te maken hebben met een stel ontsnapte kartonnen-dozenfetisjisten”. Hij was enkele tellen stil en ging dan op listige toon door: „Doch, beste kornuiten en medestrijders, dat betekent...”

„Wat nou weer, dikke?”

„Dat er momenteel op dit eiland twee uiterst teleurgestelde revolverhelden rondlopen. Die...”

„Intussen al wel zullen hebben ontdekt, dat vuile was niet hetzelfde is als schatduik-documenten”.

„Met andere woordjes: dat ze hebben misgekleund”.

„Met als berekenbaar gevolg...”

Ze keken alle drie tegelijk naar het gangetje, met aan het eind daarvan de wijd openhangende voordeur.

„... dat ze best eens zouden kunnen gaan proberen, een tweede keer niet zo erg mis te kleunen”.

„... en daarbij in één moeite door ons een beetje op onze bek te kleunen”.

Bob Evers kwam meteen in beweging, was met enkele lange sprongen het gangetje door en smakte de buitendeur dicht. Daarna schoof hij er aan de binnenkant de twee daartoe bestemde grendels op. Jan Prins keek wat onderzoekend rond, opende achtereenvolgens twee der deuren die toegang gaven tot twee taartpunt-slaapvertrekken, en constateerde:

„Een fort is deze woonstede nou niet bepaald. Het lijkt meer op een soort van volière”.

„Met vreemde vogels erbinnen en lastige vogels erbuiten”, knorde Bob. „Maarre... het is één ding om twee jongeluiden onverwacht op een verlaten kronkelweg tussen geboste te overvallen en hem daarna metéén te smeren... maar wel iets anders om op klaarlichte dag een huis binnen te dringen. Met geweld en lawaai. Hoe willen ze dat flikken zonder alarm te verwekken? De ruiten inslaan, of zo iets? Man - binnen een halve minuut staat

deze halve marina overeind. Er loopt hier wel een haag om dit huis heen, maar aan drie kanten eromheen liggen bewoonde bungalows. Dat heb ik al wel gezien”.

„Dit wordt weer het bekende nummertje denkwerk, jongens. In de oude stijl van: wat gaat de tegenstander doen?”

„Jaja. Ik denk dat zij denken dat wij denken over wat zij zullen gaan doen”.

„Dat hebben we eerder bij de klauw gehad, dacht ik zo”.

„Goed dan. Wat denkt onze Arie dat zij gaan doen?”

Arie pulkte wat aan een sproet op zijn kin, maar die liet niet los.

Dan zei hij lijsig:

„Ik begin met aan te nemen dat die papieren voor hen verrekt waardevol zijn”.

„Kunnen we rustig van uitgaan”.

„Dús geven ze het niet zo maar op, na één mislukte poging”.

„Speel ik met je mee”.

„Zij vermoeden nu - met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid - dat die boel hier nu in huis is”.

„Bouwen we effe op”.

„Dan komen ze onherroepelijk hierheen”.

Jan stak een listige vinger op:

„Maar... denk je in dat zij óók een beetje denken kunnen. Wel niet zo spits als wij, maar hun grijze hersenmassa komt in actie”.

„Met welk eindresultaat, Janneman?”

„Dat zij er rekening mee gaan houden, dat wij nu gewaarschuwd zijn. Dat we een overval verwachtten. Dat wij dus wel eens zouden kunnen gaan proberen, die papieren die daar nu zo op tafel te pronk liggen ergens anders in veiligheid te brengen”.

„Ik volg je op de hiel, jongetje Prins”.

„Dan is het voor hen een eerste vereiste, om dit huis in de gaten te houden. Of we die troep niet eruit slepen om ergens anders op te bergen in de kluis van een bank, of zo iets”.

Arie knikte goed en keurend:

„En als dat zo is... als we goed redeneren...”

„Dan zijn ze daar ongeveer nu al mee bezig. Maar HOE? Wij weten nu hoe die twee knapen eruitzien. Dus ze kunnen moeilijk hier vlak tegen over onze voordeur in tuinstoelen gaan zitten koekeloeren”.

„Nee. Zo brutaal kunnen ze die koek niet loeren. Maar ze moeten toch deze bewoning in de peiling houden. Hóé?”

„Door het door iemand anders te laten doen, natuurlijk. Er zullen

wel méér bendeleden of losse medewerkers beschikbaar zijn”.

„Ah... hoe geniaal simpel. Wij wachten nu maar af tot er een volslagen onbekende aankomt met houweel en schop, die zich aan de voorzijde op ons grasveld ingraaft, het gat daarna camoufleert met losse palmladeren, waarna...”

„Als ze ook maar een stelletje hersens hebben uit de goedkope aanbieding, pakken ze dat eenvoudiger aan”.

„Vanuit een hefschroefspionagevliegtuig, bijvoorbeeld?”

„Of van achter een van die drie hagen die ons van opzij en van achteren omringen?”

Zij stonden of zaten alle drie diep te piekeren. Dan bonsde Bob met de vuist op tafel:

„Het kan ons toch niet vermallemoeren HOE ze het doen, is het wel? Wij gaan er gewoon blindelings van uit, dát ze het doen”. Hij liep met grote passen het gangetje door en loerde door het kleine raampje in de voordeur. „Moet je dat daar zien, zeg. Honderd meter voor ons uit heb je de aanlegsteigers met tientallen boten. Ik tel daarop en daarbij, ruwweg geschat, zo’n vijftig kerels. De een staat zijn achterwerk te krabben, en de ander zit te vissen, en een derde roert in een pot verf... Een vierde loopt pijprokend heen en weer. Die hebben allemaal een logeplaats uitkijk op dit huis. Zoek maar uit... En moet je dáár kijken...”

„Wat zie je voor bijzonders?”

„Een nogal ongemakkelijk uitziende knaap, met een strooien flaphoed laag boven zijn ogen getrokken, gaat nu wijdbeens in het zand zitten, met het gezicht hierheen en gaat uit een papieren zak zitten vreten”.

Arie en Jan namen niet eens de moeite om zelf te gaan kijken. Zij namen zonder meer aan, dat Bobs reportage wel zou kloppen.

Jan zei alleen korzellig:

„Dat kan een mooie geschiedenis worden. We hebben geen enkel wapen ter beschikking. Moeten we ons hier laten belegeren?”

„Ridders is toch wapens kopen”.

„Jaja. Maar dat gaat nou ook weer niet van: zeg, Piet, geef es effe. En waarom zou die overhaast terug komen snellen? Die weet nog van niks”.

Arie begon, met de handen nog steeds achter in zijn broeksband geschoven, om de achthoekige tafel te lopen en zei nu peinzend:

„Dat is de klassieke situatie om een val op te zetten”.

„Ha!” zei Jan spottend en tevens een beetje afgunstig. „Laten we ons een beetje schrap zetten, Bobberik. Het machtig Roosbrein

gaat weer in actie komen, geloof ik”.

„Wees maar blij, druiloor”, zei Arie, verstrooid mompelend. „Een val is iets, waar iemand argeloos intrapt. Dat is het hoofdkenmerk van een val. En er moet lokaas in zitten. Dat zijn deze papieren hier”.

„En een val moet wijd openstaan, natuurlijk”.

Arie hield op met rondcirkelen, stond stil en keek Jan aan met het bekende, listige en felle vuur in zijn blauwe, doortrapte ogen:

„Wij verlaten dit huis luidkeels, hoogst zorgeloos en duidelijk waarneembaar zonder papieren bij ons”.

„Is uitvoerbaar. Bijvoorbeeld spiernaakt en met de armen omhoog geheven”.

„We laten ook de voordeur zorgeloos wijd openstaan...”

„Zoals bij een goede val past. Maar voorts?”

„Vervolgens glippen wij plat op de buik aan de achterkant dit pand weer binnen en wachten af, wie of wat er binnen wil sluipen”.

Het was enkele tellen lang stil. Bob kwam teruglopen van de voordeur en zei kortaf:

„Geniaal. Doodsimpel. Verduvelde dikke - wéér eens mijn compliment”. Hij schrikte op en hief luisterend het hoofd: „Gaat het onweten? Cycloon Sylvia in aantocht?”

Jan wees met een achteloze duim op Arie:

„Dat is slechts zijn holle pens. Arie heeft honger, en als dat formaat buik gaat rommelen, slaan de aardbevingsseismografen uit van hier tot aan Washington”.

„Als-ie niet zo volgepropt zit, kan-ie straks ook beter op zijn buik sluipen”, vond Bob. „Maarre... val of niet, en lokaas of niet... het lijkt me nu óók weer onnodig roekeloos al die papieren hier zo maar te grabbel te laten liggen”.

„Je moet de duivel niet nodeloos verzoeken”, erkende Jan.

„Waar verstoppen we die handel?”

„Haha. Val met verstopt aas. Iets héél geraffineerds”.

„Een muis zou er niet eens intuinen”.

Bob stond aandachtig rond te kijken en richtte nu de blik naar boven.

„Hee zeg - daar zit een luik in het plafond”.

„Waar is dat nou goed voor? Dit vreemde bouwsel heeft toch zeker geen zolder?”

„Nee, man. Maar onder dat bolronde paddestoeldek is wel ruimte, natuurlijk. Daar moet je altijd bij kunnen komen. Voor lekkages, en zo”.

„Vooruit dan. Hupsakee”. Jan klom meteen boven op de achthoekige tafel en duwde van onderen tegen het luik. Het ging krakend en piepend wat omhoog en gruis en stof regenden neer op zijn omhooggewend gezicht. Er zat opzij een stok aan - natuurlijk bedoeld om het in open toestand vast te zetten. Maar tussen zijn hoofd en de rand van het luik was toch nog te veel hoogte.

„Dikke, ga es bok staan. Die spekrug van jou is daar ideaal voor”.

Arie klom van stoel op tafel, die angstwekkend doorboog en klaaglijk kreunde onder dit onvoorzien gewicht. Maar alles aan dit vreemde huis was met een soort van achtvoudige zekerheidsmarge geconstrueerd: vermoedelijk als bescherming tegen het slopend gedrag van Amerikaans opgevoede kinderen, en het geheel hield zich dus staande. Jan zette een voet op het nijlpaardachtige bilwerk van zijn makker Roos, wipte omhoog, pakte de rand van het open luik beet en keek rond door de stoffige ruimte onder het paddestoeldak. Bob vroeg:

„Kan ik je die papieren aangeven?”

Jan tuurde in het duister:

„Daar zie ik iets liggen...”

„Ouwe tuinstoelen, natuurlijk”.

Het bleef eventjes stil en men hoorde het ademen van de bok Roos als het langzaam proefdraaien van een windtunnel.

„Nee - het zijn geen tuinstoelen. Een koffer, dacht ik”.

„Nou man - wat zou dát nou?”

Maar ja - moest je net Jan Prins hebben, geconfronteerd met de kans om misschien iets voor niets te krijgen!

„Je weet toch maar nooit”, zei Jan. „Het kan best nog een heel bruikbare koffer zijn. Komt altijd van pas. Als we die in Bogotá hadden gehad, waren we nooit met zo’n kale doos publiek gaan rondlopen...” Hij zette zich áf op Arie’s rug, hing met het middenrif op de luikrand en graaide met een langgerekte arm. Schrapend over de houten vlieringvloer kwam de buit naar hem toe.

„Dat ding is niet leeg, zeg - het is behoorlijk zwaar!”

Er kwam nu geen protest meer van beneden. Jan liet zijn voeten weer op Arie’s romp zakken en over de luikrand kwam het eind van een rundleren koffer in zicht: een van die ouderwetse, echt leren koffers met versterkte hoeken, vastgeklonken met dikke koperen noppen. Jan tastte langs de zijkant, kreeg het handvat te pakken en sjarde het nogal zware geval over de luikrand:

„Pak es aan, Bob”.

Bob pakte aan en Jan wipte van Arie af. Toen lag de koffer al plat op tafel en drie hoofden bogen er zich nieuwsgierig overheen, terwijl Bob de koperen sloten open wipte. Het deksel kwam omhoog.

„Ouwe kleren...” bromde Jan teleurgesteld.

Zij rommelden rond door de inhoud.

„Wat is dát nou voor een rare troep?”

„Maskers... mombakkessen... feestneuzen óók nog”.

„En hier een compleet zwart soort overal met een staart eraan vast...”

„Man - dat is het pak van de Gelaarsde Kat!”

Arie hield iets kleurigs omhoog:

„Dan moet dit een soort zigeunerinnenkledij zijn voor een waarzegster...”

„Hoe komt zo'n uitdosserij nou in een koffer op een zolder terecht?”

Jan viste een paar blauwfluwelen pantoffels met puntneuzen, waar bovenop koperen belletjes, naar boven.

„Weet je wat IK denk? Iemand die hier gelogeed heeft, wilde een gekostumeerd feestje geven. En deze kleren moesten een verrassing blijven. Daarom hebben ze de koffer op zolder verstopt”.

„O. En het feest bij nader inzien maar in bikini's gegeven?”

„Welnee, jô. Daarna is er iets onvoorziens gebeurd, natuurlijk. Waardoor dat hele feest ineens niet doorging. Misschien wel een ongeluk, of ze moesten hals-over-kop vertrekken. Toen hebben ze die hele koffer vergeten, en dat ding was nou ook weer niet belangrijk genoeg om er nog eens speciaal voor terug te komen”.

„Hm... Carnaval in Key West”, zei Arie nadenkend.

„Carnival?” vroeg Bob Evers.

Daar kwam weer een heerlijke taalverwarring uit voort, want het Amerikaanse „Carnival” is wat wij een Kermis noemen. Maar... wat bij ons in Holland Carnaval heet, bestaat in Amerika alléén maar in New Orleans, en daar heet het dan Mardi Gras. Ze werden het uiteindelijk eens over een groot gekostumeerd feest, wat dan heet: „a costumed party”. Net toen ze zover waren, sloeg Arie Roos met de vuist op tafel en begon als een wilde in de hoop feestdos te graaien.

„Weet je wát? Wij gaan met zijn drieën wild verkleed hierbuiten rondlallen. Mooiere manier om eventuele snurkers die zitten te loeren, van slag af te brengen, bestaat er gewoon niet”.

Dit patente denkbeeld werd zonder verdere inspraak ten uitvoer

gebracht. Maar men stuitte alras op het te verwachten probleem, dat er niets te vinden was, waar Arie redelijk in paste.

„Man!” riep Jan Prins tenslotte, terwijl hij de vierde veel te nauwe harembroek terugsmeet. „Wat staan we toch te mekkeren...? Jij bent toch zeker als gekostumeerd figuur geboren! Iedereen zal denken dat jij rondloopt met een valse buik van kapok of schuimrubber. Om met spelden vlinders op te prikken”.

„Aha. Arie Prikkebuik”.

„Mijn lieve zuster Ursula... ik ZIT al in Amerika”.

„Plus nog een sproetig mombakkes”, grinnikte Jan, die zich had vermomd als zeerover, met plastic halflaarsjes en een driekante piratensteek. Bob had zich gehuld in het waarzegstersgewaad, met veelkleurig gestreepte wijde rok en een glitterjak. Ze zetten nu Arie een grote wijvenhoed op, overdekt met bloemen en veren, en namen hem gearmd tussen zich in.

„Twee violen en een bas, bas, bas...” begon Jan te zingen.

Maar Bob waarschuwde:

„Laten we onze hoofden nou een beetje koel houden, man. Jan - klim jij op tafel en berg al deze documenten op zolder. Dat moet eerst”.

De piraat klom weer op tafel, mikte de bundels paperassen over de luikrand en liet het houten deksel terugzakken in zijn sponning.

„Nou vrolijk lallend naar buiten en de voordeur achteloos open laten staan”.

„Hebben we de achterdeur los?”

„Jaja. We kunnen zó de keuken in”.

„Maar hebben we nou wat om mee te mèppen? Laten we nou niet al te beneveld raken door de woeste feestvreugde en wel onze hersens bijeen houden”.

„Kom maar mee”, zei Arie. „In de keuken is een soortement gereedschapskist”.

Die was er inderdaad. Er stonden ook wat gammele tuingereedschappen. Een verroeste grasmaaimachine, een hark, een halve hegschaar en zo meer. Maar er lag ook een klein formaat houtbijltje. Dat snaaide Bob er meteen uit.

„Een tomahawk! De platte achterkant lijkt me heel geschikt voor niet direct dodelijk letsel”.

Aan een spijker hing de gebroken nylon sleepkabel van een auto met aan één einde een zware, gegalvaniseerde harpsluiting.

Bij gebrek aan beter koos Arie dit als wapen.

Jan neusde even rond, pakte dan de hark, zette een knie in het midden en brak de steel doormidden. De breuk liep scheef en lekker splinterig. Jan koos het bovenste einde, dat zowat een meter lang was, en smeedt de onderhelft terug.

„Een stok is ook best een goed wapen. Als je ermee om kunt gaan, dan. Dit is essehout, lijkt me”.

„Hickory”, verbeterde Bob.

Zij verborgen hun wonderlijke wapens onder hun kostuums en Arie hing het eind sleepkabel half in zijn broeksband.

„Nou demonstratief feestelijk naar buiten. Wat zingen we?”

„Onze eigengemaakte tekst van Ketelbinkie?”

„Ideaal!”

(Dit vereist enige verklaring. In de beroemde oorspronkelijke tekst vertrekt het goede schip de VEENDAM uit Rotterdam. Maar Jan en Arie waren Amsterdammers, en op een regenachtige middag, toen ze zich stierlijk verveelden, gingen ze eraan knutselen om de woorden van het lied zó te veranderen dat het goede vrachtschip VEENDAM uit Amsterdam zee koos. Bob had het hen zó vaak horen zingen, dat hij de melodie perfect kende, hoewel de fijne kneepjes van de tekst aan hem niet besteed waren. Maar hij kon tenminste meelallen.) Zij stelden zich op voor de deur, sloegen de armen om elkaars gekostumeerde schouders, voerden enkele clownssprongen uit en begonnen rond te dansen, luidkeels zingende:

Toen wij uit Amsterdam vertrokken
met de Veendam, die wrakke schuit,
met seksmaniakken in de midscheeps
en vrouwenjagers in ‘t vooruit...

toen hadden wij een Dolle Mina
als ketelbink bij ons aan boord
die voor de eerste maal naar zee ging
en nooit van orders had gehoord...

die van de Kenau’s op de kade
verlegen lachend afscheid nam
omdat ze die niet dorst te soenen
die Ketelmien uit Amsterdam...

Zij werd gescholden door de stokers

omdat ze al de eerste dag
toen ze maar net de pier uit waren
vol hasj in het vooronder lag...

En aldus lallend en brallend, bij tijd en wijle een broederlijke klets op een of andere schouder uitdelend, dartelde het doortrapte drietal het gangetje door, de voordeur uit en daarna in schuinse richting de ruimte in, met een afstand van een meter of vijftien tussen hen en de vent, die met het gezicht naar hen toe, nog steeds uit dat mandje zat te smikkelen. In het voorbijgaan schonken zij hem wat vluchtige en niet opvallende blikken uit hun ooghoeken. De knaap zat, met een halfaangegeten broodje een of ander, met halfopen bek van verbazing de feestelijke bokkesprongen van het drietal te bezichtigen. Maar dat zei ook niet veel, want de vertoning die zij daar weggaven was dusdanig zot, dat alleen een blinde vink daar géén notitie van had genomen. Hun dansende komedie dapper volhoudend, beschreven zij een boog die hen langs de voorzijde van enkele buurhuisjes leidde naar een plek waar een smal pad begon, dat leek te leiden naar het inwendige van wat struikgewas met palmbomen. Zodra zij binnen deze beschutting waren verdwenen, gingen ze achter elkaar lopen, wat ook wel moest door de smalheid van dat pad. Ze hielden op met het maken van bokkesprongen, maar zongen nog wel even door, om hun feestelijk gelal op natuurlijke wijze te laten wegsterven. Toen dat eenmaal gebeurd was, zei Bob:

„En nou als de bliksem zien dat we bij de achterkant van onze boevenval terechtkomen”.

Die omtrekkende beweging werd volvoerd door het palmbos, dat bleek door te lopen tot aan de heggen van de achtertuinen. Zij kwamen onderweg alleen een koppeltje kinderen tegen, dat stokstijf bleef staan om deze prachtig uitgedoste lieden met grote ogen van bewondering na te kijken.

„Daar zie ik ons paddestoeldak al...”

Even later waren zij bij de achteringang van hun eigen hek, doken daar ineens en holden diep gebukt het erf over naar de openstaande keukendeur, waar zij nahijgend eventjes bleven staan luisteren. „Alles nog rustig daarbinnen, dacht ik”.

Bob haalde het kleine bijltje van onder zijn waarzeggersblouse te voorschijn:

„Ik ga hierbinnen plat tegen de wand naast de keukendeur staan. Jullie verstoppen je ergens vóórin - dan hebben we ze tussen twee

vuren”.

De twee anderen knikten zwijgend en meteen glipten ze achter elkaar naar binnen om hun opstelling in te nemen. Daar hoefde niet lang over te worden gepiekerd, want de enige manier waarop indringers de achthoekige hal in het midden konden bereiken, was door het gangetje vanaf de voordeur. En de uitnodigend halfopen staande deur naar de keuken lag daar vlak tegenover. Dus Jan (met zijn scherpgepunte bezemsteel) en Arie (met de aan het eind verzwaarde nylonkabel) doken ieder een slaapkamer naast het gangetje binnen en lieten de deur ervan openstaan, waarna zij zich ieder naar eigen inzicht verdekt opstelden. Arie smeed zijn belachelijke hofdamehoed af en Jan ontdeed zich van zijn waarzegstersgewaad. Daarna werd het stil. Alleen wat rondzoemende vliegen vielen hen af en toe lastig, en van buiten kwamen kreten van kinderen en het gejang van lekker in elkaars poten bijtende honden.

Zij hoefden geen twee minuten te wachten. Toen klonk onverwacht een rauwe stem, waarvan het geluid schorrig door het smalle gangetje kwam aangalmen:

„Hello? Is anybody there?... HELLO!?”

Het wachtende drietal muntte uit door het niet geven van kikken. Nu klonk het gebons van een vuist tegen de houten buitenwand, en een luider gebrul. De man buiten wilde blijkbaar geen risico lopen dat er nog iemand was binnen gebleven. Of hij voerde die publieke show op, opdat geen enkele toevallige toeschouwer de indruk zou krijgen dat hij stiekem naar binnen sloop.

„Hello there! Is anybody home?”

De ronddarrende vliegen werden er wat zenuwachtig van, maar dat was de enige reactie uit het huis. Enkele gemompelde woorden... dan het geluid van schoengeklos op de kale plankenvloer van het gangetje. Hoeveel schoenen?... Onze drie vrienden hielden de adem in en luisteren... Twee personen? Vrijwel zeker twee man. Het geklos van vier schoenen kan men apart tellen. Als er drie personen binnenkomen, kan men de aparte stappen al niet meer horen, en wordt het geluid rommelig. Een tweemans-invasie, dus.

Deze invasiemacht had nu de centrale ruimte bereikt. De voetstappen stopten en men keek vermoedelijk verkennend in het rond. Dan kwam weer diezelfde stem die van buiten had geroepen - en duidelijk was nu ook een Spaans of Cubaans accent

hoorbaar.

„Vat ies dit voor een rrrare boel hierrr? Lijkt wel een soort bijenkorfff”.

Nu antwoordde nummer twee, met een diepe, dreunende bas:

„Laten we die hokken maar een voor een doorzoeken. Begin jij rechts, dan ga ik links”.

Dat betekende, dat Jan en Arie op de kortst denkbare termijn actie konden gaan ontplooien. Alhoewel op enigszins verschillende wijze. Want Jan had zich achter de wijd openstaande deur plat tegen de wand gedrukt, maar Arie had natuurlijk weer eens iets typisch Roosachtigs bedacht, en het zinvol geoordeeld om ineem gehurkt verscholen te gaan zitten onder het laag overhangend kleed van een vrij grote tafel die met een lange kant tegen de wand geschoven stond. Die tafel was een zelfgetimmerd, maar stevig bouwsel van vier balkpoten, bovenaan verbonden door dwarsplanken en vervolgens afgedekt met een zware plaat multiplex. Daaroverheen lag, als gezelligheidsattractie, een soortement van spreij van losse handweefstof, met onderlangs sierfranje. Toen Arie zich daaronder had gewrikt en het kleed weer liet vallen, kon hij dwars door het losse weefsel aardig wat zien. Met één vinger peuterde hij op ooghoogte het textiel wat verder uit elkaar, en op die wijze had hij een prima uitzicht op de man die met zelfverzekerde tred (nu kennelijk ervan overtuigd dat hij zich in een leeg huis bevond) naar binnen kwam. Hij had een automatisch pistool - een Duitse Luger, dat zag Arie meteen - schuin voor in zijn strak aangesnoerde broeksband gestopt.

Vanuit zijn schuilplaats beloerde Arie zijn tegenstander: een ware beer van een knaap, met tot over de oren hangend, zwart vettig haar, een kaak als een bulldozer en handen met bosjes haar op alle vingerkootjes. Deze snaak liep juist naar een muurkast in een zijwand, met de tastbare bedoeling, daar zijn onderzoek te beginnen, toen vanuit een andere plaats in het ongewone huis een stommelend tumult losbarstte. Vlak daarop een noodschreeuw van Jan:

„Jongens... help! Gauw!” De behaarde indringer leek heel even, midden in een stap, te verstarren, maar dan schoot zijn hand naar de kolf van het pistool in zijn broeksband en terwijl hij dat wapen te voorschijn rukte, keerde hij zich om en stoof terug naar de open gangdeur. Hij was daar nog niet goed en wel doorheen, toen Arie zijn dikke kop al uit zijn textielbunker te voorschijn stak. Jan was in gevecht gewikkeld... en blijkbaar in nood. Dat kon alleen maar

betekenen, dat er iets in Jans berekening was misgelopen.

Dat was er inderdád, ja. Je kunt natuurlijk wel de slimmigheid uithalen om je achter een openstaande deur te verschuilen... maar dat houdt steeds het kleine risico in zich, dat je kunt worden gezien als je tegenstander meteen tot het midden van de kamer doorloopt en daar om zich heen gaat kijken. De kunst is eigenlijk, om hem metéén op zijn nek te springen zodra hij de rand van de deur passeert en met de rug naar je toe staat. Dát wist Jan opperbest, en op dat punt maakte hij geen enkele fout.

Zijn enige wapen was echter dat eind bezemsteel, en op het moment waarop hij de rug van de binnenkomende kerel om de deurrand zag verschijnen, deed hij een snelle pas voorwaarts, porde de bezemsteel in 's mans rug en siste zacht (om zijn maat niet te alarmeren):

„Make no noise! Geen geluid! Dit is een val en dit is een pistool. Leg je handen opgevouwen in je nek”.

Prachtig. Prima. Helemaal volgens het boekje. In 24 van de 25 gevallen heb je met zo'n truc geen centje pijn. Helaas was dit die ene knaap op de 25 die het uit een ánder boekje had geleerd. Hij stond één seconde lang als verstijfd, en begon dan zijn handen zijdelings op te heffen, alsof hij ze braafjes in de nek wilde gaan leggen. Maar juist toen zijn handen op schouderhoogte waren, maaide hij flitsend-snel de arm die niet aan de deurkant zat achter zich langs, zijwaarts. Daarmee sloeg hij het dreigende pistool (in dit geval een pover eind bezemsteel) achter zich weg en meteen trok hij een been op en trapte uit alle macht achteruit, ter hoogte van Jans knie. Vóór de kwieke kolonelszoon de kans kreeg om pijn te gaan voelen, had de indringer zich al omgedraaid en was achteruit gesprongen, met één hand in zijn broekzak, waar hij vermoedelijk een eigen schietwapen had zitten.

Maar Jan was nu ook niet helemáál van gisteren en de trap tegen zijn knie had hem nauwelijks laten wankelen, omdat hij met zijn rug vrijwel tegen de muur had gestaan. Hij zette zich, gekromd als een kat, tegen die wand af en sprong fel naar voren, als een zwaardvechter met beide handen de scherpgepunte stok naar voren stotend... goed hard, en die daarna bliksemsnel weer terugtrekkend. Zo iets komt toch gemeen aan in een alleen met een t-shirt beklede maagstreek, hoor! Misschien niet bij een in pelzen gehulde Eskimo, waar wel in dit geval.

Terwijl hij zijn stok terugtrok, haalde hij die meteen zijwaarts uit

met de bedoeling, toe te slaan met een zwiepende klap tegen het bot van de bovenarm. Dan kun je verder die arm vrijwel afschrijven. Maar zo'n soort gevecht, tegen een getrainde tegenstander, verloopt échter wel sneller dan je het in een boek kunt neerschrijven. Denk maar eens aan de vaart in een honden- en kattengevecht! Zo iets kun je met het blote oog niet eens volgen... Vóór Jan de kans kreeg om met zijn opzij uitgehaalde stok toe te slaan, was zijn tegenstander - in plaats van te ontwijken - juist met een van pijn en woede vertrokken gezicht op hem toe gesprongen en mikte een schoentrap tegen Jans buikstreek, die er niet om loog. Het was trouwens wel méér dan zo maar een trap: de vent hief zijn been op en sprong er meteen met het hele gewicht van zijn lichaam achteraan. Dus Jans stokslag kwam suizend achter hem in de lege ruimte terecht... en toen had hij die trap al te pakken. Hij steigerde achteruit, bonsde smakkend ruggelings tegen de houten wand, en had toen nog nèt lucht genoeg om te schreeuwen:

„Jongens... Help! Gauw!”

Een „gewone” Hollandse jongen roept zo iets natuurlijk in het Nederlands - zeker in ogenblikken van nood. Maar Jan en Arie waren er, door het geregeld omgaan met Bob, en al hun avonturen in het buitenland, zó aan gewend geraakt om Engels te praten en zelfs te denken, dat dit ook nu gebeurde. Merkwaaardig genoeg was dat nog een geluk, ook nog! Hij riep dus:

„Boys... Help! Fast!”

Had hij in het Hollands geroepen, dan had zijn tegenstander dat natuurlijk niet kunnen verstaan, en waarschijnlijk gedacht dat hij om genade smeekte, of iets dergelijks. Maar dat Engels was niet voor misverstand vatbaar. De ander snapte meteen dat er menselijke hulp in de buurt moest zijn, hield de zware vuist in, waarmee hij Jan buiten westen had willen slaan, en wendde zich afwerend naar de open deur... eventjes aarzelend, wat nú te moeten doen.

Bob, die in de keuken, met het houtbijltje in de hand, scherp had staan luisteren, was al gealarmeerd geraakt door het wilde gestommel aan het begin van Jans gevecht en die alarmkreet was nog niet verklonken, of hij kwam in volle vaart vanuit de keuken te hulp snellen, in dezelfde seconde dat de ruigharige overvaller uit Arie's hok te voorschijn kwam denderen...

(Toen zij mij later de gang van zaken over hun Caraïbisch avontuur vertelden, zei Bob tegen mij:

„Kijk eens, meneer Van der Heide - als die knapen vuurwapens hadden willen gebruiken, was het natuurlijk al heel gauw lelijk met ons afgelopen. Maar ze wisten dat ze met drie soortement van jongens te maken hadden. Ze zagen ons aan voor studenten, of iets dergelijks. Dus die twee kerels zagen een gevecht met ons als het oppeuzelen van een zachtgekookt eitje. Daar komt nog bij, dat ze daartussen al die bewoonde bungalows in liever geen knallend vuurgevecht wilden beginnen”.)

Alles bij elkaar werd het een der meest lachwekkende en knullige gevechten die onze drie vrienden ooit hadden moeten leveren. Het begon ermee dat Bob, aanstormend vanuit de keukendeur plus de woestbehaarde Lugerdrager die vanuit Arie's vertrek te voorschijn kwam gehold, omdat zij allebei om de middentafel heen moesten, tegen elkaar opbotsten met een droom van een dreun. Gewoon domweg: Bots! Omdat ze allebei op weg waren naar dezelfde deur: die van Jans kamer, raakten ze elkaar onder een schuine hoek, en door het effect, net als bij twee biljartballen, kaatsten zij beiden als het ware weg en tolden met kop en schouders tegen de houten wand. Vlak daarna hervonden zij hun evenwicht, doken een beetje in elkaar en in die positie, net als twee vechthonden, namen ze elkaar grimmig op: Bob met het houtbijltje slagklaar en de woestbehaarde plotseling met het forse pistool losjes in de hand.

Deze botsing en het in gevechtspositie springen erna waren zo razendsnel gebeurd, dat pas nu Arie in volle, daverende neushoornren door de open slaapkamerdeur de hal in kwam stormen, met het eind nylonkabel secuur om zijn rechterpols gewikkeld. Hij had onder de tafel gezeten met dat koord zó om zijn pols gewikkeld, dat er een anderhalve meter los overbleef, met aan het eind die zware gegalvaniseerde haspel. Arie kwam door het gat van de open deur opzetten met zijn rechterarm wat naar achteren en opzij, en het losse eind koord er zwiepgereed achteraan.

De zware haspel slierde achter hem over de vloer en het in een bochtje hangende koord zag gluisperig kans om in de ruimte van de spleet tussen deur en vloer terecht te komen, waarna de haspel met een enorme ruk klem kwam te zitten. Het koord trok strak en de honderdste seconde daarna plantte de ruk zich over op Arie's pols, waar hij dat koord zo lekker omheen had gewikkeld. De resultaten waren indrukwekkend. De totale spekmassa Roos werd in volle ren tot staan gebracht. De mechanische formule

daarvoor is $\frac{1}{2}mv$ kwadraat... snelheid maal gewicht. Het was een wonder, dat Arie's hand aan de rest van zijn massale lijf vast bleef zitten. Hij maakte in zijn volle spurt een halve slag om het einde van die strakstaande kabel, en eindigde met een doffe dreun tegen de wand niet ver van de deurscharnieren. Hij liet wél een gebrul horen, dat je tot halverwege Cuba kon horen. Ook dat geloei ging een rol spelen in het lachwekkend gevecht.

Want de man met de Luger was juist begonnen, dat wapen dreigend op te heffen, en Bob deed hetzelfde met zijn houtbijltje, toen ineens dat ijzingwekkend gehuil losbarstte. Lugerpistool reageerde door zich met een ruk om te draaien en het wapen schietklaar naar voren te steken. Maar Bob hóéfde zich niet om te draaien: die zag precies wat er aan de hand was, sprong met het geheven bijltje naar voren en liet het platte achtereind ervan uit alle macht neerkomen op de pols van de hand die het wapen vasthield. Het geluid waarmee het zware vuurwapen op de houten vloer kletterde werd overstemd door zijn gehuil van pijn. Alles bij elkaar was het daar in die hal een geloei en gejammer van belang. Bob maakte van dat moment handig gebruik door laag gebukt langs zijn vijand te glippen, en het vuurwapen naar de andere zijde van de hal te schoppen. Maar hij was niet de enige die schoppen kon - dat bespeurde hij, toen zijn tegenstander hem met een snelle zwiepert de beide benen onder hem uit maaide, zodat hij nu zelf, met bijltje en al, tegen de planken kwakte, een beetje dóórschoof en tot rust kwam met zijn hoofd tegen de vette kuiten van Arie Roos, die met tranende ogen van pijn juist het knel gestrikte nylonkoord van zijn pols had losgekregen.

Als men dit zo leest, lijkt het wel of Jan Prins en diens eigen tegenstander, die eigenlijk het gevecht waren begonnen, intussen een kaartje waren gaan leggen, maar die indruk is toch onjuist. Het gevecht in de hal was zó razendsnel verlopen, en ging met zoveel gestamp en dierlijk gehuil gepaard, dat zowel Jan als zijn eigen indringer enkele lange seconden roerloos bleef staan - verbijsterd luisterend naar het beestenlawaaï aan de buitenzijde van de deuropening. Maar vlak daarop kwamen ze alle twee precies tegelijk in beweging. Jan dook achter zijn tegenstander langs de ramen en sloeg met enkele snelle zwiepen van zijn stok een drietal ruiten daar in. Terwijl de regen van scherven rinkelend neerklaterde, was de tweede vent de hal al ingedoken om er hulp te gaan verlenen. En daar zag hij zijn maat staan met een woedende, vuurrode kop en de linkerhand om zijn rech-

terpols geklemd. Bob was juist bezig met overeind krabbelen, het bijltje nog steeds in de vuist en zocht positie aan de overzijde van de middentafel.

„Wat is dát voor een verdomd lawaai, Carlos?”

Het glasgerinkel begon nu pas weg te sterven. Arie Roos klom boven op een van de langs de wanden getimmerde banken en wachtte in gebukte houding dreigend af.

„Die rotjongen daarbinnen heeft alle ruiten ingeslagen!”

„Bliksems. Zo meteen loopt de hele buurt hier te hoop”.

„Laten we dan maar maken dat we wegkomen, zeg. Die aap is natuurlijk naar buiten geklommen om hulp te gaan halen... Dan hebben we geen tijd meer om dit huis te doorzoeken...”

„Kom mee, man! Wegwezen”.

Twee tellen later waren de beide kerels via de keuken door de open achterdeur verdwenen. Bob Evers en de enorme Arie lieten gelijktijdig een blaas opgeluchte adem ontsnappen. Bob bukte zich en raapte van onder de tafel het Lugerpistool op. Haalde het magazijn eruit, zag dat er zeven patronen in zaten, en schoof het met een klik terug op zijn plaats. Arie klom van de wandbank af en begon zijn pols te masseren. Op dat moment hoorden zij tot hun verbazing de stem van Jan Prins.

„Hallo! Hallo daarbinnen?...”

Bob en Arie keken elkaar stomverbaasd even aan.

„Ben jij daar nog binnen, Jan?”

Haastige voetstappen op de houten vloer, en dan verscheen Jan in de opening van de haldeur. Hij keek daar wat verbijsterd in het rond.

„W... waar zijn die twee kerels gebleven?”

„Hem gesmeerd. Die dachten dat jij de ruiten had ingeslagen om buiten hulp te gaan halen”.

„Poeh!” zei Jan geringschattend. „Hulp halen? Waarvoor? Ze zijn er zonder hulp van buiten al vandoor”.

Arie liet zich op de bank neerzinken.

„Zó heb ik het nog niet bekeken”, bracht hij uit.

Jan keek opgetogen naar het Lugerpistool in Bobs hand.

„En een Luger buitgemaakt, ook nog!. Dat is toch zeker een totale overwinning van onze kant, zeg! Waarom hebben jullie dan die kerels laten gaan?”

„We waren in een menslievende bui”, verklaarde Bob.

„Maar vind je dat nou wel verstandig? We hadden ze toch een verhoor kunnen afnemen? Waren we wat meer aan de weet

gekomen”.

„Tja...” zei Bob vermoeid. „Daar heb je gelijk in. Daar heb ik zo snel niet over nagedacht. Maar nou je het zègt...”

„Ik vind het niet handig van jullie, hoor”, dramde Jan verder. „Als je eenmaal een veldslag gewonnen hebt, dan moet je eruit halen wat erin zit. De vijand achtervolgen... en zo. Anders geef je de vijand kans om op adem te komen, en kun je weer heel opnieuw beginnen. Nee... in die dingen moet je hárd zijn”.

„Over hárd zijn gesproken”, zei Arie lijzig, met een trek van grimmig plezier op zijn omvangrijk gelaat, „als jij er maar rekening mee houdt, dat jij de kosten van de veldslag betaalt. Die ingeslagen ruiten”.

Jans hele veldheerslichaam verstarde. Hij sperde zijn mond open en liet die enkele tellen lang in die positie, eer hij sputterend van verontwaardiging kon uitbrengen:

„D... dat is helemáál het toppunt! Kosten van de veldslag? Dacht je dat ik voor mijn lol ruiten ging inslaan? Dat is een duidelijk geval van oorlogsschade”.

„En wordt niet door onze verzekering gedekt”, zei Arie droog. „Wij hadden de zaak hier al lang stevig in de hand, toen jij daarbinnen in paniek raakte, en als een gek de ruiten aan barrels moest gaan meppen. En daar zouden wij voor moeten opdraaien? Ammenooit nie! Wat vind jij ervan, Bob?”

„Nou je het zègt...” zei Bob voor de tweede keer. „Daar heb ik óók zo snel nog niet over nagedacht, maar...”

Nu was het Jan, die begon te brullen. Hij briede zo lang en zo overtuigend, dat zij Ridders pas opmerkten, toen die vanuit het gangetje de hal was binnengewandeld.

„Wat is hier in godesnaam aan de hand? Je kunt het gekrakeel buiten horen”. Hij legde een zwaar klinkend bruinpapier pakje op tafel en wreef zich tevreden in de handen.

„En nou heb ik een honger als een krokodil. Wat hebben jullie intussen zoal voor lekkers gekocht?”

„Lekkers gekocht?” riep Jan. „Daar zijn we nog niet eens aan toe gekomen. We konden wat porties blauwe bonen gratis krijgen. Wat heb jij in dat pakje daar?”

„Twee gebruikte, maar goede Walther-pistolen. Met wat munitie”. Hij voegde er sarcastisch aan toe:

„Als ik met een pistool in elke hand als jullie lijfwacht optreed, denken de heren dan dat het mogelijk is, ergens een hompje worst met een stukje brood op te sporen? Loop ik me verdomme

half uit de naad om aan wapens te komen, en kom ik rammelend van de honger thuis, en dan is er nog niet eens wat te eten”.
„Ridders... je zeurt als een oud wijf”, zei Arie. „Maar goed - we zullen zien wat we eraan kunnen doen. Scharrel ik meteen wat hechtpleister op voor mijn pols”.

Gaat de tegenpartij zoete broodjes bakken? Wat is dát nou?

De volgende morgen, even na negen uur, zat de hele viermansploeg aan de koffie plus gebakken eieren rondom de achthoekige tafel. Ridders was aan het lezen in een Amerikaanse krant - Arie had juist een gebakken ei in zijn muil geschoven - had een tweede op zijn bord gereed, en hield een derde in het oog. Jan Prins zat in gedachten uit te rekenen hoeveel de kubieke inhoud van een ei méér werd, als het in de lengte maar een halve centimeter groter was dan een ander. Bob Evers, als goed Amerikaan, zat na te denken over de machtige Russen, de onbegrijpelijke Europeanen en de ondoorgrondelijke Chinezen. Ze waren de vorige avond tijdig naar bed gegaan, nadat Arie en Jan teruggekeerd waren van een eindelijk gelukte jacht op proviand. Ditmaal zonder gewapende interrupties. Daarna hadden zij nog gezellig bezoek gekregen van de eigenaar-huisbaas, die vriendelijk, maar ook wel dringend wilde weten of hij met nog meer vernielde ruiten of andere beschadigingen rekening moest houden, en zo ja, of de huurders dan maar alvast een garantiebedrag op tafel wilden leggen. Toen ook dat weer was gesust, geloofden ze het allemaal wel.

„Morgen is er vermoedelijk wéér een dag”, had Jan gezegd, met een geweldige geeuw, en niemand had nog de puf of de zin om hem tegen te spreken.

En nu hād je dan het begin van die dag. Bob was het eerste klaar, dronk het restje van zijn koffie op, en keek de tafel rond alsof hij zich afvroeg wie hij het eerst zou gaan beledigen. Dat was altijd een pittige manier om de dag te starten. Op dat moment zei Jan Prins wat lijsig:

„Ikke... ik heb zitten denken”.

„Da's vrij onschuldig”, vond Arie. „Zolang jij op grond van jouw gedenk maar niet tot actie overgaat. Want dan komt er geheid onheil van”.

Jan keek kribbig opzij:

„De moeilijkheid met jou is, dat jij je constant veel te veel verbeeldt. Jij hebt toevallig telkens stom geluk, maar jij denkt met je over-het-paard-getilde harsens dat het een kwestie van

intelligentie is”.

„Kom kom”, zei Bob. „Nou moet je niet overdrijven. Niemand krijgt een massa als Roos over een paard getild. Tenzij je eerst de zwaartekracht krijgt opgeheven”.

„Laten we dat soort flauwe moppen even terzijde laten”, zei de heer Roos met grote waardigheid. „En ons bepalen tot dat gevecht van gisteren. We hadden het allang en breed gewonnen, toen jij begon aan het zinloos vernietigen van ruiten. En...”

„HOU OP!” riep Ridders. „Beginnen jullie wéér?”

„Nee”, zei Bob vastberaden. „De moeilijkheid zit hem juist dáárin, dat we niet goed weten wáár we moeten beginnen. We logeren hier nu wel lekker op Key West in een genoeglijk raar vakantiehuis, maar we zijn niet hierheen gekomen om braafjes vakantie te vieren, is het wel?”

Jan begon nadrukkelijk te knikken en priemde een vinger naar voren:

„Dat is nou nét waar ik het over wilde gaan hebben. Die twee kerels hebben gisteren een paar keer hun neus gestoten, en goed ook. Ik geloof niet dat er grote kans op is, dat ze het hier nog eens zullen proberen, Maar wat schieten wij daarmee op? Als er hier niks meer te verwachten is... moeten we dan blijven zitten duimen en afwachten?”

„Maar dat hóéft ook niet, waarde kolonelszoon”, zei Ridders.

„Want er is één ding, dat we heel zeker weten: dat deze hele rel is begonnen om de papieren op zolder - de tweemaal verkochte gegevens aangaande de juiste plaats, waar het Spaanse schatschip SAN FELIPE is gezonken. Right?”

„Right”, knikte Jan.

„Nou, man - dan beginnen we gewoon bij dát, wat we zeker weten. Die linkmichiel van een Juan Cabral verkocht de inlichtingen over de SAN FELIPE aan een ploeg schatduikers A. Nietwaar? Een tijdje later ook nog eens aan een ploeg B. Die daar verrekt nijdig over werd, want toen zij aan de slag wilden gaan, bleek dat er al andere kapers op de kust waren. Klopt dat?”

„Waar wil je nou naar tóé, Ridders?”

„Heel eenvoudig dit, jongelieden: als er hier al een tijd je een ploeg bezig is met duikwerk naar de San Felipe, dan is dat hier natuurlijk bekend. Over weinig dingen wordt zoveel en zo gretig gepraat als over duikwerk naar gezonken goudschepen. Dat is in deze buurten gewoon een nationale sport. Al sinds eeuwen. De helft van de oorspronkelijke bewoners van deze eilanden zijn zèlf

afstammelingen van boekaniërs en zeerovers. Dat zit hen in het bloed. Ik ga straks bij de haven wat rondstruinen en met mensen praten om mijn licht op te steken”.

Jan Prins zei, op wat koppige toon:

„En toch heb ik op mijn eigen manier zitten denken. Of die dikke daar er de spot mee wil drijven of niet. Wij hebben toch alle drie van die mooie brieven meegekregen, waarin staat dat wij een studie- en reisbeurs hebben gekregen, om voor de Universiteit van Leiden oudheidkundig onderzoek te verrichten?”

„Dat hebben wij, figuur Prins”.

„Nou dan!” zei Jan. „En uit gezonken schepen bagger je toch niet alléén maar goud en parelsnoeren op. Maar ook oudheidkundige voorwerpen, lijkt me. Scheepskanons... tinnen kannen en schoengespen en zo meer. Waarom spelen we niet open en bloot, met eerlijke gelaten, onze onbevungen studentenrol? Dan kunnen we gewoon openlijk overal vragen waar ze aan het duiken zijn. Wat is daartegen?”

De drie anderen keken elkaar aan, en knikten.

„Het toppunt van eenvoud”, erkende zelfs Arie Roos. „Ik neem de smadelijke opmerkingen, zojuist over het denken van mijn vriend Prins gemaakt, voor een uurtje terug. Maar niet langer, hoor. Na afloop van dat uur begin ik opnieuw te oordelen”. Hij stond op en hees zijn broek bij de riem wat hoger op het bolrond van zijn buikwerk.

„Zullen we dan maar?”

„Ho ho, zeg. Wat doen we nou met die papieren die we nog op zolder hebben liggen? Gewoon zo maar onbewaakt hier laten? Op de wilde gok dat die overvallers het nu wel hebben opgegeven om ons hier te komen overrompelen?”

„Dat is het nemen van onnodige risico's”, vond Bob Evers. „Je weet toch maar nooit...”

„Ach - we hebben nu drie vuurwapens”, zei Ridders. „Neem die papierboel mee, ga naar een bank in de stad en huur daar eventjes een kluisloket. Dan zijn we van het hele gebliksem af. Zeker is zeker. Ik ga intussen hier en daar wat inlichtingen inwinnen. Tot straks...”

Hij was al op weg naar de voordeur, toen Jan kuchte, en riep:

„Zeg, Ridders?”

Ridders stopte en draaide zich om.

„We gaan nu die papieren wel veilig opbergen, maarre... ga jij de stad in met al dat geld op zak?”

„Nou - zóveel is het ook niet, zeg. En ik ben er wel aan gewend om met geld op zak te lopen. Doe ik mijn hele leven al”.

„Ja, maar als jij toevallig daar een havencafé in gaat, enne eh... je gaat een glaasje drinken... Ik bedoel: neem nou niet méér mee dan je nodig hebt. Je hoeft toch niks te kopen, zeker?”

Rikkers keek van de een naar de ander, en scheen niet goed te weten wat hij moest zeggen. Het was beslist de eerste keer in zijn leven, dat hij door een zo jonge jongen vermanend werd toegesproken. Maar in geldzaken was Jan voor iederéén een precieze oom.

„Nee - ik hoef niks aan te schaffen...” zei hij aarzelend.

„Nou, dan zou ik toch niet met honderden dollars op zak blijven lopen”, zei Jan. „En als je wat te kort komt, kun je het toch altijd effe hier komen halen? Ik laat ook altijd al mijn extra geld veilig thuis liggen”.

Rikkers was zo overbluft, dat hij een knuist in zijn broekzak wrong en er een hele vuistvol bankpapier uit haalde, netjes bijeengehouden met een elastiekje.

„Neem nou twintig dollar mee”, ried Jan aan. „En laat de rest hier.. Als je wil, zullen wij het desnoods voor je in de kluis opbergen. Vind je dat zelf ook niet verstandiger?”

Rikkers gromde en bromde wat, haalde het elastiekje van de rol geld af, schuifelde wat met zijn biljetten, nam er twee biljetjes tussenuit en gooide de rest op tafel.

„Ben je nou tevreden?”

„We zullen het netjes voor je bewaren”, zei Jan tevreden, en begon het secuur na te tellen. Maar Rikkers was de deur al uit, alsof hij aan een strenge oom ontsnapte.

Jan was juist doende, een stoel boven op de haltafel te plaatsen om zo bij het zolderluik te komen en daar de omstreden documenten vandaan te halen, toen Arie en Bob, met de Franse slag afruimend, gebons hoorden op de voordeur en daarna de roep van een heldere stem:

„Hello? .. Is daar iemand binnen?”

Bob bleef stilstaan met een half brood en een gehavende homp kaas in de handen.

„Dat leek wel een jongensstem”.

Terwijl zij elkaar luisterend aankeken, werd de voordeur van hun huis opengetrokken en wéér klonk geroep, dat nu vanuit het stukje gang naar binnen galmde:

„Hello... Is hier iemand thuis?”

Het was inderdaad een jongen: van een jaar of tien. Met een korte broek aan, nootbruine benen vol met schrammen en een rommelig, brutaal gezicht dat van boven was afgedekt met een slordig kokosmatje van stug haar. Arie beende van de binnenkant het eindje gang in, dat hij op die wijze met zijn kolossale omvang even secuur afsloot als een kurk de hals van een fles. Bob ging nieuwsgierig over zijn schouder staan gluren.

„Zoek jij iemand?” vroeg Arie.

„'k Mot een briefje hier afgeven”, zei het jong. „En op antwoord wachten, hebben ze me gezegd”. Hij stak een opgevouwen velletje papier naar voren. Arie blies van lichte verbazing zijn wangen een beetje bol, nam het briefje aan en vouwde het open. Bob las mee over zijn schouder:

WIJ ZIJN GISTEREN OP DE VUIST GEWEEST
WAT NIKS OPLOSTE. MISSCHIEN IS ER
SPRAKE VAN EEN MISVERSTAND. KUNNEN
WE ER EFFE OVER PRATEN IN PLAATS VAN
WEER TE VECHTEN? BRENGER DEZES WEET
VAN NIKS HIJ WORDT ALLEEN BETAALD OM
DIT BRIEFJE AF TE GEVEN EN WACHT OP
JULLIE ANTWOORD.

„Wel, wel”, zei Bob, met het halve broodje achter zijn oor krabbend. „Gaan ze nou zoete broodjes bakken?”

„Nou, zó zoet lijken die jongens me ook weer niet. Eerder broodjes die te heet zijn om aan te pakken. Zeg tegen Jan dat hij van die tafel afkomt en het luik dichtdoet. We moeten hier effe over beraadslagen”. - En dan tegen de wachtende jongen: „Ik moet even over het antwoord nadenken. Kun jij buiten wachten?” „As 't niet te lang duurt”, zei het joch met een snuif. „Ik mot. Vanmiddag krabben gaan vangen”.

„Mag je wel uitkijken dat je geen bot vangt”, antwoordde Arie op zijn bekende onzinnige manier en deed de voordeur achter het jongetje dicht. Even later stonden ze met zijn drieën gebogen over het briefje, dat plat op de haltafel lag.

„Een misverstand”, las Jan. „Mooi misverstand. Wát voor soort misverstand? Twee gewapende overvallen achter elkaar en nou is het allemaal een misverstand”.

Bob zei:

„Voor mij willen ze ons gewoonweg in een val lokken. Ze weten nu dat wij terdege op onze hoede zijn, en dat het geen haalbare kaart is om hier verder met geweld tekeer te gaan”.

„Maar ze zullen toch zeker niet zo geestelijk krakkemikkig zijn om te denken dat we ergens met ze gaan praten, en dan die papieren onder onze arm meenemen, is het wel?”

Jan mepte met de platte hand op tafel:

„Zouden ze soms hopen dat we dan dit huis onbewaakt achterlaten? Met de papieren erin?”

Bob bromde ongelovig:

„Ach, welnee. Ze zijn er inmiddels heus wel achter dat we nooit zó bazaltstom kunnen wezen”.

„Maar wat ánders, man? Als we naar hen toe gaan om te onderhandelen, moeten we die papieren toch érgens laten?”

„En dat is nou precies, wat Ridders al zei. Die spullen veilig in een bankkluis opbergen. En er staat ook nergens te lezen, dat we naar hen toe moeten komen. Er staat alleen dat ze willen praten. Onderhandelen. De plaats waar dat moet gebeuren laten ze helemaal aan ons over, zo te zien”.

Ze stonden alle drie wat te piekeren. Dan knipte Jan ineens met zijn vingers:

„Die boodschappenjongen moet dat briefje met ons antwoord toch ergens afleveren, zeker?”

„Da's nogal wieses, zou ik zeggen”.

„Wat staan we dan ei-ig te doen? Laat dat jong eens hier op de mat komen”.

Bob draaide zijwaarts af:

„Ik zal hem slijmen met een flesje Cola”.

Het joch stond op één verweerd bruin been naast de middentafel en hield het hoofd ver achterover om de coke naar binnen te laten lopen. Bob zat op de tafelfrand en schommelde met zijn benen. Arie wapperde met het briefje:

„Wie heeft jou dat briefje gegeven?”

De jongen liet het flesje zakken en veegde zijn mond af met de rug van een hand. Keek hen een voor een aan en antwoordde:

„Een fent”.

„Waffoor vent?”

„Nou - een gewone fent. Weet ik veel”.

„Kende je hem dan niet?”

„Ik? Nee. Waarom? Ik stond op een van die pieren naar een boot

te kijken, toen-ie me vroeg of ik een boodschap wilde doen. Kon ik een hele dollar mee verdienen”. Hij begon wat argwanend te kijken: „Is ter wat? Is teriets niet in orde? Is-ter geen antwoord? Dan ken ik net zogoed meteen naar me krabben...”

„Hoho”, zei Jan. „Wacht nou effe. Waar moest je dat antwoord afgeven? Aan diezelfde vent?”

„Niks, hoor. Hij zei dat hij zelf haast had. Dat ik het antwoord maar af moest geven aan die krantenkiosk bij het busstation. Dan zou die het daar wel ophalen, zee-die”.

De drie jongens keken elkaar aan. Jan gromde wat. Bob wreef een duim onderlangs zijn kin.

„Kun je alle kanten mee uit”, zei Arie. „De vraag is: gaan we er nou op in, of laten we onze neuzen bloeden?”

„Erop ingaan”, zei Bob op besliste toon. „Komen we in elk geval wat aan de weet. En da’s hard nodig”.

„En als het nou tóch eens een val is?”

„Ach, wat. Zijn wij kinderen? Weet je wat: we maken een afspraak op de stoep voor de hoofdingang van het politiebureau. Knappe jongens als ze daar grappen willen gaan uithalen. En praten kunnen ze daar net zoveel als ze willen. Amerika is een democratie, en elke democratie bestaat bij de gratie van het gepraat”.

„Maar wat...?”

„Zwam niet langer, man. Die aap daar hoeft nou ook niet te veel te horen. Zeg maar dat we willen praten om... hoe laat is het nou?... Om twee uur vanmiddag voor het Hoofdbureau. Basta”.

Arie nam een nieuw velletje papier en schreef:

„ALS JE WERKELIJK ALLEEN MAAR PRATEN WILT
DAN KAN DAT VOOR DE HOOFDINGANG VAN
HET HOOFDBUREAU POLITIE KLOKSLAG TWEE
UUR”.

Hij vouwde het op en gaf het aan de jongen, die alleen maar knikte en meteen verdween. De krabben zaten vermoedelijk met spanning op hem te wachten.

Op dat moment zat Rikkers al hoog en met de ellebogen breeduit boven op een barkruk in de Filibuster Bar. Hij had dat schilderachtige houten bouwwerk de vorige dag al ontdekt, maar toen liep hij met die twee pasgekochte Walther-pistolen op zak, en was na enige aarzeling toch maar doorgelopen. Rikkers kon heel verstandig zijn als het nodig was. Het moest bij hem alleen niet al te lang achter elkaar nodig blijven, want dan vloog-ie uit de

bocht. Toen onze drie vrienden hem in Bogotá tegen het lijf liepen, had hij al een paar dagen in de bocht gelegen met zijn makker Podulka. Daarna had hij gewoon de tijd niet meer gekregen om zich in de tequila, whisky of gin te storten, omdat de kogels hem zo druk om de oren floten dat het voortdurende wegduiken rustig drinken vrijwel ondoenlijk maakte.

Maar het was nu allemaal wat kalmer - althans deze morgen - en Ridders voelde het moment aangebroken om de hersens te stimuleren met wat sterke - of op zijn minst stevige - drank. Dus had hij, even lijnrecht als een ervaren postduif, koers gezet naar de Filibuster Bar. Hij duwde daar zijn gespierde buik door twee van die halve Wild West-saloondeurtjes naar binnen en hoorde ze achter zich weer dichtvallen. De hele bar was leeg, met uitzondering van een witharige neger, die muzikaal voor zich uit brommend de planken vloer stond aan te vegen, en een rauwe knaap achter de bar aan de achterkant, die aan een draagbare transistorradio stond te frunniken. Links en rechts van die klapdeurtjes prijkten twee lange bronzen lopen van een scheepskanon uit de tijd van de Tachtigjarige Oorlog. Verder was er ook nog iets geks aan de bouw van het barbuffet zelf. Ridders kon zo gauw niet ontdekken, wát nou precies.

„Hai!” zei hij als groet.

„Ho!” zoemde de vegende neger.

Knars... knetter... Rraaaang! deed de transistorradio. Ridders wandelde voorwaarts over de planken vloer die gedeeltelijk nog vol lag met uitgetrapte peuken en wat gebroken glaswerk, en liep het open einde van de U-vormige bar binnen. Pas nu hij daar stond, merkte hij het ongewone op. Iedere kroegbaas of barkeeper werkt òf achter een rechte bar, waarachter hij heen en weer loopt, òf achter een gebogen bar. Soms ook wel binnen in een geheel cirkelvormige, met zichzelf in het midden. Het voordeel van gebogen bars is, dat de slokjesverkoper veel minder hoeft heen en weer te lopen, en dat de klanten elkaars gezicht kunnen zien... Of in de gaten kunnen houden. Net hoe je dat bekijkt. Of hoe zij het bekijken. Of hoe ze bekeken willen worden. Maar hier was een of ander revolutionair denkend iemand alternatief aan de slag geweest, en had deze bar precies op tegenovergestelde wijze gebouwd: in een halve cirkel, maar met de open zijde naar de ingang toe, zodat je een open U binnenwandelde. Dus de klanten die op de krukken gingen zitten, wendden elkaar allemaal de rug toe, terwijl ze elkaars smoelen

ook niet konden waarnemen... Op zijn hoogst van opzij, als ze toevallig vlak naast elkaar zaten. Dat betekende wel, dat de barkeeper zich wezenloos moest rennen als hij zich van de ene kant naar de andere moest verplaatsen.

Rikkers hees zich op een kruk in het midden van de U-bar en meteen schakelde de slokjesverkoper de radio uit en schoof het ding met een gebaar van afkeer zijwaarts weg. Vervolgens zette hij beide handpalmen plat op de barrand, met de schouders hoog opgetrokken aan weerskanten van zijn kogelvormige kop. Rikkers had één ogenblik het waanzinnig idee, dat die ronde kop precies op zijn plaats op zijn romp was geschoten uit de loop van een van die ouwe scheepskanons bij de ingang. Bovenop prijkte wat verdroogd zeewier bij wijze van haar, en dan waren er ook nog twee weggeroeste gaatjes, waaruit nijldige, grijze oogjes wantrouwend naar buiten keken.

„Rotzooi!” kondigde hij aan.

„Oja!” beaamde Rikkers. „Beslist. Helemaal mee eens”.

De man liet zich een beetje door zijn ellebogen zakken, bracht zijn botskop wat dichterbij en gromde:

„Niks maken ze meer goed, tegenwoordig. Alles is meteen kapot”.

Hij had makkelijk klagen. Hijzelf zag eruit of je alleen al met zijn kop dikke kasteelmuren kon rammeien.

„Heb ik net ook gemerkt”, knikte Rikkers. „Gelijk heb je”.

„Vrouwen zijn ook al niet meer wat ze vroeger waren”.

„Als je dát maar goed snapt, man! Ze kunnen nog geen stevige stampot meer koken”.

„Wie heeft het nou over stampot? Had ik het over stampot?”

„Dan heb ik het zeker verkeerd gehoord”, zei Rikkers. „Kan ik wat rum krijgen?”

„En al die jonge grieten, die je nou overal ziet. Leuk uitzierend puin. Je zou ze in de diepvries moeten gooien als ze veertien zijn en eruit halen en ontdooien op hun twintigste”.

„Later!” zei Rikkers vol overtuiging. „Véél later. Op hun dertigste of zo”.

De knaap met de kogelkop begon hem wat onzeker aan te kijken.

„Nou mot je ook weer niet overdrijven, jij”.

„IK?” riep Rikkers. „Hoe kóm je derbij? Verkoop je trouwens rum, hier? Of is dit alleen maar een praathuis?”

Kogelhoofd blikte nijdig opzij naar de weggeschoven radio, en gromde:

„En dan die verrekte regering daar in Washington... Elke dag bedenken ze een nieuwe wet: dit mag wel en dat mag niet meer. Piet moet zus en Jack moet zo. En dan hebben ze nog het brutale lef om je op de TV met gladde smoelen te vertellen, dat dit het land van de Vrijheid is”.

„Nou - liegen mag toch zeker óók!” zei Rikkers op redelijke toon.

„Jij neemt alles nogal makkelijk op, hè? Of zit jij daar een loopie met mij te nemen? Wat ben jij eigenlijk voor landsman?”

„Een Hollander”, zei Rikkers, en ging verontwaardigd door: „Ik alles makkelijk opnemen? Ik ben juist reuze zwaartillend van aard. Gisteren heb ik me nog verschrikkelijk zitten opwinden over eh... waar wás het nou toch ook weer over? Maar ik tilde er zwaar aan - dat weet ik zeker. Ik voel het nog in mijn rug. En over tillen gesproken: zou ik hier misschien wat rum kunnen gaan tillen?”

„Waffer soort? De rum is ook al niet meer wat ze vroeger geweest is. Maar deze is nog wel te drinken: Rum Saint James”. Hij nam een vierkante fles van onder de tap, pakte twee vazen van glazen en schonk ze uit de losse klauw tot aan de rand vol zonder een druppel te morsen. Zij hieven juist allebei het glas naar hun mond, toen van buiten een lallerig geschreeuw klonk, gevolgd door luid gestommel toen beide klapdeurtjes uiteen kletterden.

„O nee!” zei Kogelhoofd, zette zijn glas neer en nam een enorme spurt achter de bar vandaan. En meteen bleek, dat de bouw van dit buffet toch niet zo onhandig was als op het eerste gezicht wel had geleken. Want de open einden lagen naar de deur gekeerd... dus Kogelhoofd rende in één vaart door over de houten vloer, greep de jonge matroos die net was binnengekomen bij de lurven, stapte met zijn vrachtje tussen de uiteenwijkende deurtjes door en smeed zijn lading buiten op de vloer van de houten stoep met een bonk, waar het ganse gebouw van dreunde. De neger bleef onverstoorbaar doorvegen.

„Ik heb jullie al vaker gezegd”, brulde Kogelhoofd, „dat ik hier een kroeg heb voor grote kerels en niet voor melkmuilen. Zodra je kunt zuipen als een vent, kom je maar terug. Ik heb geen zin in luiervas”.

Met de armen los langs het lichaam bengelend als bij een mensaap kwam hij weer tegenover Rikkers terecht. Zij namen ieder hun glas rum op en goten het in één volwassen teug naar binnen. Kogelkop zette het lege glas met een ferme klap neer, schonk ook Rikkers weer vol en gromde:

„Daar heb ik geen zin meer in, hoor! Gaan ze zich de hele nacht in andere kroegen bezatten, en tegen de morgen komen ze hier helemaal apelaazerus aan en kotsen me de vloer vol. Marine, noemen ze dat. Zeelui! Lâme nie lachen. Ik ken er zo een stel, en dat vaart op zo'n nieuw vliegkampschip met atoomaandrijving. Zo'n monster van negentigduizend ton. Die hebben zes maanden lang erop gevaren en in al die zes maanden geen golf gezien. Het enige water dat ze ooit in zicht kregen liep uit de kranen, en als ze ooit wat wind wilden voelen, moesten ze die zelf laten. Nou nee - dan was het vroeger anders!”

„Nou, en of!” riep Rikkers vol plotselinge geestdrift en goot als een echte vent dat tweede glas rum achterover. „In de echte tijden van de boekaniers, piraten en filibusters! De rasechte zeerovers!”

„Dát waren heerlijke tijden!” loeide Kogelhoofd, met zichtbaar opknappend humeur. „Koppen deraf met het kromzwaard! Ophangen aan het eind van de hoge ra! Hele bemanning overboord en het schip was prijs. Kapitein Morgan... dát was een jongen waar je mee in zee kon gaan. Die plunderde en brandschatte heel Panama. In die tijd kon je nog wel eens een kwartje overhouden...”

„Och ja - die kaperkapiteins. Captain Kidd en zo. Die waren niet mis”.

„Jonge jonge”, zuchtte Kogelhoofd, weemoedig de glazen vullend met een plotselinge dromenge blik in zijn kleine, grijze oogjes. „Net zo goed als die Spanjaarden, hoor. Stalen en ijzeren Heinen waren dat ook. Die worstelden zich in hun ijzeren harnassen door complete tropische oerwouden heen! Een vent als Orellana... die pionierde dwars door alle Amazonewouden, waar nu nog geen blanke een poot durft te zetten. Helemaal over de Andes heen en dan door geheel Brazilië”.

„Dat zeg jij nou wel over die Spanjaarden”, mompelde Rikkers, „maar na tachtig jaren oorlog hadden die ons Hollanders nòg niet onder de knie. En als jij zo wild bent op zeerovers... waarom noem je dan onze Piet Hein niet? Dat was de grootste van allemaal”.

Kogelhoofd keek hem weifelend aan en knipte wat met zijn diepliggende pik-oogjes.

„Pete WIE?”

„Piet Hein. Pete Hain. Een Hollandse kaper-admiraal”.

Kogelhoofd schudde zijn afgerond hoofd:

„Never heard of him. Nooit van gehoord”.

„Dat is toch gewoon het tóppunt!” Ridders ontstak in oprechte nationale verontwaardiging, en zwaaide woest met zijn halflege glas. „Pete Hain, man. Die had een hele klaine naam, maar zijn daden waren groot. Die kaapte eens een complete Spaanse zilvervloot”.

Daar raakte Kogelhoofd even van onder de indruk:

„Een hele Spaanse zilvervloot, hè. Maar had die dan geen goud aan boord?”

„Weet IK dat!?” snauwde Ridders korzelig. Hij schoof zijn alweer lege glas naar voren. „Zal best. In ieder geval een hele hoop Spaanse matten”.

„Spanish what?”

„Spanish mats”.

„What zijn, in Morgans naam, Spanish mats? Spaanse hangmatten?”

Ridders zei ongeduldig:

„Weet IK veel wat Spaanse matten waren?... In ieder geval had die buitgemaakte Spaanse vloot ze aan boord. Geef me nog een rum. Geef maar een dubbele, dat drinkt makkelijker. Oja - en appeltjes van Oranje behoorden ook tot de lading”.

Kogelhoofd staaarde hem aan met de rumfles in de hand:

„Appeltjes of Orange? Oranjeappels? Wat klets je nou voor onzin, man? Je dacht toch zeker niet dat die Spanjaarden helemaal naar Peru en Mexico heen en weer voeren met fruitmanden? Trouwens: er groeien daar helemaal geen oranjeappelen. Als je nou nog bananen had gezegd...”

Bij Ridders begon de rum nu merkbaar door te werken:

„Voor de droes en de duivel!” brulde hij, met de vuist op de bar meppend. „Er bestaat een héél bekend lied over. Dat zingen alle Hollandse kinderen op school. Wat wil jij me nou vertellen? En dat lied gaat zo:

„Heb je niet gehoord van die Zilveren Vloot
die Zilveren Vloot uit Spanje?
Die had er zo veel Spaanse matten aan boord
en Appeltjes van Oranje...”

en bij het begin van het refrein verhief hij zich in volle lengte van zijn kruk en galmde erop los:

„Pete Hain - Pete Hain - PETE HAIN zijn naam is klain
Maar zijn daden benne groot... zijn daden benne groot
Hij hééft veroverd de Zilvervloot...”

Vervolgens haalde hij zo diep adem als zijn borstkas het toeliet en

loeide:

„HIJ heeft geWONnen de ZIL-ver-vlóó-hoo-hoo-hoot...”
draaide zich om en marcheerde met stampende hakken over de houten vloer, in marstempo galmend:

„HIJ heeft ver-O-verd de ZIL-ver-VLOO-hoo-hoo-hoot...”
De neger was al gestopt met bezemen, stond heel even aandachtig te luisteren, liep dan snel naar een hoek van het vertrek en kwam terug met een gitaar, waarmee hij in jazztempo het viermaats-gezag van Ridders begon te begeleiden:

„HIJ heeft ge-WON-nen de ZIL-ver-VLOO-hoo-hoo-hoot...”

Er begon ineens een fel drumritme bij te komen, en toen Ridders een bocht marcheerde, zag hij dat Kogelhoofd twee roerlepels met lange stelen had genomen, en daarmee drumde op de koude koffieketel.

„HIJ heeft geWONnen de ZIL...”

Toen weken de klapdeurtjes weer eens vaneen, en bléven vaneen, in die stand gehouden door de brede figuur van een politieman, in shirt met opgerolde mouwen en zijn uniformpet achter op het hoofd geschoven. De ene hand had hij in de zij gezet en met de andere kwispelde hij speels met een gummistok. Eerst viel de drum weg - dan de gitaar, en tenslotte kwam ook Ridders tot zwijgen, als een aflopende grammofonplaat nadat de stroom is uitgevallen.

„Het is hier weer eens mis, hè?” zei de agent, wippend met zijn gummistok. „Of het nou middernacht is, of elf uur in de morgen... hier is er ALTIJD wat mis. Je wéét toch dat je geen vergunning hebt voor levende muziek? Alleen maar voor die jukebox, daar”.

„Sure, sure”, zei Kogelhoofd vermoeid. „Verduiveld - het was maar een geintje. Deze Hollander hier zong voor ons een lied over een Hollandse admiraal die een complete Spaanse schatvloot buitmaakte. Wind je niet op - kom hier en drink een glaasje koud bier”. De agent kwam waardig verder naar binnen en liet de deurtjes achter zich dichtvallen.

„Zozozo. Een hele schatvloot nog wel”, zei hij fronsend. „En heeft zo'n Hollandse admiraal dat gedaan? Lijkt me een sterk verhaal, hoor”.

Ridders haalde diep adem en wenste dat niet op zich te laten

zitten: Maar Kogelhoofd was hem voor:

„Hij houdt het stug vol. Een hele Spaanse vloot vol zilver en andere troep moet het zijn geweest”.

„En waar moet dat dan ergens gebeurd zijn?”

„Hier vlakbij”, wees Rikkers, in vaag oostelijke richting. „Aan de andere kant van Florida”.

„Bij ons bureau niks van bekend”, zei de agent. Kogelhoofd schoof hem een glas schuimend bier toe.

„Ik vond het óók al een sterk verhaal...”

Rikkers’ vaderlandse trots, waar hij zich thuis in Rotterdam nooit dik over maakte, barstte door alle naden naar buiten:

„Willen jullie Amerikanen het beter weten dan ik? Wij hebben in Holland tachtig jaar lang tegen de Spanjaarden gevochten. En...”

„Tachtig jáár!” riep de agent spottend over zijn bierschuim heen.

„Tachtig jaar oorlog voeren tegen zo’n rotlandje als Spanje? De laatste die wij, Amerikanen, tegen Spanje voerden, waren we er in drie maanden mee klaar. Daar hebben we toen de Filipijnen mee bevrijd”.

„Ja ja”, ketste Rikkers vinnig terug. „Jullie kunnen het Bevrijden niet laten. Je had beter toen Cuba maar metéén kunnen inpikken, dan had je nou niet met Fidel Castro op Cuba in de maag gezeten”.

„Praat me niet OVER CUBA!” brulde Kogelhoofd. „IN DEZE KROEG GEEN WOORD OVER CUBA!”

„Sssh!” siste de agent tegen Rikkers en maakte een waarschuwend gebaar. Ook de neger had even geschrokken opgekeken, maar begon nu weer te bezemen. Cuba scheen een teergevoelig punt te zijn. Kogelhoofd stond wat dreigend rond te kijken, maar vernam niets meer over Cuba en greep de rumfles. Zo stond hij enkele tellen lang wat voor zich uit te kijken en wat te knarsen met de tanden. Zei dan:

„Jahoor... het waren kérels in die ouwe tijd. Rauwe bonken. Derop of deronder. Vechten of verzuipen. Zowat geen enkele zeeman kon ook zwemmen in die tijd. Reddingboten bestonden helemáál niet eens. Dan werkten ze tenminste harder om hun schip drijvend te houwen”.

„Zorg jij nou eerst maar, dat je deze bar boven water houdt”, zei de agent. „Je dondert je klanten er harder uit dan ze binnen komen”.

Kogelhoofd zette zijn handen weer eens op de buffetrand:

„Zal ik jou eens wat vertellen, beste agent? Jij doet nou wel heel stoer met je .38 pistool en die gummistok, maar weet jij waar je

de Natuur nog ziet zoals die werkelijk is? Wreed, en genadeloos, en met de een die de ander opvreet?"

„Ja. In een nachtclub”, zei de agent.

Kogelhoofd stond hem een tijdje met afkeer te bezien.

„Nee, man”, zei hij dan. „Veertig meter onder water. Waar de haaien, de sidderalen, de barracuda's en de zwaardvissen om je heen cirkelen”. Met een woest armgebaar voegde hij eraan toe:

„En ze mekaar allemaal levend opvreten!”

„Heb jij dat dan wel eens gezien?” wilde Ridders weten. Kogelhoofd staarde terug of hij meende dat Ridders bonje zocht.

„Of ik dat wel eens GEZIEN heb? Ik ben vijftig jaar diepzeeduiker geweest! Zo kom ik ook aan die twee kanons die daar staan. Uit gezonken Spaanse galjoenen”.

Ridders verslikte zich zowat in zijn rum. De agent liet de rest van zijn bier naar binnen lopen, schikte zijn pistoolholster wat naar voren en grinnikte:

„Op zee duik jij maar naar hartelust, liefje. Maar als je op land de wet probeert te ontduiken, krijg je met mij te doen”.

Daarna verdween hij door de klapdeurtjes. De neger bezemde nog steeds voort. Ridders probeerde zijn meest argeloze en onnozele gezicht op te zetten en vroeg langs zijn belachelijke neus weg:

„Denk jij, dat er nog veel uit zee op te duiken valt?”

„Vast wel. Als je eerst maar weet, wáár je precies duiken moet. Het heeft geen zin om in het wilde weg over de zeebodem te gaan rondstruinen. In de loop van de eeuwen is natuurlijk vrijwel alles dat zwaar was, in het zand weggezakt. Maar ik las net kort geleden in een krant, dat de een of andere uitgekookte knaap aan het opsporen is gegaan met een wichelroede aan boord. En dat schijnt nog te werken ook. Laten we er nog maar eentje nemen”.

Ridders vroeg:

„Met een wichelroede? Die heb ik wel eens zien gebruiken. Maar dan op het land, en om naar ondergronds water te zoeken. Dit is dan zowat het ómgekeerde: varende op het water naar vaste voorwerpen zoeken. Niet?”

„Het schijnt bij metalen heel goed te gaan. Volgens dat kranteverhaal gaat die knaap dan met een gevorkte tak in zijn handen vóór op de boeg van een boot staan, en dan kruisen ze zigzag net zolang heen en weer tot de wichelroede dóórslaat. Daar gaan ze dan duiken...” Hij schudde zijn stoere oude kop:

„Ik ben nooit zo gek geweest op al die opgewonden verhalen in de krant. Der komen

veuls te veel aasgieren op af...”

„Die óók allemaal op diezelfde plaats gaan duiken, bedoel je?”

Kogelhoofd boog zich vertrouwelijk voorover, keek links en rechts alsof hij meeluisteraars vermoedde, en ging wat zachter praten:

„Ik ben ermee opgehouden, omdat het me te link werd. Te gevaarlijk. Er bestaat de laatste tijd een soort bandieten, die niks anders doen dan precies in de gaten houden, hoe en waar er duikwerk wordt verricht naar gezonken schatschepen. Daar gaat een hoop tijd en geld in zitten, in dat duik- en bergingswerk. En als je dan na gevaarlijk en moeilijk werk, een aardige buit boven water hebt gehaald... dan loop je kans, dat er op een donkere nacht... snap je?”

„Allemachtig!” zei Ridders. „Dat een schip met wat bandieten ‘s nachts langsij komt varen en je in één klap berooft van alles wat je met zoveel moeite hebt opgevist?”

„Het is mij ook gebeurd”, zei Kogelhoofd grimmig. „Daarom heb ik zo de pest aan Cubanen”.

„Maar wat hebben Cubanen daar nou mee te maken?”

„Ach - dat weet jij als Hollander natuurlijk zo niet. Maar toen Fidel Castro de macht over Cuba in handen kreeg, zijn er duizenden Cubanen hier naar de USA gevlucht. Die hebben zich bijna allemaal hier in de buurt genesteld, omdat het klimaat ongeveer hetzelfde is. En die moesten toch maar allemaal aan de kost zien te komen, niet? Mooi stel scharrelaars zit daartussen. Een van de grootste donderstralen is een zekere Czappa. Die woont weelderig ergens in Florida in zo'n enorm, oud plantagehuis”.

„Met van die Griekse kolommen ervoor? Die huizen die aan de voorkant op Griekse tempels lijken?”

„Precies. Die Czappa is stapelgek. Hij is zo scheel, dat bij hem, als hij huilt, de tranen uit zijn rechteroog over zijn linkerwang lopen”.

„Huilt hij dan wel eens? Daar lijkt-ie me de vent niet voor”.

„Van woede”, zei Kogelhoofd. „Over het feit dat-ie zo scheel is. En over Fidel Castro. En over het feit dat-ie Zappa heet”.

„Je sprak het daarnet anders uit”.

„Dat is het hem nou juist, man. Hij is razend, dat hij net zo heet als die popmuziekgek van een Frank Zappa. En daarom heeft-ie bij zichzelf een C voor zijn naam laten zetten: Czappa. En het moet ook anders worden uitgesproken: Tsjappa. Snap je? En hij

heeft een hels gevoel voor rare humor. Een vreemde vogel, hoor. Geen jongen om kersen mee te eten”.
„En geen appeltjes van Oranje, ook, lijkt me”, zei Ridders.

Terwijl dit gesprek in de Filibuster Bar op het eiland Key West plaatsvond, zat de schele Czappa aan het ontbijt op het groen-betegelde terras naast het gigantische privé-zwembad achter de oude plantagewoning die diende als zijn hoofdkwartier. Over het platte dak ervan liepen twee schildwachten met snelvuurgeweren voortdurend spiedend rond te kijken. Aan weerskanten van Czappa's stoel lagen twee bulteriërs gluisperig met de koppen op hun voorpoten te luisteren naar het gesmek en gesmak waarmee hun baas zijn ontbijt verslond. Het is een eigenaardigheid van honden, dat zij trouw kunnen blijven aan de meest onmogelijke soorten van bazen: zij vereisen van hun bazen geen uiterlijke schoonheid, een edel karakter of een altijd vrolijk humeur. Zolang een normale hond genoeg te eten krijgt om in leven te blijven, of af en toe iets heeft om achterna te rennen of in te bijten, eens per week over zijn kop wordt geaaid en een klap als hij iets uithaalt dat niet deugt, is hij volmaakt tevreden. In ruil daarvoor is hij bereid om zijn baas tot zijn laatste druppel bloed te verdedigen.

En zo iets is zeker het geval met bulteriërs. Zij zijn wel een ras waar je van mag zeggen: „Het zal je hond maar wezen...” Ze zijn in Engeland gefokt als moordende vechthonden, die in de tijd van Elisabeth de Eerste (die van de Spaanse Armada, weet je niet) los werden gelaten tegen stieren. En dan maar kijken wie het won - de stier of de honden. Hun lichaam bestaat uit zware bundels spieren onder een gladbehaarde huid en in hun lange, raar uitzierende kop ligt een paar altijd loerig kijkende ogen. Maar ze hebben een stel kaken met tanden waar een bulldog „U” tegen blaft. En ze zijn afschuwelijk snel, en levensgevaarlijk. Als zo'n kaak eenmaal ergens op dicht klapt, heb je een breekijzer nodig, om hem weer los te krijgen. Als je een nest van zo'n vier jonge bulteriërpuppies hebt, zitten ze elk moment van hun wakende uren in in elkaar en hun moeder te bijten. Pijn schijnen ze daarbij niet te voelen. Til je één van die vier puppies op, dan blijven ze met de dichtgebeten kaken aan elkaar vast hangen of het een ris knakworstjes is.

Ze langden aan weerszijden van Czappa's tafel op wacht als twee gluispsfinxen, maar zagen en hoorden alles. Natuurlijk ook de

nadering van een mank lopende man, die door de openstaande huisdeuren nu het terras op kwam lopen, en een kleine bocht beschreef, tot hij eerbiedig aan de overkant van Czappa's ontbijt-tafel terecht kwam, waar hij bleef staan wachten tot zijn baas zich snorkend en snuivend door een enorme hap biefstuk met gebakken ei erop had heengewerkt.

„Is er wat?”

De manke man, die in een of ander gevecht ergens een oor was kwijtgeraakt, en een rood litteken had lopen dwars over het voorhoofd, bracht kort rapport uit:

„Zippo komt zo meteen een mop vertellen”.

Czappa grauwde:

„Ik hoop voor hem, dat het een betere is dan de rommel die ze me de laatste tijd leveren. Is er al nieuws uit Colombia?”

De manke man scheen een beetje te aarzelen en verplaatste zijn voeten wat zenuwachtig over de terrastegels:

„Manuel heeft naar Samsø getelefoneerd. Dat ze die scheepspapieren op het spoor zijn, en die nu heel gauw hopen te pakken te hebben”.

„Ik zou het ze voor de laaiende loeicyclonen wél aanraden!” brulde Czappa met een raar, hoog stemgeluid. Je zou van zo'n gangsterbaas een dreunende stem verwachten, maar bij Czappa zat dat anders. Alles zat bij Czappa anders, trouwens. Hij was een volle kop kleiner dan de gemiddelde man - hij was zo onnoemelijk scheel, dat hij op het schip waarop hij van Cuba was weggevlucht aan bakboordskant overboord duvelde toen hij aan stuurboord naar een school bruinvissen wilde kijken, en bovendien had hij X-benen, die hij probeerde weg te werken met broekspijpen, zo wijd als opoe's rokken.

„Wat hebben die twee klunzers daarginds al die tijd uitgevoerd?” Czappa's stem werd altijd hoger als hij zich opwond. Hij probeerde steeds wel, om mannelijk laag te praten, maar dat hield hij nooit lang vol. Toch durfde niemand de spot met hem te drijven, want hij was net zo gevaarlijk als een ratelslang. Zijn handlangers waren er nog steeds niet achter of hij alleen maar gevaarlijk gek was, of écht gek.

„Het gekke is nou...” rapporteerde de manke man aarzelend, „dat ze schijnen te hebben opgebeld vanuit Key West en niet vanuit Colombia”.

Czappa had juist een arm uitgestrekt, om zich verse koffie in te gaan schenken uit een thermoskan, maar bleef nu ineens on-

beweeglijk zitten met uitgestrekte arm.

„Vanuit Key West?” herhaalde hij dreigend zacht. „Ze hebben de opdracht om alle documenten die handelen over gezonken Spaanse schatschepen uit de poten van die oplichter van een Cabral te halen. Plus het geld dat die schurk me al afhandig heeft gemaakt...! Wat hebben die twee nou te zoeken in Key West? Hebben ze die papieren daar bij zich?”

„Dat is nu het vreemde”, berichtte de manke man, Czappa goed in de gaten houdend, voorbereid op elk soort van plotselinge woedeuitbarsting. „Ik had ze liever zelf aan de telefoon gehad, maar dat wilden ze blijkbaar niet, want Manuel vroeg naar Samsó”.

„Ja ja. En die stomkop hoorde natuurlijk braafjes aan wat Manuel hem vertelde, en vroeg verder niks”. Hij schoot met de plotselinge snelheid van een ratelslang uit zijn stoel overeind en gilte: „WAT HEB IK AAN EEN DERGELIJK STEL IDIOTEN? Geen wonder dat Fidel Castro kans zag om de macht over Cuba in handen te krijgen! Waar zitten die twee clowns daar in Key West?”

De manke man zei sussend:

„Dat probeerde Samsó nou juist wèl te weten te komen, baas, maar daar draaiden ze omheen”.

„Er is iets mis, daar!” siste Czappa tussen de tanden. „Ze hebben de boel verknold - dat is duidelijk. Als de CIA geen bokken schiet met invasies in de Varkensbaai, dan zijn het mijn eigen mensen wel die overal naast kleunen”. Hij pakte de nikkelen thermoskan met koffie op, en smet die in een wijde boog weg, tot het ding met een plons in het zachtgroene water van zijn privé-zwembad terecht kwam. „Weet je waar die twee voor deugen? Fietsendieven - dat is alles”.

„Nou, baas. Zo erg is het nou óók weer niet. Want ze hebben toch maar...”

„Ze hebben NIKS!” gilte Czappa. „Elke week hun hand ophouden voor hun weekloon in dollars..., dáár zijn ze fel genoeg in. Maar een gewoon bosje papieren in Colombia te pakken krijgen... ho maar! Als ik het er voor over heb om nóóit meer varkensvlees te eten na die mislukte invasie in de Varkensbaai... en jullie WETEN hoe gek ik ben op een knapperig gebraden lapje varkensvlees... Ach - het is allemaal hopeloos... Je wordt er doodziek van!” - Hij liet het hoofd naast zijn bord met resten biefstuk op tafel zakken en ging een nummertje zitten snikken.

De honden hadden al die tijd geen vin verroerd.

De manke man leek evenmin erg onder de indruk. Het scheen allemaal niets schokkends of bijzonders te zijn. Hij keek nu opzij naar de openstaande terrasdeuren en gaf een korte wenk. Meteen kwam wéér zo'n zwartharige en donkerogige knaap, gekleed in geel hemd met korte mouwen en een rode broek, op spekszolen geluidloos naar buiten.

„Baas... Zippo is hier met de nieuwe mop”.

Het was een van de vele eigenaardigheden van Czappa, de Cubaanse bandietenhoofdman, dat niemand hem nog ooit had betrappt op een opgewekt humeur. De enige variatie daarop deed zich voor in de vroege ochtend, en dan was zijn humeur nog enkele klassen rottiger dan normaal. De enige manier om hem een beetje redelijk te krijgen (“menselijk” was geen woord dat je voor Czappa kon gebruiken) was door het vertellen van akelige, lugubere moppen. En hij had al lang geleden de ijzeren wet uitgevaardigd, dat zijn bendeleden tot permanente taak hadden, overal waar zij kwamen op zoek te blijven naar dat soort moppen. Die vind je niet in boekjes - daar kun je ook geen bijzonder telefoonnummer voor bellen. Dergelijke moppen circuleren in kroegen, bij taxi- en vrachtwagenchauffeurs of onder uit het lood geslagen intellectuelen. Niemand weet wie dergelijke moppen bedenkt of waar ze vandaán komen - ze zijn er zo maar ineens, en de een vertelt ze aan de ander door. Hoe akeliger, bloedstollender en griezeliger de mop, hoe sneller en doeltreffender Czappa opknapte, tot hij weer het peil van zijn normale, snauwerige onverdraaglijkheid bereikte.

Zippo bleef met de handen op de rug staan wachten tot Czappa langzaam het hoofd van tafel ophief.

„Zo... de nieuwe mop”, gromde hij. „Zal me wel weer wat soeps wezen. Waar gaat het ditmaal over? Een opgehangen grootmoeder? Daar word ik niet koud of warm meer van. Of wat flauwekul met doodkisten?”

„Ik weet niet wat u ervan zult vinden, baas. Ik vond deze nogal aardig”.

„AARDIG!” loeide Czappa, zijn armen naar de blauwe lucht strekkend. „Wat een woord! Nou - laat maar horen! Soms benijd ik ouwe Romeinse keizers wel eens. Als iemand een mop vertelde die hun niet beviel, lieten ze de verteller kortweg voor de leeuwen smijten. Dan leerden ze het vertellen van flauwe bakken wel af. Nou - kom op”.

De heer Zippo richtte de ogen schuin omhoog, alsof hij de mop die hij moest vertellen van een klein, wit wolkje ging aflezen, en begon:

„Je hebt de United Nations, hè, baas?”

Czappa staaarde hem enkele tellen lang ongelovig aan en presteerde het om een griezelig, vals gelach te produceren.

„De United Nations. Die fijne Verenigde Naties... Ik moet toegeven dat het een aardig luguber begin is. Maar ga door. Wat is er met die United Nations?”

„Nou, baas... die hebben van die culturele instellingen, die geld uitdelen om negers en zo aan westerse universiteiten te laten studeren”.

„Ik ben benieuwd waar dit verhaal naar toe gaat”, gromde Czappa. „Het is tenminste een totaal nieuw soort begin. Eens wat anders dan schoonmoeders boven een barbecue...”

„Nou, baas. Je hebt een menseneter, hè? Ergens op een van die menseneters-eilanden vandaan. Die met zo'n ring nog in hun neus. Die trekken ze een net pak aan, en geven hem geld om te gaan studeren aan een Europese universiteit”.

„WAT moet die menseneter gaan studeren?”

Zippo stak een vinger in het boord van zijn hemd en wriemelde daar wat rond.

„Dat vertelt de mop niet, baas. En wat doet dat er nou toe?”

„Ik wou alleen maar weten, wat voor nieuwe idioterie die Verenigde Naties nou weer hadden bedacht”, zei Czappa grimmig. „Maar ga maar door...”

„En kijk, baas - die menseneter was doodsbang voor vliegtuigen, en wilde alleen maar op de boot naar Europa naar school. Dat is te begrijpen, hè?”

„Dus hij zit met die ring in zijn neus in een net pak op de boot naar Europa. En wat nou verder?”

„Nou ja... de eerste avond de beste komt-ie de eetzaal binnen en gaat aan een tafeltje zitten. En daar komt de kelner op hem af...”

„Dat heet op een schip een steward, uil”.

„De steward komt dus op hem af, baas, en geeft hem de menukaart waarop staat wat hij zoal kan bestellen. De menseneter kijkt met opgetrokken neus de gerechten na...”

„Die neus met nog steeds die ring erin?”

„Precies, baas. En gooit dan die eetkaart neer en zegt: Ik heb het al gezien. Geef mij de passagierslijst maar...”

Een vreemd, hikkend gelach van de manke man liet het water in het zwembad rimpelen. Czappa's woedende schele ogen keken als een kruisvuur links en rechts dwars langs hem heen:

„Lach JIJ, voor de duivel? Ik ben de enige die hier lachen mag als de dagelijkse mop wordt verteld!”

„Hahaha... ik kan het niet helpen, baas. Dat is de leukste die ik in máánden heb gehoord. Hahaha...!”

„Ga naar binnen!” tierde Czappa. „Je hebt mijn hele mop verpest. Denk jij nou dat ik ten koste van veel geld en moeite moppen laat opsporen door héél Amerika heen om mijn personeel te laten lachen. Verdwij uit mijn ogen, of ik hits mijn bulterriërs tegen je op!”

De twee honden begonnen gretig te kwispelen, want die schenen aan te voelen, dat er mogelijkheden begonnen te komen. Maar zij lieten alras teleurgesteld hun kop weer zakken, toen de manke man hikkend en hinkend op weg ging naar de terrasdeuren.

„Deze telde niet mee”, zei Czappa nijdig. „Alleen moppen tellen, waar ikzelf over lach. Heb je geen andere?”

„Nou - da's stomtoevallig, baas, dat ik er vanmorgen twéé heb. Die andere had ik in reserve willen houden”.

„Dan heb je geluk gehad”, zei Czappa nors. „Voor de draad ermee”.

Zippo hief weer zijn blik naar het wolkje, dat intussen een halve windstreek verder was verzeild, en ging van start:

„Er is een vent met vakantie geweest, en die komt terug en geeft thuis een feestje om zijn terugkomst te vieren”.

„Hmmm”, knorde Czappa. „Ik hoor het al. Dit wordt niks”.

„Wees nou niet te ongeduldig, baas. Toen die knaap met vakantie vertrok, toen had-ie zijn vrouw bij zich”.

„Aha!” riep Czappa. „En hij komt zonder zijn vrouw terug... het begint al wat beter te klinken. Waar is die vrouw gebleven?”

„Dat is nou de mop, baas. Want die kennissen van hem, op dat feestje, vragen hem natuurlijk hoe hij het heeft gehad. En hij zegt: Kolossaal! We hebben prachtig weer gehad, en elke dag deden mijn vrouw en ik leuke spelletjes op het strand. Geen enkele dag regen.

Wat voor soort spelletjes dan wel? wilden zijn kennissen weten, en toen zei-die: Nou - van alles. De ene keer groef ze een kuil, en daar lag ik in, en dekte ze mij met zand toe en de andere keer maakte ik de kuil en dan ging zij erin liggen... Leuk, hè?”

„Grrr!” grauwde Czappa. „Wat mensen al niet leuk vinden. En

hoe gaat het nou verder?”

„Nou, baas. Op een gegeven ogenblik vraagt een der aanwezigen: En waar ga je nou het volgend jaar naar toe? En die knaap antwoordt: Misschien ga ik wel naar datzelfde strand terug en graaf mijn vrouw op...”

Op het tijdstip waarop een der bulteriërs zijn muil opende om bliksemsnel naar een voorbijvliegende wesp te happen, marcheerde Bob, samen met Jan en Arie, een bankgebouw binnen, ontdekte het loket met het bordje SAFE DEPOSIT, en dumpte twee pakken met touw bijeengebonden papier op de balie. Hun broeken hingen aan de rechterkant wat lager dan links, door het gewicht der Walther-pistolen die ze voor alle zekerheid maar bij zich hadden gestoken.

„Good morning. Mijn naam is Bob Evers. Uit Pittsburgh. Hier is mijn paspoort. Deze twee jongelieden naast me zijn Hollandse studenten in de Oudheidkunde, en deze papieren bevatten al hun aantekeningen van hun hele studiereis. Die wilden we graag veilig in een kluisloket opbergen”.

„Meneer Evers... dat is een kleine moeite. Graag gedaan. Maar op wiens naam moet het?”

Bob keek zijn vrienden even aan. Die haalden de schouders op.

„Doe het maar op mijn naam”, zei Bob, en legde zijn paspoort neer.

Een kwartier later zaten de gegevens over de gezonken Spaanse schatschepen veilig opgeborgen achter beton en staal, en Bob Evers had de sleutel van het opbergvak in zijn zak.

En nu hadden ze een viermanstafeltje gevonden vlak bij het raam van een cafetaria, die schuin tegenover het Hoofdbureau van Politie lag. Ze hadden bij het binnenkomen elk een bon gekregen en piekerden over hun bestellingen, opgejut door het zenuwachtig potloodwippen van een piekharige kelnerin.

„Okee dan maar”, besliste Bob. „Voor mij een glas koude melk en twee hamburgers. Daar hou ik het wel effe op”.

Jan zat met een pinnig gezicht naar de prijzen te kijken.

„Ik heb eigenlijk niet zoveel trek, weet je”.

„Neem dan één pinda met extra zout”, ried Arie.

„Ik kom straks wel terug, hoor”, zei de kelnerin kortaf en liep naar de klanten aan een volgend tafeltje.

„Onze veelvraat en geldsmijtmaniak wordt weer eens leuk”,

bromde Jan. „Ik zie gewoonweg niet in, waarom we hier tegen belachelijk hoge prijzen dingen zouden gaan nuttigen... tegen heug en meug nog wel, die we straks thuis kunnen klaarmaken voor een kwart van de prijs”.

„We zullen hier toch iets moeten bestellen”, zei Arie. „Het is hier geen gratis parkeren. Wat dacht jij van een krent met lawaaisaus? Dat lijkt me echt iets voor jou. Ikzelf weet het al wel. Voor mij een halve gebraden kip met gemengde vruchten, daarna appeltaart met dubbel slagroom en tot slot een Grand Canyon Ice Wonder”.

Jans blik vloog de lijst Bijzondere IJsgerechten na. De onderste was Grand Canyon Ice Wonder. Prijs anderhalve dollar.

Vol afgrijzen gooide hij de prijskaart opzij:

„Dat is geen normaal éten meer, dat jij doet. Het wordt met jou zelfs steeds érg(er)! Dit gaat lijken uit het aanrichten van Romeinse vreetfestijnen, zoals uit die films van Fellini. En zo meteen kunnen we thuis al het ouwe brood weggoaien”.

„Niks, hoor”, zei Arie opgewekt. „Dat eet jij allemaal wel op. Dat doe je al jaren”.

De kelnerin kwam terug:

„En weten jullie het al?”

„Nee. Is er leuk nieuws dan?” informeerde de dikke.

Zij keek hem vuil aan, krabbelde hun bestellingen neer, met voor Jan een glas karnemelk plus een sneetje magere kaas, en kloste weg.

De Amerikaanse jongeheer Evers was nog geen driemaal langs de hoofdingang van het politiebureau heen en weer gedrenteld, of hij meende tussen de voorbijstromende voorbijgangers een bekend gezicht te bespeuren. En jawel, hoor. De man die op twee passen afstand voor hem bleef stilstaan, was de rauwe knaap die hij de vorige avond met de achterkant van het bijltje had bewerkt. Zijn blik ging snel naar ‘s mans rechterpols. Daar zat nu een strak verband omheen.

„Jawel”, zei de man die zijn blik volgde. Hij ging zuur verder: „Maar goed dat je met de platte kant sloeg... Kom mee daar bij die brandkraan staan, dan lopen al die mensen niet tegen ons op te botsen”.

In de USA zitten de brandkranen niet in putjes met ijzeren deksels in de grond, zoals bij ons, maar staan ze op geregelde afstanden en een meter hoog langs de stoepranden. Je mag bij zo'n brandkraan ook niet parkeren, wat er in dit geval meteen

voor zorgde, dat Jan en Arie vanuit hun cafetaria een vrij uitzicht hadden - tussen het passerend verkeer door, dan altijd - op de nu op gang komende tweemansconferentie.

„Mijn naam is Carlos”, begon de ander, op nogal haastige manier. „Laten we nou verder geen onnodige tijd verknoeien. Wat WIJ nou wel eens zouden willen weten, dat is...”

„En wie zijn „WIJ”?”

„Mijn maat Manuel en ik”.

„Die jij gisteren bij je had, die beide keren dat je ons overviel?”

Carlos stond ongeduldig en ook, naar het leek, wat zenuwachtig te bewegen. Als iemand, die krap in zijn tijd zit.

„Ja, natuurlijk. Kijk eens: jullie zijn alle drie nog verrekt jonge jongens. En als we het goed gehoord hebben, zijn die twee andere vreemdelingen, ook nog”.

„Sodepier - wat ben JIJ dan?” kaatste Bob terug. „Jullie praten Amerikaans met een accent of je een handvol grint tussen je kiezen hebt”.

„Wij zijn Cubanen. Cubaanse vluchtelingen. Verdreven door Fidel Castro”.

„Mijn vrienden zijn Hollanders. De wereld wordt wel klein, tegenwoordig”.

Carlos duwde rechtstreeks door:

„Wat hebben jullie nou eigenlijk met die Spaanse papieren te maken? Wat hébben jullie eraan? Waar bemoeien jullie je mee? Of werken jullie voor een concurrerende bende om het vak te leren?”

„Frisse Mozes!” zei Bob. „zijn er nóg meer bendes? We hebben het al druk genoeg met ons jullie van het lijf te houden”.

„De lolligste thuis”, zei Carlos gramstorig. „Op de gloeiende pook na. Wat HEBBEN jullie aan die papieren? Het zijn alleen maar aantekeningen en kaarten over eeuwen geleden gezonken Spaanse schatschepen en wat andere begraven schatten. Zijn jullie soms van plan om voor eigen rekening te gaan duiken of graven? Dat kun je wel vergeten, want...”

Bob zette één stijve vinger tegen Carlos' borstbeen en duwde met lichte druk:

„Zó zit dat niet, brave borst. Nou is het mijn beurt om wat te vragen: hebben jullie soms iets te maken met een zekere Juan Cabral uit Bogotá?”

Na enkele tellen denken zei de ander:

„We hebben wel eens van hem gehoord, ja”.

„Wel wel. Van gehoord. Uit het Nieuws van één uur, zeker. Nou, die fijne, lollige meneer Cabral heeft vrienden van ons vijftienduizend dollar afhandig laten maken. Dat is nou ook weer niet iets voor de kattenbak. De helft daarvan hebben we in Colombia zelf al teruggesnaaid. Maar de andere helft zweeft nog ergens rond. Die moet nog terugkomen”.

„Dus jullie willen een soort van gelijk oversteken: wij krijgen die papieren en jullie 7500 dollar?”

Bob keek hem opgetogen aan:

„Ik hou erg van mensen met snel begrip. Dat práát zo makkelijk”.

Op dat moment werd er een hard voorwerp in Bobs lendenen gepord, en een stem riep:

„Hands up!”

In een flits ging het door Bobs hoofd, dat deze twee kérels TOCH nog de hondse brutaliteit hadden, om hem vlak voor een politiebureau te overvallen. Hij had wel een Walther-pistool in zijn broekzak, maar dat was nu even onbereikbaar, als had het op Nova Zembla gelegen. Hij begon zijn beide armen al langs zijn schouders omhoog te heffen, toen Carlos een snelle greep langs hem heen deed, en een brutaal Amerikaans joch te voorschijn plukte met een ruimtevaarthelm op en een speelgoed-machinepistool in de handen.

„Rat-tat-tat-tat-tat!” deed het machinepistool, met echte vuurverschijnselen.

„Jij bent dood”, zei het joch. „Pauw - pauw!”

„Als je nou niet als je rat-tat-tat maakt dat je hier wegkomt met je rotgeintjes”, zei Carlos, „zal ik je een pauw-pauw onder je achterwerk schoppen dat je in een satellietbaan om dit politiebureau blijft cirkelen...”

Bobs hartslag kwam langzaam weer op gang.

„Waar waren we ook weer? O ja. Bij gelijk oversteken”.

Carlos blies zijn wangen wat op, krabde zijn oor, stond even in zijn shirt te schurken of hij overal jeuk had, en kwam toen uit de hoek met de opmerking:

„Je moet goed snappen dat wij - Manuel en ik - er zelf lelijk knel tussen zitten. We hebben daar in Colombia iets stoms uitgehaald, en als we dat niet gauw in orde maken, krijgen we enorme herrie met de Grote Baas”.

„Oejoei!” zei Bob. „Is dat de CIA, de FBI, de Maffia van Frank Sinatra of je vrouw thuis?”

De ander keek hem somber aan over de brandkraan heen, en

barstte dan los:

„Luister eens, jonge bengel. Nou moet jij je niet te veel gaan verbeelden, en geen flauwe grapjes blijven tappen, want dat kon je wel eens lelijk opbreken. Dan krijg je niet alleen met óns te maken, maar een hele hoop meer aan je nek. Ik wil toegeven dat wij ons twee keer op jullie slimheid en handigheid hebben verkeken. Maar die fout maken we nu heus niet nóg eens. Die smiecht van een Cabral heeft mijn baas voor dik geld de gegevens verkocht over de precieze plaats waar er Spaanse goudschepen zijn gezonken...”

„Maar niet aan jouw baas alléén, hè?”

„Juist. Dus onze Baas is razend. Hij stuurde Manuel en mij naar Bogotá om die Cabral een stevig lesje te leren en tegelijk de originele papieren op te halen. Zodat er niet nóg eens een keer afschriften van konden worden verkocht...”

„Ja, dat weten we nu wel. Wij hebben nu die beroemde originelen. En jullie zaten met ons in hetzelfde vliegtuig - vanuit Bogotá - en jullie herkenden die kartonnen doos?”

De ander kon het grijnzen niet laten:

„Precies”.

Bob stond even na te denken, intussen geramd door de boodschappentas van een dikke mevrouw met paarse haren en een hond die eruitzag als experimentele kunst.

„Het is nogal simpel, lijkt me. Wij moeten die 7500 dollars terug hebben. Plus alle gemaakte onkosten. Die rot-Cabral wilde aan alle kanten tegelijk geld verdienen: hij gaf een stel straatrovers de tip dat onze vriend Podulka met 5000 dollar uit de bank zou komen, en stak de helft van de buit van de overval in zijn zak”.

„Cabral's geld hebben jullie nou terug”.

„Ja, maar de andere helft nog niet”.

„Zeg, kom nou. Die hebben WIJ evenmin. Het gaat ons alleen om die doos met documenten. Die moet dringend naar onze Grote Baas”.

„En wij hebben dringend die 7500 dollar nodig. Die moeten dringend in onze Kleine kas”.

De ander spreidde wanhopig de armen uit, en sloeg daarmee een groene strohoed met een pluim van synthetische veren van het hoofd van een pezig manneke, dat popcorn uit een papieren zak liep te vreten.

„In de eerste plaats HEBBEN wij dat geld niet gejat”. Hij blafte opzij naar het protesterende manneke: „Keep your stupid trap

shut, of ik veeg die hele zak popcorn door je zeemleren gezicht... In de tweede plaats..." Hij stakte.

„In de tweede plaats wát?"

„Ook al zouden we jullie dat geld willen teruggeven in ruil voor die papieren, dan zitten we ermee dat wij het eenvoudig niet HEBBEN, man. Wij werken ook maar voor een weekloontje, en in opdracht".

„En je durft niet te zeggen aan je Grote Baas, dat hij die papieren van ons terug kan kopen?"

Carlos begon op de plaats te rillen en werd merkbaar bleker.

„HIJ - Czappa - dat terugkópen? Hij verwacht van ons dat we ze netjes bij hem komen afleveren. We zijn al te laat, want hij had ons gisteren al verwacht. Als hij erachter komt dat wij die paperassen in handen hebben laten vallen van een stel doorgeschoten schooljongens... Brrr... Ik moet er niet aan denken. Dan kunnen we nog dezelfde dag ergens straatveger werden. Als het daarmee afloopt".

Toen kwam Carlos met een heel nieuw voorstel:

„We zouden het ook ánders kunnen aanpakken. Ik weet wel een manier om aan dat geld te komen... maar dan zouden jullie met ons méé moeten doen. Dan zou je er zelfs nog wel meer uit kunnen halen dan 7000 of 8000 dollar".

„Nou wordt het interessant!" zei Bob. „Vertel op".

„We zitten allebei knel, maar we kunnen elkaar helpen. Onze Baas is een tijdje geleden op het heldere idee gekomen, dat het een enorm verknoeien van tijd is, om met veel moeite en gevaar naar goud te gaan duiken. Dat laat je anderen doen, en zodra die een aantrekkelijk voorraadjie goud, zilver en juwelen boven water hebben gehaald, pik je met één snelle overval de hele buit in".

Bob stond toch eventjes perplex. Dan bracht hij uit:

„Zo eenvoudig is dat. Je moet maar op het heldere idee komen. Maar die schatduikers hebben dat toch zelf óók wel in de gaten? Die zullen heus niet zo stom zijn, om almaar grotere voorraden opgedoken goud aan boord van zo'n voor anker liggend duikschip te houden. Die brengen natuurlijk de buit van elke dag elke avond naar een bankkluis aan de wal".

„Dat is ook zo. Het is Czappa..."

„Wie is die Tsjappa?"

„Mijn Grote Baas. Het is hem één keer gelukt buiten de kust van Florida en later nog een keer bij de Bermuda-eilanden. Nu wil hij het hier proberen met die ploeg die aan het duiken is bij de San

Felipe”.

„Ah... zit dat zó. Maar wat zouden wij daarbij moeten?”

Carlos pakte Bob bij een knoop van zijn shirt:

„Die lui op dat duikschip moeten natuurlijk eten. Dus elke middag vaart er een motorsloep met de kok aan boord hier naar Key West om inkopen te doen. Koopt meteen ook kranten, scheerzeep en dat soort benodigdheden. Wij hebben er al over gedacht om die kok te kidnappen, net te doen of hij ineens ziek werd, en zijn plaats in te nemen”.

„Om dan op je eentje dat duikschip te overvallen?”

„Nee, uil. Om daar aan boord te spioneren hoeveel goud ze hebben opgehaald, en of het de moeite waard is voor een goed georganiseerde overval. Maar Manuel en ik deugen daar niet voor. Wij zijn Cubanen - dat ziet en hoort iedereen de eerste seconde. En geen mens hier vertrouwt een Cubaan”.

„Hoe zou DAT nou komen?” zei Bob hoofdschuddend.

„Maar als één van jullie nou eens die plaats van de kok innam? Die met die sproeten en dat rode haar... Die ziet er ZO wezenloos onschuldig uit... Snap je?”

Bob snapte het meteen. Het plan was van een kristallen eenvoud. En als er iemand ter wereld bestond, die de rol van onschuldige kok tot in de glanzende perfectie kon spelen, dan was het wel: Arie Roos.

Hij wees schuin de straat over naar de cafetaria:

„Mijn twee vrienden zitten dáár te wachten. Ik ga die dikke meteen halen. Wacht jij hier?”

Terwijl Jan en hij van achter hun cafetariaraam het gesprek van Bob met Carlos zaten af te kijken, was er in Arie's brein een duivelse streek opgekomen, om Jan Prins eens lekker op de hak te nemen. En terwijl hij daar inwendig over zat te gnuiven, zag hij hoe Bob Evers was begonnen, de straat over te steken, terwijl de Cubaan bij de brandkraan bleef staan wachten.

„Hee... Bob komt hierheen, geloof ik”.

Terwijl Jan gespannen door het raam naar buiten keek, wisselde Arie de beide cafetaria-bonnetjes om: dat van hemzelf en dat van Jan. Nu stond er op zijn briefje alleen maar karnemelk en een sneetje kaas. Jan had Arie's hele smulpartij op zijn rekening. Maar Bob kwam niet met veel omhaal naar binnen; hij bleef buiten staan, terwijl hij op Arie wees en wenkte, dat die naar buiten moest komen.

„Ik moet erbij komen”, zei Arie, stond op en griste zijn bonnetje mee.

„Waarom jij, en niet ik ook?”

„Ze hebben blijkbaar behoefte aan hersens en niet aan boekhouders”, zei Arie, stond op en liep naar de kassa. Hij had het geld al in zijn hand en betaalde de habbekrats die op Jans briefje stond aangegeven. Daarna ontmoette hij Bob op hun eigen stoeprand. „Er is werk voor je aan de winkel, dikke”.

„Ah!” verklaarde de dikke, en zijn buik zwol van trots. „Er moet bijzonder denkwerk worden verricht”.

„Dat hebben wij al opgeknapt”, antwoordde Bob droog. „Jij hoeft alleen maar uit te voeren, wat door Carlos en mij is gepland. Jij gaat hedenmiddag in dienst als ruilmatroos”.

„Wel wel”, zei de dikkerd, niet in het minst verbaasd. „Dat is weer eens wat anders. Arie Roos als Ruilmatroos. En mag ik wellicht ook weten tegen wie of wat ik word ingeruild? Of ben ik door jullie als een nuchter kalf verkwanseld?”

„Laten we nou niet te lang hier samen staan konkelen, of die Carlos wordt wantrouwend. De rest hoor je straks wel. We doen of we met die twee Cubaanse land- en zeeschuimers samen gaan werken. Zij willen een onschuldig lijkende figuur aan boord van het schatduikschip smokkelen”.

„Als spion? Of een soort Paard van Troje? De Roos van Troje”.

„Zo iets, ja. Elke middag komt de kok van dat schip hier aan land om boodschappen, verse groente en zo, in te kopen. jij neemt de plaats van die kok in... dat is de opzet. Kom nou mee naar de overkant. Die Carlos hééft het niet meer”.

Terwijl zij overstaken, vroeg Arie:

„Ik ben toch anders heel snel van begrip, maarre...”

„De rest hoor je direct wel”.

Arie keek om. Jan Prins had het gordijntje voor het cafetariaraam wat opzij getild en keek vol nieuwsgierigheid, wat zijn twee vrienden samen met die Cubaan zouden gaan doen. Arie wuifde hem liefvallig toe. Als Jan nou maar niet iets te vroeg op dat bonnetje zou gaan kijken...

Ontvoering van een kok op straat... en Jan Prins wordt enorm kwaad

Zowat niemand in Nederland heeft ooit gehoord van een krantje, dat in Lontana, in de staat Florida wordt uitgegeven, en dat de naam draagt

THE NATIONAL ENQUIRER

en dat onder die kop luidkeels en trots afdruckt: „Largest Circulation of any Paper in America”: de grootste oplage van alle kranten in Amerika. En zou best eens waar kunnen zijn, want het staat van voor tot achter vol met heerlijk leesbare, spannende, opwindende of verbijsterende verslagen over de duizenden idiotigheden die er per dag door de hele Verenigde Staten heen gebeuren. En dat is me wat, hoor! Hier in Nederland schijnen ze nog graag te denken dat de mensen die kranten kopen er dol op zijn om aan hun kop te worden gezeurd door serieuze wereldproblemen. Nou is het best wáár, dat er ernstige zaken zijn, waar je niet over kunt gaan zitten schateren van het lachen... maar de wereld is VOL van nare en ernstige zaken. Daar komt dan nog bij, dat je op TV de helft van de tijd al niks anders meer ziet dan onheilsprofeten en politieke predikers. De mensen willen wel eens wat ánders en als het kan - iets spannends lezen. Op 4 augustus stond er in de National Enquirer een enorme kop op de voorpagina:

HELDERZIENDE LEIDT DUIKERS NAAR EEN SCHAT
VAN \$ 300.00
reportage door: Brian Walker

Met een een verbluffend staaltje van helderziend vermogen gidste de beroemde Olof Johnson enkele diepzeeduikers naar een plek in de Atlantische Oceaan, waar voor een waarde van 300.000 dollars aan Spaans goud, zilver en andere kostbare zaken meer dan drie eeuwen lang bedolven had gelegen.

De in Zweden geboren magiër (want het doet aan toverwerk denken) werd door ons blad 'The Enquirer' in dienst genomen om de schatduikers te helpen. Getuigen

van zijn verbazende prestaties waren onze verslaggever Michael McDermott en de staatsambtenaar Thomas Gore, die de waarde van het opgedokene moest controleren, zoals door de wet van Florida is vereist. Gore vertelde later aan onze redactie:

„Het was werkelijk ongelooflijk! Ik kan me niet voorstellen, hoe die Johnson zo iets voor elkaar krijgt, maar hij wees een plek aan midden in de oceaan op zo'n vijftig kilometer afstand van de kust van Florida... en het was meteen prijs! De duikers lieten zich in het water afdalen, en kwamen niet lang daarna opgewonden weer naar boven. Zij hadden bij hun eerste poging al goud gevonden. Dat had zelfs de grootste optimist niet voor mogelijk gehouden“.

Tot op heden heeft Johnsons aanwijzing ertoe geleid, dat onder andere boven water is gehaald:

- C een zware gouden halsketting met een lengte van meer dan een meter, met 74 fijn bewerkte schakels;
- C drie dozijnzilveren „stukken van acht“ (munten);
- C een zeer zeldzame Spaanse caronnade (klein soort kanon).

Over de rest van de vondsten is men nogal zwijgzaam, waarschijnlijk om geen kapers aan te trekken. Er is hier in deze streken in de loop der eeuwen al genoeg geakaapt, zal de schatexpeditie menen. Er lopen dan ook dag en nacht gewapende uitkijken aan boord.

De leider van de duikexpeditie heet: Mel Fisher, die van de staat Florida vergunning heeft gekregen om op zoek te gaan naar gezonken schepen in een aangegeven gebied voorbij de onbewoonde Marquesas-eilanden. Hij was natuurlijk opgetogen over Johnsons snelle succes.

„Die Olof is een verbazingwekkende vent“, zei hij tegen ons. „Hij weet namelijk totaal niets van de hele geschiedenis van zeeroverij en kaperij in de Caraïbische Zee. Hij was nauwelijks ooit op zee geweest. Alles wat hij om zich heen zag, waren wolken en golven... maar hij leidde ons naar een bepaalde plek in die ganse verlatenheid van water en zei:

„Hier duiken... Hieronder voel ik iets liggen“.

Het water was daar niet meer dan zo'n negen meter diep,

en dat moet natuurlijk ook wel, anders hadden die schepen moeilijk aan de grond kunnen lopen. De schat zelf lag verscholen onder iets meer dan drie meter zand, dat we wegzogen met de speciale pompen die we aan boord hebben staan. Daarna gingen de duikers weer naar beneden en toen was het vrij snel prijs..."

Johnsons helderziende opsporingen begonnen al op 18 juni. Ons blad 'The Enquirer' bracht hem per vliegtuig vanuit zijn huis in Chicago over naar Key West waar hij samen met Mel Fisher en een aantal van diens helpers aan boord ging van een motorsloep. Zij voeren Johnson naar een gebied in zee waar - volgens de overlevering en de geruchten - in 1662 een tweetal Spaanse galjoenen: de ATOCHA en de MARGARITA, samen met nog zeven andere Spaanse schepen, beladen met buit, in een zware storm was vergaan. Volgens oude Spaanse aantekeningen hadden die schepen bij elkaar meer dan zeshonderd miljoen aan gouden en zilveren staven in hun ruimen. Mel Fishers maatschappij had al maanden daar op de zeebodem gezocht zonder enig succes.

Toen de motorsloep enkele uren over dat zeegebied had heen en weer gekruist, riep Johnson plotseling: „STOP!" De helderziende strekte zijn handen met de handpalmen naar beneden, recht uit over het water, en bleef zo enige tijd met gesloten ogen staan... Op dat moment sloeg de motor van de boot af, zonder enige vindbare verklaring. Dat verbaasde Johnson niet in het minst:

„Er gebeuren altijd onverklaarbare dingen zodra ik mijn psychische krachten ga gebruiken", zei hij...

Maar de kunsten die nu van Arie Roos werden verwacht, waren van iets andere aard: wat meer bij-de-grondser. Zoals hem al snel aan het verstand werd gebracht, zodra hij met Bob bij de brandkraan aankwam.

„Heb je 't hem verteld?" vroeg de Cubaan, op Arie wijzend.

„Ja ja".

Carlos keek op zijn polshorloge:

„Die kok komt altijd bij dezelfde steiger aan. Zo tussen half drie en drie uur. We moeten wél zien dat we hem bij de landing oppikken, want direct daarna gaat hij de stad in en kriskras allerlei winkels af. We kunnen onderweg alles verder bepraten".

Hij

wilde al beginnen het trottoir af te lopen, toen Arie zei:
„Heihei - hoho. Hoe gaan we daar naar toe?”
„Mijn auto staat even verderop”.
Arie en Bob keken elkaar aan. Ze snapten elkaar opperbest:
„Kan dat kwaad?” vroeg Arie in het Hollands.
„Vind jij het veiliger om per taxi te gaan?”
Arie gaf enkele lichte klopjes op zijn rechterbroekzak. Waar een van de platte Walthers in verscholen zat. Bob gaf een nauwelijks: merkbaar instemmend knikje, en daarna kwamen ze alle drie in beweging met Carlos voorop. Maar na drie passen stond Bob stil: „We moeten toch zeker aan Jan iets laten weten!”
„Verdikkie, ja. Allicht. Ga jij maar even zeggen, wat wij van plan zijn. Maarre...”
„Maarre wát?”
Arie stond een beetje op het gewricht van zijn duim te bijten. Hij betreurde het in hoge mate, dat hij geen oog- en oorgetuige kon zijn van de ongetwijfeld monumentale keet die er bij de kassa zou gaan ontstaan, als Jan ontdekte dat hij alles moest betalen wat er op Arie’s bonnetje aan verzwolgen lekkernijen stond genoteerd.
„Blijf niet bij hem staan praten, hoor. Ik bedoel: geef kort je boodschap af en kom metéén terug”.
Bob vond dat een beetje vreemd, en keek zijn dikke makker wat onderzoekend aan, maar Arie was al bezig met zijn meest onschuldige blik de vlucht te volgen van zwermen stadse duiven, op zoek naar nieuwe gevels om te bevuilden.

De auto van Carlos bleek een heel alledaagse Dodge, die in geen weken een bad had genoten en waarvan de vloer vol lag met onder hun voeten krakende pindapellen, verfrommelde Marsreepwikkels, wat verkreukelde stripverhalen en ook twee paar duchtig gedragen sokken, waarvan een fiks aroma uitging. Onze beide vrienden gingen achterin zitten, wat hen tóch altijd nog iets veiliger leek, en draaiden zoveel mogelijk raampjes open. Het was nog geen vijf minuten rijden naar een stuk verhoogde boulevard langs het zeestrand. De zeemuur lag acht tot tien meter hoger dan het hellende strand, maar op geregelde plaatsen liepen er trapjes langs naar beneden. Zij reden door tot aan een plaats, waar de boulevard was onderbroken voor een haveninvaart, maar een brug voerde de weg daaroverheen, en verder.

„Hieronderdoor komt-ie altijd naar binnen varen”, vertelde Carlos, minderde vaart en keek uit over zee. „Verduiveld, zeg -

daar zie ik hem al aan komen varen, ook! Maar goed dat we niet nodeloos tijd hebben staan verknoeien”.

Er waren een stuk of acht boten van verschillende soort en grootte buitengaats op het water, maar slechts twee ervan zetten onder verschillende hoeken rechtstreeks koers naar de haveningang.

„Welke van die twee is het nou?”

„Die donkerblauwe vlet met witte kajuitsopbouw”.

„Lekker scheepje”, zei Arie goedkeurend. „Dat is dus de proviandboot?”

„Hun bevoorradingsvlet, ja. Nou eerst even een parkeerplaats zoeken”.

Die hadden ze binnen een minuut, en weer in driehoeksformatie, met Carlos als gids voorop, liepen ze via een dwarsweggetje van de boulevard af, en kwamen zo terecht langs de steile kademuren van een kleine binnenhaven. Er lagen wat zeiljachten - een stel naar teer en olie ruikende vissersboten en wat platte schuiten, vol met pompen en Dieselmotoren. Schuiten met machinerie voor duik- en bergingswerk, zo te zien. Carlos wees naar een plek, waar twee kadewanden onder een rechte hoek bij elkaar kwamen. Daar liepen twee stenen trappen langs elke muur naar beneden en kwamen precies in de hoek uit bij een stenen terras, dat nu (het was blijkbaar vloed) een halve meter boven het water lag.

„Daar in die hoek legt hij altijd aan”.

Arie stond stil vlak langs de kaderand, keek omlaag naar de stukken hout, wat los stro en lege flessen die daar rond-dobberden, en keerde zich dan een complete slag op de plaats rond, zodat hij, net als de straal van een vuurtoren, zijn hele omgeving kon overzien.

„Waar pakken we die vogel nou ergens? Bestaat daar al een soort van plan voor?”

„Jazeker wel”, zei Carlos. „Dat heb ik al dagen geleden uitgekend. We grijpen hem zo gauw hij aan wal komt”.

„En waarom eigenlijk? Het is volkomen stomzinnig om die kok in de kuif te grijpen als hij áánkomt! Waar is dat goed voor? We kunnen hem veel beter grijpen als hij met al zijn boodschappen klaar is, anders kunnen we die nog voor hem gaan doen, ook. Als de vent tenminste een boodschappenbriefje bij zich heeft... Als ik tòch voor ruilkok moet gaan spelen en voor hem invallen, lijkt het me wel zo wenselijk dat ik met het nodige eten en de andere boodschappen terugkom, anders heb je kans dat ze me als volslagen waardeloos meteen van boord schoppen en iemand

anders erop uitsturen”.

Die opmerking was zo juist, dat zowel Bob als de Cubaan diep ging staan nadenken. En terwijl zij daar nog mee bezig waren, kwam de blauwe vlet met de witte opbouw onder de brug van de boulevard de haven in varen, en zette lijnrecht koers naar de stenen trappen in de hoek. Zij stonden er gedrieën van boven op neer te kijken, en toen het vaartuig, langzaam vaart minderend, naderbij kwam, zagen zij achterin enkele kratten met lege flessen, wat pakjes (die blijkbaar op de post moesten) en onder de opbouw, aan het stuurwiel, een man met een vuilwitte zeemanspet op.

„Verrek... het is een Chinees!” zei Arie. „Moet ik dáármee ruilen?”

De Cubaan keek hem van opzij niet-begrijpend aan:

„Wat heeft dát er nou mee te maken? Chinezen zijn verduiveld goeie koks”.

„Het lijkt me zo'n enorm verschil”, mompelde Arie.

„Chinezen met rooie haren en sproeten bestaan nou eenmaal niet”, zei Bob.

„Chinezen zijn wel hinderlijk slim”, zei Arie bedenkelijk. „En je weet wat het oude spreekwoord zegt: Als er twee ruilen, moet er één huilen. En dat zie ik bij een Chinees nog niet zo gauw gebeuren. Een wat verontrustend idee, vind ik”.

Nu begon ook Bob blijken van verbijstering te geven:

„Sinds wanneer ben jij benauwd voor slimme mensen? Jij vindt domme mensen altijd veel gevaarlijker, zeg je steeds, omdat je nooit weet wat voor geks een stommeling zal gaan doen”.

„Hmmm”, bromde Arie, peinzend van boven toekijkend hoe de Chinees met zijn witte pet, met koperen anker van voren, vakkundig zijn boot langs zij van het stenen waterterras stuurde, er behèndig afsprong en de voor- en achtermeerlijnen vaststrikte om ijzeren bolders. „Is deze ruilmatrozerij zo maar ineens uit de lucht komen vallen, of bestaat dat plan al langer?”

„We lopen er al dagen mee rond”, antwoordde Carlos. „Mijn maat Manuel en ik. Maar zoals ik jouw vriend Bob al vertelde zagen wij er geen gat in, omdat geen mens een Cubaan vertrouwt”.

„Chinezen wel en Cubanen niet, dus. Er wordt links en rechts maar gediscrimineerd of het niks is. Die vent van het Hemelse Rijk staat nu zijn kisten met lege flessen uit te laden. Hoe krijgt hij die naar de winkel vervoerd en straks zijn nieuwe lading terug?”

„Hij gaat even verderop een taxi halen, en komt na afloop met een

andere terug”.

„Ja, maar hoe...”

De Cubaan liet een diepe zucht horen en zei dan fel:

„Jullie moeten nou niet denken dat wij helemáál van Lotje getikt zijn. Ik heb net al gezegd, dat we al dagenlang hieraan bezig zijn. Om iets met die kok uit te halen, bedoel ik. Maar we kregen van onze baas ineens die dringende opdracht ertussendoor om naar Colombia te gaan. Let nou effe op, voor je nog meer gaat staan zeuren...”

Hij haalde een lang, dun zilveren of nikkelen fluitje uit zijn zak en blies er driemaal op. Het gaf een toon, die zo hoog lag, dat je vrijwel niet kon horen dat er werkelijk werd geblazen.

„Een hondefluitje!” zei Bob.

„Manuel heeft oren als een hond”, zei Carlos kort. „Hij zit in een taxi een eindje verderop te wachten... Daar komt hij al!”

En tot hun verbazing - en ook wat bewondering - kwam er eventjes later een auto met een taxibordje erop kalmpjes aanrijden, met achter het stuur hun oude bekende: de tweede der overvallers, met een chauffeurspet achter op het hoofd en een eind peuk in een mondhoek. Hij stopte boven aan een der twee stenen trappen, boog zich uit het open portierraam, keek naar beneden en riep luid tegen de Chinees, die juist zijn laatste postpakketje uitlaadde:

„Mot je een taxi, broer?”

De Chinees keek verheugd op:

„Sisi, jaja. Mij glaag taxi”.

Het was niet te zeggen, hoelang deze Chinees al in de USA was, maar hij had nog steeds het uitspreken van de letter „r” niet geleerd. Wat overigens hels moeilijk schijnt te zijn voor alle Chinezen.

Boef Manuel kwam traag zijn taxi uit, liet het portier openhangen en stond even toe te kijken, hoe de Chinese kok zijn eerste krat tegen de stenen trap op begon te sjouwen. Daarna slenterde hij, met mooi gespeeld vertoon van onverschilligheid, op het groepje van zijn maat Carlos, Jan en Arie toe, juist alsof hij de wachttijd wilde doden met een kletspraatje.

Met de handen landerig in de broekzakken hield hij bij hen halt, en bekeek de twee jongelui van top tot teen.

„Ze hebben ons voorstel aangenomen”, zei Carlos.

Manuel knikte.

„Die dikke rooie, zeker? Die ziet eruit als een geboren koksmaat.

We hadden geen betere kunnen vinden om die rol te spelen. Wat heb je met ze afgesproken?"

„Het gaat hen om de helft van een dot geld die Cabral heeft laten jatten. Vijftienduizend dollar. De helft daarvan hebben ze al terug. Maar zij willen nu de rest. Die zal dan uit de buit van dat bergingsschip daarbuiten moeten komen. Als zij ons helpen, tenminste”.

Manuel knikte bevestigend.

„Czappa kan toch nooit van zijn leven controleren hoeveel daar precies naar boven is gehaald. Het is in ieder geval onze enige redelijke kans om alles weer glad te strijken”.

„Zo dacht ik er ook over. Maar hoe moet het nu met die kok?"

Manuel had zich in geen twee dagen geschoren en wreef zich over zijn stoppelbaard dat het raspte.

„Zo gauw ik hem in mijn taxi heb..."

Carlos vulde aan:

„Stap ik vanaf de andere kant achterin?"

„En je zet hem een pistool in zijn ribben. Dan rijden we hem rechtstreeks onze bergplaats binnen. Weg, Chinees”.

Arie begon meteen te protesteren:

„Maar is dat nou niet reuze stom! Kunnen we hem niet beter eerst al zijn boodschappen laten doen?"

Carlos en Manuel keken hem beiden wat vermoeid aan:

„Of hij heeft een geschreven lijstje bij zich..." (zij keken elkaar even aan en grijnsden gemeen) „Of hij vertelt ons héél braafjes wat voor lijstje hij in zijn spleethoofd heeft. Is dat duidelijk? En dan werken WIJ die boodschappen wel af”.

„Maar hoe kan ik nou zeggen dat ik de plaatsvervangende kok ben, als niemand ergens van áf weet..."

De twee Cubanen grijnsden nog een graadje vuiler tegen hem aan:

„En hij schrijft netjes een briefje, dat hij ineens gillende pijn in zijn gele buik kreeg, dat hij van de dokter rechtstreeks het ziekenhuis in moest, en dat ze dáár een plaatsvervangende kok hebben opgeduikeld”.

„En dat ben ik?" zei Roos.

„Dat ben jij. De ruilmatroos. Rustig aan, maar. We zullen een prachtige tweedehands zeemanspet voor je opscharrelen”.

„En als je erop stáát, zullen we je armen nog een beetje voor je tatoeëren ook. Mag je kiezen wat je erop wilt hebben. Een anker - een buikdanseres - of misschien een windmolen?"

„Ik heb aan mijn sproeten genoeg - dank je”, zei Arie stug.
„Maar als ze daar op dat schip nou eens geen genoeg nemen met de ruilkok, en mij rechtstreeks terugsturen?”
„Dan heb je pech gehad”, zei Carlos. „Want dan kun je naar je zeven-en-een-half-duizend dollar fluiten”.
„En jullie naar je Spaanse papieren, dan toch zeker?”
Manuel hief de hand en gaf hem een daverende klets op zijn doorregen spekschouder.
„Juist, mijn rooie makker. Dus het is zaak dat jij erg goed je best doet om ze van je voortreffelijkheden te overtuigen. Dat...”
Bob viel hem in de rede:
„Die Chinees brengt juist de laatste vracht pakjes naar boven. Het wordt tijd”.
Manuel wendde zich af en ging in een sukkeldrafje terug naar zijn taxi. Ietwat langzamer, met de handen onschuldig in de broekzakken, wandelde ook Carlos die kant uit. De achterklep van de taxi werd opengezet - Manuel en de Chinees laadden gezamenlijk de kisten in en klaptten de klep weer dicht. De pakjes gingen achter in de zitruimte. Toen had Carlos de auto al lang bereikt, en stond wat achteloos toe te kijken. Manuel bleef ook even staan kijken terwijl de Chinees instapte, deed dan het portier achter hem dicht, ging achter het stuur zitten en startte de motor. Bliksemsnel kwam nu Carlos in beweging, rukte het achterportier aan de andere zijde open en dook naar binnen. Een half minuutje lang gebeurde er niets zichtbaars... dan kwam de taxi in beweging en beschreef een bocht over de kade. Manuel riep door het open portierraam:
„Blijven jullie hier wachten en loop niet weg. We komen je straks wel ophalen”.
„Begrepen”.
Rustig verdween de wagen met de gekidnapte kok uit het gezicht.

Bob en Arie keken elkaar enkele tellen lang zwijgend aan, liepen dan naar de bovenkant van het dichtstbijzijnde stenen trapje en gingen daar zitten, neerkijkend op de sloep, die vredig op het water van het haventje lag te schommelen op de lichte golfslag.
„Zeg, Roos”.
„Ja, Evers?”
„Die twee knapen zijn NIET zo stom als wij dachten”.
„Dat meende ik net ook al”.
„Wat kun je je toch akelig in mensen vergissen, hè?”

„'t Is meer dan bar, Evers”.

„We kunnen natuurlijk nu, meteen, de haven uitwandelen en verdwijnen. En dan hebben we hén mooi bij het been, Roos. Dan hoef je je ook niet te laten tatoeëren”.

„Dat zouden we kunnen doen, Evers. Maar dan kunnen we weer helemaal van voren af aan beginnen. Bovendien ben ik er heel erg tuk op om aan de weet te komen, wáár die twee snurkers onze Chinees ergens opbergen. Ze hadden het over onze bergplaats, nietwaar? Maar waar IS die?”

„Durf jij het áán, dikke?”

„Poeh!” zei Arie, met een explosie van lucht waar een ouwe krant op tien meter afstand van omhoog dwarrelde. „Het is alleen maar link als...”

„Als wát?”

„Als ze gaan vragen, in welk ziekenhuis die Chinees ligt”.

„Denk je dat iemand hem druiven en bloemetjes zou willen gaan brengen? Bovendien: dat hóéf jij niet te weten. Jij bent gewoon een jonge knaap die enkele jaren heeft gevaren op vrachtschepen. Ook als koksmaat. Je weet zo langzamerhand genoeg van schepen af, om die rol schitterend vol te kunnen houden”.

„O ja - dat wel. Ik weet echt wel het verschil tussen een kombuis en de machinekamer. En ik zal de koffie niet laten aanbranden. Dat is het hem niet, Evers”.

„Wat dan wel, Roos? Ik heb je maar zelden zo bezorgd gezien”.

„Ik weet het niet”, zei de dikke wat onrustig. „Ik ben blij dat ik dat pistool in mijn zak heb. Zeg - daarginds staat een telefooncel. Hoe heette die cafetaria ook weer, waar we Jan hebben achtergelaten?”

„Drummond's Drugstore. Het is tevens een drogisterij”.

„Bel dan effe Jan om te zeggen, dat hij al onze bagage daar uit dat achthoekige huis haalt en ergens in de stad een hotelkamer huurt”.

„En we hebben voor dagen vooruit betaald...! Zul je Jan eens horen gillen!”

„Als er iets misloopt met dat kok-ruil-spel, dan kunnen we best eens nog veel harder gillen. Doe wat ik zeg. Ik vergis me niet in dat soort zaken”.

Dat had Bob uit een langdurige ervaring ook opperbest geleerd. Hij ging meteen op weg naar de telefooncel.

Maar Jan Prins gilde al nog vóór hij hoorde wat er van hem werd

verlangd:

„Is die rampzalige rooie grappenmaker daar nog bij jou?”

„Ja - die zit effe verder op een haventrappie”.

„Haventrappie, hè? Dan heeft-ie stom geluk dat ik niet toevallig achter hem sta, want dan zou ik hem toch een eigen trappie verkopen tegen zijn vette zitspek, dattie alle treden van die trap af boldert en in de plomp smakt. En dan hoop ik dattie met zijn hele massa zó diep in de modder zakt, dat er een havenkraan nodig is om hem er weer uit te takelen. Als die dondersteen met zijn pestgeinjes...”

„Kalm nou, rustig nou, Jan. Wat is er gebeurde?”

„O, die dikke altijd met zijn zogenaamde grapjes. Die gaat met jou hier de cafetaria uit, pakt zogenaamd zijn eigen bonnetje mee en gaat netjes aan de kassa betalen”. Jans stem huilde bijna als een wolf door de telefoon: „MAAR HET WAS HELEMAAL ZIJN EIGEN BONNETJE NIET! En nou zit ik met de brokken...”

„Welke brokken? Waar hèb je het over? Wat voor bonnetje?”

Jan had moeite om uit zijn woorden te komen van verontwaardiging:

„Nou man - je weet toch dat ik alleen maar een glas karnemelk had genomen met een sneetje magere kaas?”

„Ja, natuurlijk weet ik dat...”

„Nou - die donderstraal nam mijn briefje mee en betaalde dat aan de kassa, en ik zit hier met de rekening van alles wat HIJ daar uitgebreid naar binnen heeft zitten schransen! Maar IK NEEM HET NIET en het moet nou maar eens uit zijn met...”

„Jan. JAN!”

„Ja, wat is er nou?”

„Wacht nou effe over die rekening. Dat is natuurlijk inderhaast een stom misverstand en...”

„DAT IS HELEMAAL GEEN MISVERSTAND - daar is dat dikke monster veel te uitgekookt voor. Die vergist zich niet. En ik wil...”

„Jan - JAN!”

„Ja- wat is er NOU weer? Je wil helemaal niet naar me luisteren, en...”

„JAN!”

„Ja, wat moet je nou?”

„Jan - er is een dringende boodschap”.

„Wat voor boodschap?”

„Je moet straks meteen teruggaan naar ons achthoekige huis - de

hele rommel daar inpakken en verhuizen naar een hotel. Het hele huis moet leeg. Wij weg en al onze bagage eruit”.

Het bleef even stil. Dan weer zo'n soort wolvegehuil over de telefoonlijn. Jan huilde nu zo luid, dat een tweetal kinderen met emmertjes en schepjes, dat op enkele meters afstand passeerde, het duidelijk hoorde, en verschrikt een drafje aannam, angstig over hun schouders glurend.

„En we hebben voor ik-weet-niet hoeveel dagen vooruit betaald! Ik zeg al jaren: doe zo iets nóóit, want je krijgt nooit je geld terug. Maar Ridders zou dat wel even regelen, en die is al net als die gek van Roos, die gewoon met proppen bankpapier om zich heen smijt. En als ze dat dan willen doen van hun eigen geld, dan... Ik verdom het. Ik doe het niet!”

„Wat doe je niet?”

„Ik háál de boel daar niet uit dat huis. En wie betaalt mijn rekening hier in deze cafetaria? Een gebraden kip en dubbele slagroom en nog een halve emmer luxe-ijs, en...”

„Dat kun je toch wel effe vóórschieten, man. Je krijgt het heus wel terug. Het was maar een grapje. Of een vergissing”.

„Ja - ik weet hoe dat gaat. Dan kan ik er dagenlang over zeuren eer ik het terugkrijg. Gewoon om mij te pesten. Ik heb er nou eindelijk eens een keer genoeg van. Adie!”

En tot Bobs stomme verbazing gooide Jan de hoorn op de haak. Dat was in al die jaren dat ze samen avonturen beleefden, nog nooit voorgekomen. Het was iets geheel nieuws, en dat er iets goed mis zat zag Arie al van een afstand, toen Bob uit de telefoonsel terug kwam lopen.

„Was Jan er niet?”

„Jazeker wel - en hoe. Hij is loeinijdig”.

Hij stond op de zittende Arie neer te kijken.

„Over dat grapje met die, eh...”

„Ah... dus je hebt het wél met opzet gedaan?”

„Nou ja, zeg. We hebben wel eens meer verschil van mening over geld. Maar uiteindelijk wordt het allemaal netjes en keurig geregeld”.

„Dat is het hem nou net, dikke. Hij zegt dat hij wel wéét dat hij het terugkrijgt, maar dat jij het zalig vindt om hem er dagen om te laten zeuren. En dáár heeft hij nou ineens tabak van”.

„Is-ie echt erg kwaad?”

„Door het dolle heen, man”.

Arie werd nu echt bezorgd, en kwam van de traptree overeind.

„Maar gaat hij nu dat huis ontruimen?”
„Hij heeft de telefoon op de haak gegooid”.
„WAT!”
Zij keken elkaar ontsteld aan. Bob zei:
„Ja - dit komt op een heel vervelend moment. Hij zit nog steeds daar in Drummond's Drugstore en vertikt het om het geld voor jouw eterij voor te schieten”.
„Maar hoelang is hij dan van plan om daar te blijven zitten? Hij heeft toch geld genoeg bij zich?”
„Jan heeft altijd geld bij zich. Maar daar gaat het niet om. Je hebt het nou eens een keer te bruin gebakken, dikke. En je weet hoe koppig Jan kan zijn als hij goed kwaad wordt”.
„Oejoeijoei!” zong Arie en begon in een zorgelijk cirkeltje rond te lopen, met de handen in elkaar. „Dat had op geen rotter moment kunnen gebeuren! Hij moet echt zorgen dat alles uit dat achthoekige huis wegkomt. Want als er iets misloopt... Ze moeten ons dan niet meer kunnen vinden, zie je”.
„Het is misschien het beste, jô, dat jij hem zelf daar opbelt, enne...”
„Jaja. Ik snap het al. Zoete broodjes bakken. Olie op golven gieten. Met een zoet lijntje terugkrabbelen, en zo meer...”
„Weet jij wat beters? Als jij zo nodig de lolbroek uit wil hangen, heb je nou eenmaal kans dat er een scheur in komt”.
Arie knikte, trok een gezicht, maar ging op weg naar de cel.
„Ja, met Jan Prins. Wat is er nou weer? Als jullie soms denken, dat...”
„Jan, je spreekt met Arie”.
„O, ben jij het ZELF! Nou, dan kun je erop rekenen...”
Arie brulde in de hoorn:
„Hou je grote kop dicht en LUISTER!”
Dat was zo onvoorstelbaar brutaal, dat Jan van verbijstering meteen zweeg. Arie keek opzij, en zag hoe Bob Evers hem achterna was gelopen en met enorme nieuwsgierigheid met één oor tegen het glas buiten de cel stond mee te luisteren.
„Jan - het is mijn schuld en ik zal alles betalen”.
„Ja, dat is het hem nou net. Dat gaat altijd zo. Dan moet ik er dagenlang over zaniken, en daar heb ik nou geen zin meer in”.
„JAN - ik zal ook jouw broodje kaas en karnemelk betalen”.
Zo iets was nog nooit voorgekomen, en Jan was er even stil van.
„Dus jij betaalt... Maar wanneer?”
„Ik zal het geld meteen aan Bob geven. Die staat hier bij me”.

Arie keek weer opzij, en Bob knikte heftig dat Arie het zo goed aanpakte.

„Dan wil ik het toch eerst van Bob zelf horen”.

„Dat komt zo meteen. Maar nu is er nog wat: Ik zal zelf, persónlijk, alles betalen wat dat achthoekige huis heeft gekost”.

„WAT?” riep Jan ongelovig. „De hele reutemeteut? Alle kosten?”

„De hele huur. Voor al die dagen. Ik zal het geld aan Bob geven. Dat kost jou dus geen cent. Maar dan moet je ook zo snel mogelijk zorgen dat álles vanmiddag nog uit dat huis weg is. En jij gaat met de hele hap - al onze bagage - ergens anders zitten. In een hotel, maar natuurlijk zonder aan de verhuurder van dat huis te zeggen, waar je naar toe bent”.

„We moeten dus zogezegd ineens spoorloos zijn?”

„Ik leg je later wel uit, waarom. Hier komt Bob”.

Bob dook als een snoek de telefooncel in en nam de hoorn over:

„Ik heb het hele gesprek gehoord en je krijgt vanavond al het geld nog”.

„Dus ik krijg het van jou en niet van die dikke?”

„Van mij persoonlijk. Arie betaalt mij terug”.

Jan aarzelde nog een tel of wat, en zei dan:

„Het is niet dat ik dat dikke mormel niet op zijn woord gelóóf, maar...”

„Jij hebt geen zin om je eigen geld te moeten soebatten. Het is nou toch geregeld?”

„Okee”, zei Jan. „Geef die dikke een trap onder zijn hol van mij, en ik zal zorgen dat dadelijk dat huis leeg is”.

Bob legde de telefoonhoorn neer en wiste zich wat zweet van het voorhoofd.

„Nou - da's óók weer met de hakken over de sloot voor elkaar gekomen”.

„En net op tijd”, zei Arie droogjes, „want daar zie ik de Cubaanse taxi al terugkomen om ons op te pikken”.

Jan Prins liep naar zijn cafetariatafeltje terug in een hoogst wonderlijke stemming. Hij had eigenlijk in al die jaren nooit tegen de denksnelheid, de handigheid en de slagvaardigheid in antwoorden van de dikke Arie Roos op gekund. Dat deze zelfde Arie Roos nu ineens over het hele front capituleerde, was een verbijsterende gewaarwording. Hij pakte de etensbon van Arie op, en betaalde aan de kassa zonder morren of wroeging van

geweten, gesterkt door het gelukzalig besef, dat zijn eigen consumpties óók voor rekening van Roos waren. Hij wandelde naar buiten, vroeg aan een agent waar de dichtstbijzijnde taxistandplaats was, en kuierde erheen.

„Dat zal ik toch meteen goed inpeperen!” zei hij mompelend tegen zichzelf. „Ik neem voor onze bagage niet één, maar twee taxi's”.

Vlak daarop bleef hij stilstaan, en staarde naar het cementen trottoir, beseffende dat zo iets wel de allerlaátste manier was, om op Arie wraak te nemen. Want als hij zou aankomen met het triomfantelijk verhaal, dat hij op Arie's kosten voor elke koffer en elke regenjas één aparte taxi had genomen, zou de dikkerd heus geen spier van zijn sproetenkop vertrekken, en zonder meer betalen. Of Bob namens hem laten betalen. Nee... op díé manier kon je Roos niet pakken. Dat was onbegonnen werk. Je kon die donderse dikkerd alléén maar pakken door... Jan grijnsde in zichzelf, en begon wat sneller te lopen. Natuurlijk! Dat dikke luxepaard had gezegd: „Laad alle bagage in en ga ergens in een hotel zitten...” Vanzelfsprekend betekende dat - in de denkwijze Roos - een soort Hilton, met kleuren-TV op elke WC, trampolinebedden, badkamers met geparfumeerd water en verende vloeren. En dát zou hem nu eens lekker door de neus worden geboord! En volkomen terecht overigens! Waren zij niet met zijn vieren overeengekomen dat het goedkoper uitkwam om in een huisje te gaan wonen en voor het eigen eten te zorgen?

Jan arriveerde bij de taxistandplaats, opende het achterportier van de voorste wagen en gaf het adres op van hun Marina-motel.

In de auto van de Cubanen zat alleen Manuel. Aan het stuur. Carlos was natuurlijk de gekidnapte Chinees blijven bewaken. Zodra beide jongens achterin zaten, en de auto begon te rijden, vroeg Manuel argwanend:

„Stonden jullie daar te telefoneren?”

„Ja, wat dacht je?” antwoordde Arie meteen. „Moesten wij soms nummer drie, onze vriend Jan, daar in die cafetaria laten zitten, zonder iets van ons te laten horen? Had je nog best kans gehad, dat hij later op de avond naar de politie was gelopen, uit vrees dat jullie ons beiden hadden gekidnapt in plaats van die Chinese kok”.

Dat was een volkomen waterdicht antwoord, en Manuel deed geen bek meer open, tot hij stopte in een smal en nogal vervallen stuk straat dat als verbinding diende tussen twee veel drukker

wegen. Zo iets zie je in alle steden: honderd meter van elkaar lopen dan twee brede straten vol met dure winkels, stoplichten en jachtig verkeer, maar de smallere straatjes die er dwars tussen lopen, zien zelden iemand passeren, en daarin staan dan stukken blinde muur, pakhuisjes die bij de achteringangen van de grote winkels horen, en hier en daar een goedkoop eethuisje, een enkele fotograaf, een broodjeszaak of een hakkenbar. Zo was het ook hier. Manuel reed een eindweegs een laan af met palmen langs de brede stoepen, met op de stratenbordjes de naam: Sunside Avenue.

Ergens daar middenin knipte hij zijn rechtersignaallicht aan en zwenkte een smal straatje in, met een half afgebladderd naambordje: *Santanello Street*.

Het straatje was zo smal, dat twee elkaar passerende auto's beslist de verf van elkaars portieren hadden geschuurd. Er waren evenmin trottoirs - het plaveisel bestond uit gebarsten en in één stuk gegoten cement. Manuel stopte halverwege. Aan het begin en het einde van dit straatje zagen onze vrienden de glimmende lak van auto's in de hoofdstraten voorbijflitsen. Tegen een afgebladderde muur verderop stond een roestige motorfiets geleund. Manuel smeed het portier dicht en liep op een soort winkel deur af, waaruit de glasruit was verdwenen, en vervangen door planken. Het vroegere winkelraam zat er nog in, maar was van binnen zwart geverfd, zodat niemand naar binnen of buiten kon kijken. Maar de letters aan de buitenkant waren nog perfect, leesbaar:

„Tocci's Exotic Bookshop”.

„Zo zo”, zei Arie, terwijl Manuel een sleutel in het cilinderslot stak. „Tocci's Exotische Boekwinkel heeft hier eens in gezeten. Zijn boeken waren wat al te exotisch, denk ik, want het ziet er niet naar uit dat hij hier onder de voet werd gelopen door de klanten”.

„Nou - één Chinees heeft-ie alvast weer binnen”, zei Bob, en daar moest Arie ontzettend om lachen. Manuel vond dat gelach duidelijk maar niks, en hield zwaar fronsend de deur open, waardoor Bob en Arie nu een duf ruikende ruimte betraden, spaarzaam verlicht door een kale elektrische peerlamp, in een fitting die tegen een even kale gekalkte zijmuur was geschroefd. Dit was beslist eens de winkelruimte geweest, want van naast de deur tot bijna aan de achterwand liep een bruine geverfde toonbank met erachter wat getimmerde houten planken en rekken. Die toonbank had een dwarsstuk, dat achter het winkel-

raam doorliep en waar natuurlijk de exotische leeswaar aangeboden had gelegen.

Een gedeelte van deze koopwaar lag over de met zeil bedekte vloer verspreid: tijdschriften met woest gekleurde omslagen die heftig dramatische tonelen voorstelden: halfblote dames, met kettingen aan kerkmuren vastgezet; Tarzanachtige kerels die met knotsen op elkaar insloegen en hier en daar Marsmannen met antennesprietten uit hun kop, die vuurstralen lieten spuiten uit heealwapens. Arie stond met heen en weer draaiend hoofd enkele van deze zaken nader te bekijken maar dat beviel Manuel ook alweer niet:

„Kom nou mee!” zei hij ongeduldig, vanuit een deur die naar een gangetje voerde. „Jullie zien de ernst van de situatie niet in, geloof ik”.

„O, jawel hoor”, antwoordde Arie, en liep nu samen met Bob achter hem aan naar een achterkamer, waarvan de wanden van boven tot onder beplakt waren met posters van stierengevechten, oorlogsfilms en Wild West-schietpartijen. Hier was zowaar enig meubilair achtergebleven: enkele armstoelen waarvan de springveren door de zittingen staken - een langwerpige tafel in het midden, en zelfs nog een brandende hanglamp in het midden van het plafond. In één van de armstoelen zat de Chinees: de enkels met sjorringen koord vastgesnoerd aan de voorpoten, en rondom het midden een aparte wikkeling die hem stevig knel hield tegen de rugleuning. Zijn armen waren achter die stoelrug getrokken en daar zaten natuurlijk zijn polsen aan elkaar vast. Zijn witte scheepspet met anker lag in een hoek, wat een bijzonder kale kop onthulde. Nu hebben Chinezen van nature toch al niet veel haar, maar deze bleef op dat gebied verre beneden de middelmaat.

Dat was allemaal min of meer wat de beide jongelieden hadden verwacht te zullen aantreffen. Carlos zat op de rand van de tafel en rookte een bruine, dunne sigaar - wat schommelend met zijn benen. Het enige vreemde in het vertrek was een kleine maat olievat: het soort vaatjes dat men in garages gebruikt om er motorsmeerolie uit te tappen. Er waren drie gaten in de bovenrand geboord, en daaraan zaten drie pinkdikke stukken touw, die met het andere einde weer vastzaten aan haken in de plafondbalken. Onderin, laag in een der zijkanten van het vaatje, was een gebogen koperen buisje bevestigd, met het eind naar beneden wijzend. Dat vat hing niet helemaal boven het hoofd van de vastgebonden Chinees, maar zo dat het buisje zuiver boven het

midden van zijn kale schedel uitkwam.

„Ben jij nou nog niet begonnen!” riep Manuel luid en nijdig.

„Hoeveel tijd denk jij eigenlijk dat we hebben?”

„Ik heb hem zitten te vertellen wat hem te wachten staat”, zei Carlos; „en ik geloof dat hij erover zit te piekeren wat hij zal doen. Hij doet echter geen bek open”.

„Och, man!” riep Manuel. „Hier zijn geen woorden nodig, maar daden. Zeker bij Chinezen. Op die ondoorgrondelijke gele gezichten kun je toch nooit iets lezen. Ik zal wel eens effe tot actie overgaan”.

Hij verdween de gang in, en even later hoorden Bob en Arie daar het geluid van kraanwater dat in een lege zinken emmer spoot.

„Heb jij hem al gevraagd wat er van hem verlangd wordt?” wilde Bob weten.

Carlos gebaarde naar enkele voorwerpen die midden op de tafel lagen:

„Dat is alles wat hij in zijn zakken had. Geld in die ouwerwetse knip daar - een monsterboekje voor zeelui - wat persoonlijke bullen en een boodschappenbriefje in het Chinees. Tenminste: ik denk dat het zijn boodschappenbriefje is. Zo ziet het er tenminste uit: lang en smal en al die rare tekens in een rijtje onder elkaar”.

„Bij Chinezen staat altijd álles in een rijtje onder elkaar”, zei Bob.

Carlos keek naar hem op:

„Wat bedoel je?”

„Nou - die schrijven niet van links naar rechts, zoals wij en van boven naar beneden, maar ónder elkaar. De regels lopen van boven naar beneden”.

„En bij Hebreeuws van rechtsonder naar linksboven”, vulde Arie aan.

Manuel kwam teruglopen met een gevulde emmer water, en hoorde dat:

„Wát loopt van rechtsonder naar linksboven?”

„Wandluizen”, zei Arie, die een enorme hekel aan die Manuel begon te krijgen.

„Ik wou dat jij je hoofd eens bij je werk hield”, zei Manuel, zenuwachtig de lege armstoel naar de tafel toe schuivend. „Je ziet de ernst van de situatie niet goed in”.

„Hij praat altijd graag onzin”, zei Bob sussend. „Maar als punt bij paal komt, heeft-ie ze heus wel op een rijtje staan”.

„Het is te hopen”, zei Manuel, zette de gevulde emmer water op tafel en klom erachteraan. „Ik heb van het begin af aan geen

vertrouwen gehad in dat mallotig idee om die gekke sproetenkop de rol van deze Chinees te laten spelen. maar Carlos wou dat met alle geweld”.

„Ach - jij ziet altijd álles somber in” , zei Carlos, en ging van de tafel af. Zo tonden ze met zijn drieën toe te kijken, terwijl Manuel de volle emmer water optilde tot boven zijn hoofd en die leeggoot in het lege, aan het plafond hangende vat. Met de lege emmer in de hand bleef hij zo boven op de tafel staan en keek naar beneden, naar wat er nu gebeurde.

Er gebeurde helemaal niets. De Chinees zat, even ondoorgroendelijk als een Boeddha, in zijn stoel vastgebonden, met zijn donkere ogen naar het aanplakbiljet van een stieren-gevecht in Mexico City starend.

„Hij druppelt helemaal niet!” constateerde Carlos.

Manuel sprong woedend van een tafel af en klopte met een knokkel tegen het omgebogen koperen buisje.

„En gisteren ging het allemaal prachtig! Ik heb er toen zélf nog onder gezeten!”

„Het is intussen blijkbaar verstopt geraakt”, zei Carlos.

„Er zal te weinig druk op staan”, zei Manuel en rende in draf terug naar de keuken - de lege emmer achter zich aan slierend.

Bob stond met halfopen mond naar het opgehangen vat te kijken.

„Wat is de bedoeling van dat alles?”

„De Chinese Waterkuur”, zei Carlos. „Een héél verfijnde marteling, naar het schijnt. Door de Chinezen zelf uitgevonden”.

„Maar dat werkt toch heel anders! Dan bind je iemand ruggelings op een tafel vast, steek een trechter in zijn mond en laat daar almaar water in lopen tot hij zowat uit elkaar klapt. Zo heb ik het altijd gehoord”.

„Nee nee...” zei Carlos. „Manuel weet daar alles van. Je laat uit zo'n vat, zoals daar hangt, water druppelen boven op de schedel van een gevangene. Tik- tik- tik- telkens één druppel. In een mum van tijd word je daar stapelgek van, en vertel je alles wat een ander wil weten”.

Manuel kwam terughollen met een klotsende emmer vol water, klom haastig op de tafel en goot ook deze inhoud leeg in het hangende vaatje. In enorme stilte wachtten alle aanwezigen het resultaat af.

„Nou doet-ie het verdomme nòg niet!”

„Dat is natuurlijk juist het geraffineerde van die kuur”, zei Arie.

„Het afwachten of het druppelen begint of niet, maakt je gek”.

Manuel smeedt de lege emmer met beide handen rinkelend tegen de vloer, en brulde naar beneden:

„Zoek ergens een stukje ijzerdraad, stomkoppen. DOE wat, in plaats van zo maar te staan. Er zit natuurlijk iets in dat buisje”.

Bob liep al naar de keuken:

„Ik zal wel effe gaan zoeken”.

Arie vroeg zacht aan Carlos:

„Maar uit zo'n buisje komen toch zeker geen druppels, maar loopt een echt straaltje?”

„Nee nee”, zei Carlos. „Dat heeft-ie heel precies uitgekiend, hoor. Hij heeft van boven in dat buisje een propje hout gestoken met een gaatje erin, zo dik als een naald. Daar kwam nét zoveel water doorheen dat het langzaam druppelde”.

Arie's heldere blauwe ogen lichtten ineens op - bij hem altijd een zeker teken, dat er een idee in hem opbliksemde. Het leek, of hij op het punt stond om iets te zeggen, maar slikte het in. Direct daarna kwam Bob terughollen uit de keuken:

„Ik heb een klerenhanger van koperdraad. Als je die hier aan de zijkant doormidden breekt...”

Manuel had het ding al te pakken, boog het koperdraad driftig enkele malen heen en weer tot het doorbrak en haalde de bochten eruit. Daarna frutselde hij het eind ervan onder in de opening van het koperen pijpje en porde de draad langzaam naar boven.

„Ik snap er niks van”, bromde hij, terwijl hij ermee bezig was.

„Hoe kan er nou ineens vuil in zijn gekomen? Ik heb er gisteren, toen ik het ding probeerde, alleen maar schoon water in gedaan”.

Hij porde de draad hoe langer hoe verder naar binnen.

„Ik wil me niet graag ergens mee bemoeien”, zei Arie braaf, „maar toen dat geval gisteren goed druppelde, heb je toen water erin laten zitten?”

„Ja, en waarom niet?” vroeg Manuel korzelig, steeds ongeduriger met zijn koperdraad porrend. „Toen het eenmaal druppelde zoals ik het hebben wou, zijn we weggegaan. Toen wist ik dat het werkte, en dat we die Chinees eronder konden zetten”.

„Ja ja”, zei Arie. „Maar het gekke van hout is, dat het langzaam gaat uitzetten als het nat wordt, zie je. En toen heeft het langzaam opzwellende hout dat fijne gaatje dichtgeperst. Ik zou...”

Vóór iemand de tijd had om dat tot zich te laten doordringen, raakte de porrende koperdraad de onderkant van het houten propje dat de buis van boven afsloot. Het propje schoot eruit en een potlooddikke straal water spoot van onderen uit het pijpje, in

de mouw van Manuels shirt en spetterde naar alle kanten uiteen op het kale hoofd van de vastgesnoerde Chinees. Iedereen in het vertrek reageerde op een eigen manier. Behalve de Chinees. Die bleef onbewogen onder het geklater en gespetter zitten, starend naar de roodopengesperde neusgaten van de Mexicaanse stier. Manuel, zijn eigen neusgaten nu óók wijd open, maaide woedend de armen door de lucht en loosde een eindeloze serie knetterende Cubaanse vloeken. Bob maakte dat hij de deur uit kwam, en Arie zag hem gebogen in de gang staan, met beide handen voor zijn mond zijn proestlachen binnen houdend.

„Het is met jou ook altijd hetzelfde!” schreeuwde Carlos naar boven. „En dan moet jij nodig nog wat van mij zeggen! Jij hebt altijd weer van die krankzinnig ingewikkelde bedenksels! Hoe ingewikkelder en hoe slimmer, hoe beter. En ze lopen altijd allemaal in het honderd. Wat is dat hier nou weer voor een Tjil Uilenspiegel-vertoning! Wat moet die Chinees wel van ons denken?... Dat we hier bezig zijn met de inrichting van een exotisch badhuis?”

Manuel was op zijn tenen boven op de tafel gaan staan en plaste met een hand rond in het water in het vat.

„Ja - ik heb het!” riep hij triomfantelijk en klom weer naar beneden met een klein rond propje hout in de vingers, dat hij met zijn neus erbovenop bekeek. Intussen was Bob met een vurrode kop weer naar binnen gekomen, en klaterde de straal water nog steeds opgewekt verder op het hoofd van de Chinees. Het was een waanzinnig tafereel, en niemand scheen goed te weten, wat hij daarmee áán moest. Er zat ook geen kraan die dichtgedraaid kon worden aan dat koperen pijpje, en uiteindelijk was het Carlos, die ineens ingreep en met een woedende kreet de armleuningen van de stoel beetgreep, en die met Chinees en al onder de straal uit sleurde.

„En laten we nou eens ophouden met die ingewikkelde waanzin die jij altijd uitprakkezeert, en iets normaal bedenken!”

Toen was het Arie, die een stap naar voren deed en opperde:

„Waarom laten jullie mij niet eens proberen, of ik met die kok kan praten?”

„Versta jij dan Chinees?”

„Dat wel niet”, zei Arie. „Maar het barst bij ons in Amsterdam van de Chinezen. En ze hebben me altijd gezegd - op mijn vaders vrachtboten varen al tientallen jaren een hele hoop Chinezen, weet je - dat Chinezen verrekt goed kunnen rekenen, en dat je

altijd beleefd tegen ze moet zijn - as 't effe kan. Laat mij nog maar eens begaan”.

Hij ging op twee passen afstand voor de nog steeds vastgebonden en nu doornatte Chinees staan, en begon met een héél diepe en beleefde buiging, met de handen ineengeslagen voor zijn borst. Hij stond nu tussen de Chinees en het stierenbiljet, dus de kok moest wel notitie van hem nemen.

„Jij machtig slim Chinees”, begon Arie. „Ik dik, maar nederig jongman. Ik beleefd vragen of ik kan zaken doen met Grote Meester uit de keuken”. Hij stak een hand opzij, pakte de geldknip met inhoud van de tafel, en deed die open zodat de bankbiljetten zichtbaar werden.

„Hier heb ik geld”. Weer maakte hij een buiging. „Ik veel eerbied hebben voor geld. Geld is zeer mooi. Ahhh... !” Hij sloeg zijn blauwe ogen omhoog naar het nog steeds leegklaterende vaatje, waarvan het water nu op het vloerzeil kletterde, en stak de geldbuidel naar voren: „Jij dit terughebben... dit?”

Het gelaat van de Chinees was nu helemaal niet zo onbeweeglijk meer. Zijn ogen schoten heen en weer tussen Arie en zijn geldknip. Nu stak de dikkerd de andere hand in de achterzak van zijn broek en haalde die weer te voorschijn met een opgevouwen pak bankpapier erin, dat hij samen met de geldknip naar voren stak.

„Jij geld verdienen, jij? Dan ik jouw pet kopen”. Hij maakte een snel gebaar mer de elleboog: „Jan - geef mij zijn zeemanspet eens aan. Die ligt daarginds in de hoek”. Hij liet zijn eigen pak geld verhuizen naar de hand met de knipbeurs, nam de witte zeemanspet met het anker van Bob aan, en zette die op zijn hoofd.

„Nu IK kok zijn”, zei hij. „Jij rustig hier blijven. Ik daar jou geld voor geven”.

Er kwam meteen leven in de brouwerij. Het effect was meer dan verbluffend.

„Als we nou eens ophielden met al die flauwekul”, zei de kok, in volkomen normale taal, waarvan het vreemde accent niet veel exotischer was dan dat der twee Cubanen. „Wat willen jullie nou eigenlijk? Die twee gekken pollen me een levovel in mijn lug en ontvoelen me hielnatoe en platen laliekoeke. En dan nog watel op mijn hoofd...”

„Het IS ook te gek”, beaamde Alie. Ik bedoel: Arie. „Jou eelst ontvoelen en dan ook nog laliekoeke met een levovel. Ik wil jou één honderd dollar geven. Daar hoef je niets voor te doen, dan

hier rustig te blijven zitten. Ik ga in jouw plaats, met deze pet op, in jouw boot, als kok naar jouw schip terug. Hoe heet jouw schip?"

„Seaflower”, zei de Chinees.

„Ah - The Seaflower. De Zeebloem. Hoe ver ligt het uit de kust?"

Carlos viel hem snel in de rede:

„Dat weten wij allemaal precies”.

„Ik zeg dat jij ziek bent geworden, en in het hospitaal ligt. Dat ik de nieuwe kok ben. Duidelijk?"

De Chinees knikte. Ach - het is altijd een intelligent volk geweest, en Arie en hij begrepen elkaar vanaf het eerste moment opperbest.

„Nou moet ik alleen weten: wat voor boodschappen moet ik inkopen?"

„Waar zijn mijn hondeld dollal?"

Arie zocht een briefje van hondeld dollar uit het pakje dat uit zijn broekzak was gekomen, stopte het in de knip en schoof het geheel in een natte zijzak van het Chinezenjasje.

„Dat neemt niemand je meer af, hoor. Wij zijn geen gelddieven. En nu wil ik weten, wat ik voor boodschappen mee terug moet nemen daar aan boord. Denk eraan: jij blijft hier tot ik terug ben, dus probeer niet om me te bedonderen. Plobeel me niet te bedonderen, makkelijk. Heeft er iemand een balpen en een papiertje?"

Hij nam het briefje met de Chinese tekens van tafel en hield het de kok voor:

„Is dit je boodschappenlijstje?" En toen de kok knikte keek Arie opzij, waar Bob al met een notitieboekje gereed stond.

„De Chinees las voor:

„Twee dozijne eieren... drie kippen... twee klatten biel... Viel bloden..." Het ging nog even zo door.

„En wat moet er met die pakjes gebeuren?"

„Die moeten gewoon op de post. De adlessen staan elop”.

„En hoe laat ga je altijd terug?"

De Chinees haalde de schouders op:

„Ze eten daar om acht uur walm. Als ik maal op tijd terug ben”.

„Lijkt me iets voor Jan Plins”, zei Arie. „Om walm te eten. Lekker goedkoop. En wat eten ze daar aan boord vanavond?"

„Gebladen kip. Met vla na”.

„Vra? Wat is nou: vra?" - Het duurde even, eer hij in de gaten kreeg, dat deze L wérkelijk een L was. „Oooo... Vla! Okee. Nou - dan zijn we der, geloof ik. En dat vat is intussen leeggelopen,

ook. Zo komt alles zonder trammelant op zijn pootjes terecht. Wie rijdt me de winkels af?"

„Ik!" zei Carlos. „Vóórdat Manuel weer van die geniale invallen krijgt onderweg, zoals achteruitrijden om beter door de voorruit te kunnen zien, of de politie hem soms opwacht, of iets dergelijks".

Manuels arm schoot fel uit en wees trillend van woede in Carlos' richting:

„Ik heb jou al eerder gezegd: jij vat alles veel te gemakkelijk op. Jij moest ook zo nodig twee keer die drie jongens overvallen, omdat het toch maar jonge snotneuzen waren. En wat is dáárvan terechtgekomen?"

„We hebben er nou een bondgenootschap met ze uit overgehouden", zei Carlos. „Ga mee, dikke. Gezellig winkelen. Als je goed je best doet, krijg je een Cola met een taartje na".

Voor Arie met zijn boodschappenbriefje het vertrek verliet, wisselde hij een lange blik van verstandhouding met zijn vriend, en duidde met een oogbeweging op Manuel. Bob lachte zo'n beetje en knikte. Het was nu zijn taak om die felle Manuel in toom te houden.

Jan Prins bespaart weer eens geld... en Arie Roos kokkerelt

Het is een algemene, en internationale klacht van taxichauffeurs, dat je maar moet afwachten, wat voor soort rare klanten je nou weer in de wagen krijgt: zeurderige vrouwen - zenuwpezen van kerels, die waanzinnige haast hebben en bij elk stoplicht zitten te drammen - lieden met zeven zware koffers, die ze allemaal op het adres van bestemming vier trappen willen zien opdragen, terwijl ze er zelf een vette sigaar bij staan te roken. Maar...

Waar men zelden iets over hoort, dat is: dat je als klant ook maar moet afwachten, wat voor soort chauffeur je treft! Dat is evengoed een wilde gok. Daar heb je ook alle maten en soorten in: overal ter wereld. De ene kwekt zijn weerloze klant de oren van zijn kop over Ajax, of over baseball... een ander heeft een zwakke keel en moet alle raampjes dicht houden - de derde heeft net ruzie gehad met zijn vrouwen zit alleen maar te grommen, en de vierde was eigenlijk veel liever struikrover geworden, en laat dat duidelijk merken door zes blokken om te rijden als het adres vlak naast de deur is.

Jan Prins had óók een bijzonder lot uit de chauffeursloterij getroffen: het type knaap dat rotsvast overtuigd is, dat je in het leven rijk en gelukkig wordt, als je maar „geleerd en gestudeerd” hebt. De taxi reed nog niet goed en wel (met Jan vóórin naast de bestuurder) of de man begon:

„Jij bent geen Amerikaan, hè?”

„Nee nee. Ik ben Hollander”.

„Met vakantie hier? Ik zou best ook eens met vakantie willen”.

„Nee, ik ben op studiereis”.

„Zo zo. En moet je dat zelf betalen?”

„Nee nee. Datte eh... daar krijg je soms geld voor als je in het buitenland wil studeren”.

„Zo, zo”. Zij wachtten in een file bij een stoplicht. Ineens een enorm geloei van sirenes, en van rechts kwam een Chevrolet in dolle vaart dwars voor hen langs stuiven, achtervolgd door twee politieauto's met agenten met getrokken revolvers uit de open ramen hangend. De chauffeur nam er niet eens notitie van. Niemand anders ook, trouwens. Op de TV zaten ze er vol spanning naar te kijken, maar als het werkelijk op straat gebeurde, keek er geen mens naar om.

„Ik wou dat ik had kunnen studeren”, zei de chauffeur. „Dan zat ik hier nou niet achter dit stuur”.

„Wát had jij dan willen studeren?” informeerde Jan.

Dat scheen een lastige vraag te zijn. Terwijl hij nog op antwoord wachtte, sprong het licht op groen.

„Nou - studeren, hè?” zei de chauffeur. „Dat je dingen wéét. Ik heb het vorig jaar zo'n stel van die boeken gekocht die bij A beginnen, en waar alles in staat”.

„Een encyclopedie, bedoel je?”

„Ja, zo een. Ik ben nu al bij de C. Er staat een hoop in, hoor. Weet jij bijvoorbeeld wat Betelgeuse is?”

„Ja - een sterrenbeeld?”

„En weet jij hoe ver dat van ons áf staat?”

„Een reuze-eind”, zei Jan. „Ik zou het niet graag lopen”.

„Ik weet het wel”, zei zijn chauffeur, met voldoening. „Wat studeer jij nou? Waarvoor, bedoel ik?”

„Oudheidkunde”, zei Jan, en wilde toch wel liever overgaan op meer praktische gesprekspunten. „Ik moet daar in dat motel onze bagage ophalen, zie je. Want we wonen daar toch eigenlijk te duur”.

„Wie zijn: we?”

„Twee vrienden van mij en nog een Hollander die we in Colombia hebben leren kennen. Ik ben op zoek naar iets goedkopers, waar we onderdak zijn en voor ons eigen eten kunnen zorgen. Zoveel studiegeld krijgen we nou óók weer niet, dat we in een hotel kunnen wonen, zie je. We moeten het heel zuinig aan doen”.

„Maar als je nou klaar bent met studeren, dan kun je toch zoveel verdienen dat je makkelijk in een hotel kunt wonen?”

„Kijk es”, zei Jan, die er tabak van begon te krijgen, „het is bij ons in Holland tegenwoordig zo, dat iedereen doctorandus of zo iets wil worden. En een metselaar of een goeie automonteur kun je niet meer krijgen. Weet jij nou niet iets hier in de buurt waar we met zijn vieren goedkoop onder dak kunnen...?”

„Nou dat je het daarover hébt”, zei de ander peinzend. „Voor hoe lang zou dat moeten zijn?”

„Een paar dagen, denk ik”.

De taxi zwenkte een zijweg in en in de verte doemde de inrit op van het Marina-motel.

„Misschien weet ik wel wat voor je, ja. Zal ik je effe helpen met je bagage?”

„Nou - als dat zou kunnen...”

De chauffeur porde hem opzij in zijn ribben:
„Als twee intellectuelen onder mekaar...”

Het kostte Jan een minuut of tien om losse toiletpullen, rondslingerende sokken en de nog aanwezige eetwaren in koffers en plastic zakken te stouwen en over te brengen naar de wachtende taxi. Hij maakte nog een laatste controleronde door het achthoekige huis, legde de sleutel midden op de achthoekige tafel, en trok de voordeur achter zich dicht. De chauffeur legde juist de laatste koffer in de bagagebak en sloeg de klep dicht. Jan schoof meteen voorin, want hij had uit Arie's telefonade wel begrepen, dat het zaak was om zo snel mogelijk, en zonder aanknopingspunten achter te laten, uit dit motel te verdwijnen. De chauffeur klom achter het stuur en pas toen zij de ingangspoort uitreden, haalde Jan opgelucht adem. Deze operatie was tenminste gelukt. Het knoerpte en knerste wel een beetje in het raderwerk van zijn ziel, dat hij het vooruitbetaalde geld aan de verhuurder cadeau moest laten, maar het verzoette veel, dat de geldsmijterige Arie Roos daar nu als straf persoonlijk voor op moest draaien.

„En heb je al wat voor ons bedacht?”

„Het zit zo”, zei de chauffeur. „Ik ben zelf in mijn vrije tijd de schuur achter mijn huis tot een zomerhuissie aan het verbouwen. Dan kan ik het aan toeristen gaan verhuren, zie je. Het is nog niet helemaal klaar, maar je bent dan onderdak...”

„Dat is al heel wat!” zei Jan, maar werd meteen weer voorzichtig. „En wat gaat dat kosten?”

„Voor studenten?” mompelde de chauffeur. „Misschien kan ik dan met jullie wel 'es praten over die woorden onder de C in mijn encyclopedie, en zo. Aan mijn vrouw heb ik niks, want die kan alleen maar koken en naar de TV kijken. Ik zoek het meer bij de intellectuelen, zie je”.

„Jaja”, zei Jan. „Maar wat kost het?”

De chauffeur leek nog steeds te aarzelen:

„Die schuur is nog niet helemaal klaar, zie je. Der ligt ook nog wat bouwmateriaal in. Als je me nou een dollar de man per dag zou betalen...?”

„Dat is vier dollar per dag?”

„Ja - daar komt het op neer. Maar dan moet je wel je water in de tuin halen, want de kraan is nog niet aangesloten”.

„Nou ja”, zei Jan. „We hebben wel eens gekampeerd, ook”.

„Nou - laten we dat dan voor afgesproken houden”.

Jan zat zich in stilte te verkneuter. Jan had enorme pret. Nou zou hij Arie Roos eens laten zien, wat zuinig omgaan met geld was! In die schuur waren ze met zijn vieren een hele week onderdak voor ongeveer hetzelfde dat ze in dat achthoekige huis per dag moesten betalen!

„Is het nog ver?”

„Een minuut of tien nog. Ik woon helemaal aan de rand van de stad in het ouwe huis van mijn vader. Die was garnalenvisser. Maar ik had altijd willen studeren, zie je. Want...”

„Jajajajaja”, zei Jan. „En ik had altijd zeerover willen worden. Zo zie je maar”.

Inmiddels was er uiteraard ook wel het een en ander met de heer Ridders gebeurd. En dat was een gevolg van de merkwaardige klantenkring die de Filibuster Bar begon binnen te druppelen, vlak nadat Kogelhoofd zijn verhaal over de eigenaardigheden van de Cubaanse bendeleider Czappa had verteld. Ridders had juist als zijn mening te kennen gegeven, dat die Czappa hem geen katje leek om appeltjes van Oranje mee te schillen, toen een man met een peervormige hangbuik en even peervormige hangwangen op de bar af kwam klossen en enkele krukken van Ridders vandaan plaats nam.

„Is het weer zover?” vroeg Kogelhoofd, keerde zich half om en pakte een fles Bourbon whisky en een glas te voorschijn.

„Ja, hoor. Ze heeft ‘et weer op haar heupen”, zei de nieuwe gast, keek hoe het glas vol whisky werd geschonken en sloeg het in twee teugen achterover. „Vul maar weer bij. Het huis is voorlopig weer onbewoonbaar. Het is toch eigenlijk te gek, hè? Die vrouwen weten tegenwoordig van pure gekkigheid niet wat ze nou weer moeten bedenken”.

„Zei ik net tegen hem daar ook al”, beaamde Kogelhoofd, naar Ridders knikkend. De nieuwe man draaide met een ruk zijn hoofd naar Ridders toe, zodat zijn hangwangen bleven nabibberen.

„Ben jij ook getrouwd? Ook trammelant met een gekke vrouw?”

„Ikke? Nee, hoor”, zei Ridders. „Hoewel het enkele malen een haartje heeft gescheeld. Maar op het allerlaatste moment kwam er bij mij net altijd iets tussen”.

„Da’s nou net omgekeerd als bij mij!” vertelde Peerhoofd somber. „Ik ben er al een paar keer bijna vandoor gegaan. Maar op het allerlaatste moment kwam er dan bij mij ook altijd iets tussen”.

„Wat is dat nou voor voor onzin?” riep Rikkers. „Er kan iets tussenkomen als je wilt gaan trouwen. Je kunt ziek worden, offe... de bruid bedenkt zich op het laatste moment. Of je mist de trein op je trouwdag. Of je zit de dag voor je huwelijk met enkele vrienden in de kroeg je afscheid te vieren, en er komt een beetje ruzie en de volgende dag word je wakker in een Italiaanse gevangenis. Dat is mij allemaal zo overkomen. Maar als je genoeg hebt van het huwelijk en je wilt weg... nou, dan GA je weg! Wat kan dáár nou tussenkomen?”

„Bij mij van alles”, zei Peerhoofd somber. „De eerste keer dat ik hem smeerde, reed ik met al mijn kleren in de auto op een dag van hier naar Flintlock. Da’s tachtig mijl weg, en geen mens wist waar ik naar toe was. Daar rijdt een stel gekken tegen me op, en toen ik weer bijkwam, lag ik met een been in het gips in een ziekenhuisbed. De eerste die ik zag, was mijn vrouw. Die reed me in de auto van de buurvrouw naar huis om verder te genezen. Wat moest ik? Je kunt lastig hinkend op een gipsbeen aan het weglopen slaan, wat?”

„Ja - dan kom je niet erg ver”, erkende Rikkers. „Neem een whisky van mij”.

„Nee - neem een rum van mij. Toen dat been eindelijk genezen was krijgt mijn vrouw wéér een bevlieging, en deze keer ging ik er per auto vandoor de andere kant uit: niet richting Flintlock, maar Santa Clara. Ik pik onderweg een jong stel op: zo’n jongen met een gitaar en een hip grietje in een opoejurk, en een paar mijl verder port die knaap me een pistool in mijn ribbenkast en dat grietje zet een dolkmes op mijn keel. Toen gingen ze er met mijn auto, geld en kleren en al vandoor”.

„Het is echt waar, hoor”, zei Kogelhoofd, naar Rikkers kijkend.

„Maar waarom wil je nou bij je vrouw weg?” wilde Rikkers weten.

„Die heeft godsdienstwaanzin, man”, zei Bibberwang. „Had ze het nou maar elke dag, dan was ik allang geleden zélf gek geworden en dan merkte ik het zo erg niet meer. Maar ze krijgt het juist bij vlagen. En dan haalt ze alle andere wijven die in diezelfde godsdienst zitten het huis binnen, en zitten ze om beurten te bidden en tegen elkaar te preken”.

„Waar preken en bidden ze dan over?”

„Dan willen ze het Kwaad wegbidden”, zei Peerhoofd. „Je weet nooit wanneer zo iets los gaat barsten. Vanmorgen om half zeven was het weer prijs. De telefoon ging en ik hoorde het al meteen. Een van die vrouwen aan het andere einde van de stad had het

Kwaad ontdekt. En dat moest worden weggebeden”.

„Wat was dat dan voor Kwaad?” vroeg Rikkers nieuwsgierig.

„Weet ik veel, man. Schenk mij nog een whisky in”.

„Nee - die betaal ik”, zei Rikkers. „Wat voor sóort Kwaad dan?”

„Dat kan van álles zijn, man. Soms leest ze in de krant dat een rijke ouwe vent van 71 met een winkelmeisje van 23 is getrouwd en dat is dan Kwaad. Of de gemeenteraad hier vindt het goed dat ze op een stuk strand naakt mogen zonnebaden. Da’s óók Kwaad. Het gaat altijd over geld of over blote mensen. Dat weet ik wel. Ik kan je wèl zeggen: ik denk er hard over na om het maar wéér eens te proberen. Kijken of het deze keer wil lukken”.

„Of wát wil lukken?” wilde Rikkers weten.

„Nou - ervandoor gaan, natuurlijk. Ergens anders een heel nieuw leven beginnen. In de olievelden van Texas. Of gaan varen op zo’n mammoettanker. Als het maar ver weg is, met alleen kerels om me heen”.

„Ga naar Alaska”, ried Kogelhoofd aan. „Da’s keihard werken, maar je verdient er geld als water”.

„Of op een booreiland, man!” riep Rikkers. „Daar mogen helemáál geen vrouwen op!”

Daar knapte Peerhoofd zienderogen van op.

„Geen enkele vrouw? Nooit?”

„Nooit!” zei Rikkers. „Ik heb er zelf op gewerkt”.

„Geef die knaap nog een rum van mij!” riep Peerhoofd en schoof een kruk of wat dichterbij. „Vertel op. Daar moet ik alles van horen...”

Rikkers was net begonnen te vertellen van de keer dat hij vijftien meter hoog van een booreiland in aanbouw afduvelde, en boven op de rug van een zwaardvis terechtkwam, toen er weer een klant binnenkwam, met een witte jas aan en een brilletje op.

Die riep:

„Hoera! Het is een zoon! Eindelijk een zoon! Geef heel de tent een rondje van me”.

„Zozozo”, zei kastelein Kogelhoofd. „Hoeveel dochters heb je ook weer?”

„Zeven”, zei de nieuweling. „En nou eindelijk een zoon. Ik ga hem Sullivan noemen. En hij moet later bokser worden”.

Peerhoofd keerde zich een halve slag om op zijn kruk en zat hem vol afkeer te bekijken.

„Zeven dochters... Ik moet er niet aan denken. En hoe kun jij nou al bepalen, dat je zoon bokser zal worden? Je ziet er zelf uit

als een halfwas sprinkhaan”.

„Daar kun jij me niet mee beledigen, Forster”, zei het magere mannetje. „Het is gewoon een kwestie van wilskracht. Gewoon pure wilskracht. Heb je al een rondje ingeschonken?”

Binnen tien minuten kwamen er nog enkele kerels binnen, die allemaal bijzondere problemen of berichten hadden, en ook allemaal hun probleem moesten wegdrinken of een gebeurtenis vieren. Het kon al heel snel niemand meer één enkele moer schelen, of hij nu binnengekomen was met een lading vreugde of smart... De algemene stemming steeg met sprongen, en er werd op het hardst gestreden om de eer wie er nu weer aan de beurt was om een rondje te geven. Tot er iemand aan het einde van de bar luid uitriep:

„Kan er iemand hier honderd dollar wisselen?”

„Zal effe kijken!” riep Rikkers, gleed van zijn kruk af, viel bijna ondersteboven door de ladingen rum die hij al binnen had, en werd tijdig opgevangen door Peerhoofd, die al driekwart onderweg was in serieuze onderhandeling met de chauffeur van een vrachtwagen stalen pijpen, die de volgende dag op weg moest naar Alaska. Rikkers wrong een klauw in zijn broekzak, voelde daar rond, keek eventjes raar, trok zijn hand te voorschijn en staaarde neer op twee zielige briefjes van tien dollar.

„Wat zullen we nou hebben? Zijn hier zakkenrollers binnen?”

Maar terwijl hij de laatste woorden zei, herinnerde hij zich nog net, dat die zeurpiet van een Jan Prins hem had overgehaald om zijn restant geld veilig thuis te laten liggen.

Rikkers zag nog meer. Hij zag bijvoorbeeld dat hij beslist geen geld genoeg bij zich had, om alles te betalen wat hij zelf aan rum had verzwolgen, plus alle rondjes die hij links en rechts had uitgedeeld. Rondom hen was het feest nog steeds in volle gang. Zelfs Kogelhoofd scheen door de algemene geestdrift te zijn aangestoken, en het zag er zelfs even naar uit, dat hij tekenen ging vertonen van een beter humeur. En je kon in moeilijke gevallen maar beter open kaart spelen, had Rikkers altijd ervaren. Als je verstoppertje ging spelen, of stiekem doen, werd de zaak alleen nog maar erger.

Dus hij klom weer met handen en voeten op zijn kruk, boog zich voorover en zwaaide met de hand tot hij Kogelhoofds aandacht had getrokken.

„Luister eens”, zei hij. „Ik wou het feest hier nog een beetje verder meemaken, maar dan moet ik eerst extra geld ophalen. Ik zit in

het Marina-motel niet ver hiervandaan. Kan iemand met een auto me daar niet effe naar toe rijden? Hier zijn alvast twintig dollar". Kasteleins vinden het altijd een héérlijk idee om te horen dat iemand geld gaat halen om méér drank te nuttigen of weg te geven. En Peerhoofd, die de vraag had gehoord, kwam meteen in actie.

„Maar - dat doe ik wel even voor je! Mijn auto staat voor. We zijn zo terug hoor, Jake”.

Kogelhoofd knikte. Rikkers en zijn nieuwe makker legden de armen om elkaars nekken en stuurden elkaar in de richting van de klapdeurtjes. Het duurde wel even voor ze daar doorheen waren gesluisd, maar daarna kwamen ze zonder moeite in Peerhoofds Pontiac terecht.

Ze kwamen ook zonder moeite in het achthoekige huis terecht, en daar constateerde Rikkers met even weinig moeite, dat het leeg en verlaten lag, alsof het door de sprinkhanen was kaal gevreten. Hij had enkele tellen lang last van het benevelde rum-idee, dat hij per ongeluk in een verkeerd huis was terechtgekomen... dat er twéé achthoekige huizen bestonden in deze Marina. Maar toen hij in de keuken het houtbijltje zag liggen, de halve bezemsteel en het eind nylonkoord waarmee slag was geleverd, en toen hij voor alle zekerheid nog even ging kijken naar de ruiten in de linkerslaapkamer, die er door Jan Prins waren uitgemept, toen drong het overtuigend tot hem door, dat hier een complete en grondige evacuatie had plaatsgevonden. Peerhoofd was nieuwsgierig met hem mee naar binnengedrenteld, niet anders verwachtend dan dat Rikkers een koffer zou pakken, en daaruit wat reservegeld te voorschijn halen. Maar - hoewel hij evengoed een fikse reut drank naar binnen had als Rikkers, werd het hem toch kristalduidelijk dat dit een volkomen kaal en onbewoond pand was.

„Maar dat KAN helemaal niet!” riep Rikkers, die hoe langer hoe zenuwachtiger van kamer naar keuken en van keuken naar weer een andere kamer draafde. „Vanmorgen was alles en iedereen nog hier! We hebben voor een hele week vooruit betaald”.

„Lets niet in orde?” vroeg Peerhoofd.

„Ach - er moet een heel simpele verklaring zijn!” riep Rikkers boos en ongerust. „Wat is dit nou voor onbestaanbare waanzin! Wacht eens... hebben ze misschien voor de veiligheid alle bullen op zolder opgeborgen?”

Hij greep een stoel, zette die midden op de houten tafel en wilde er juist op gaan klimmen, toen hij de voordeursleutel tussen de stoelpoten zag liggen. Hij bleef roerloos stilstaan, met zijn handen op de randen van de stoelzitting en staarde naar die sleutel.

„Ze gaan toch zeker niet weg zonder de deur op slot te doen!” Dan schoot het door zijn hoofd, dat zo iets juist het soort listigheid was, waar die drie jongens best toe in staat waren: alles geheim op zolder opbergen, de voordeur open laten staan en de sleutel open en bloot op tafel leggen, zodat het voor elke indringer precies zou lijken, of het huis totaal verlaten was.

„Natuurlijk!” lachte Ridders binnensmonds. „Zó hebben ze het uitgekiend, die sluwe ridders. Hou jij die stoel effe vast?”

Hij klom op tafel, terwijl Peerhoofd zijn knuisten om de stoelpoten legde en bleef toekijken hoe Ridders, wankelend en zwaaiend, met veel moeite boven op de stoelzitting terecht kwam, zijn hoofd van onder tegen het plafondluik drukte en dat krakend en piepend halverwege ophief. Dáár lag de ouwe koffer die er de dag tevoren gevonden was, met wat verkleedspullen er los naast gegooid. Maar verder niets.

„Wat DOE je nou toch eigenlijk, man?” wilde Peerhoofd weten. „Dit is een volkomen leeg huis, dat zie je toch zeker wel?”

Dat begon nu eindelijk definitief, en in al zijn ontstellendheid, tot Ridders door te dringen. Hij krabbelde overhaast van de stoel af, van de tafel op de vloer, en liep met gebalde vuisten zwaaiend de achthoekige hal rond:

„Wat hebben die idioten nou in vredesnaam uitgehaald! Dat ZIJ ervandoor gaan, moeten zij weten. Maar mijn bagage is óók weg”.

„Héé jij helemaal geen geld?” wilde Peerhoofd weten.

„Natuurlijk heb ik geld, man!” riep Ridders woest. „Hebben die gekken dan nergens een briefje achtergelaten?” Hij begon wéér alle kamers af te lopen, op de hielen achtervolgd door Peerhoofd, die allerlei wantrouwende vragen begon te stellen:

„Zeg - maak nou geen komedie... Je maakt mij niet wijs dat jij hier woont!”

Ridders keerde zich woest om en brulde hem toe:

„Wil jij soms beweren dat ik sta te liegen?”

„Nou, kijk eens...” begon Peerhoofd, die het niet direct op slaan wilde laten aankomen. „Je moet toegeven dat dit een rare geschiedenis is, niet? Wanneer ben je hier het laatst geweest, dan?”

„Vanmorgen, man! Ik heb hier vanmorgen nog gegeten. We

hebben hier met zijn vieren zitten ontbijten! Dáár! Aan die keukentafel daar!”

Peerhoofd keek ongelovig de keuken rond. Aan niets was te zien, dat er de laatste tijd maaltijden waren genuttigd - laat staan enkele uren tevoren. De borden stonden schoon op hun plaats in de kast en de drie in het huisje aanwezige ouwe pannen hingen aan hun haken boven de gaskachel. Maar dat was geen wonder, hoewel Peerhoofd dat niet kon weten. De meeste mensen laten van hun aanwezigheid sporen na van vervuiling. Jan Prins liet altijd een spoor na van totale orde en zindelijkheid.

„Och man - dat bestáát niet!” riep Peerhoofd. „Waar zijn die drie anderen dan gebleven? Logeerden die ook hier?”

„Met zijn vieren zaten we hier, man!” schreeuwde Rikkers, die helemaal over zijn toeren raakte door het griezelige gevoel, dat hij in een spookfilm verzeild was geraakt, af in een van die science-fictionboeken, waarin tijd en ruimte door elkaar heen schuiven. „Je moet me op mijn woord geloven! Ik kan het ook niet verklaren”.

„Nou... ik wel!” zei Peerhoofd zuur. „As je nou een vent was, had dan meteen tegen de kastelein gezegd dat je niet genoeg geld bij je had. Was er rond voor uitgekomen! Da's beter dan dit soort mallotige komedies op te gaan staan voeren”.

Rikkers wilde in woest gebrul uitbarsten, maar op het laatste moment drong het tot hem door dat hij inderdáád een totaal onwaarschijnlijk verhaal stond te vertellen... Het was Peerhoofd redelijkerwijze niet kwalijk te nemen dat hij er geen barst van geloofde. Rikkers haalde diep adem, balde wilskrachtig de vuisten, dwong zich tot zelfbeheersing en zei kalm:

„Zie ik eruit als iemand die voor een paar rottige dollars te kort al dit geduvel gaat aanhalen? Dan had ik beter meteen kunnen zeggen: bel de politie maar”.

„Dat kon er best nog eens van komen”, zei Peerhoofd donker. „Onze Jake houdt er niet van als ze hem proberen te flessen”.

„Maar ik WIL hem helemaal niet flessen!” raasde Rikkers. „Ik heb geld in overvloed. Ik heb het juist niet meegenomen omdat ik niet met zoveel geld op zak de cafés af wilde gaan. Had ik dat nou verdomme maar wèl gedaan, en niet naar die aap van een jongen geluisterd, die altijd over geld zit te zeuren”.

„Wát voor jongen?” vroeg Peerhoofd.

„Nou - een van die drie jongens. Drie studenten waar ik mee hier in huis zat”.

„Zat een grote vent als jij met drie studenten hier in huis? Het verhaal wordt hoe langer hoe idioter”.

„Nou ja”, zei Ridders die het gevoel kreeg dat hij zich hoe langer hoe verder in de nesten zat te praten. „Het zijn ook geen gewone studenten, eigenlijk”.

„O ja. Het waren óngewone studenten. Onbestaande studenten”. Ridders stond wat op de knokkels van zijn handen te bijten en keek nog steeds op wanhopige manier het lege huis rond. Tot hem ineens een nieuwe mogelijkheid te binnen schoot:

„We zijn hier al eens overvallen... De twee bandieten hebben al onze spullen gestolen! Natuurlijk!”

Peerhoofd schoof de handen diep in zijn broekzakken, liet zijn hoofd voorover zakken en keek Ridders van onder zijn wenkbrauwen duister aan. Ook zijn hangwangen zakten verder af:

„Vind je nou ècht niet, dat je moet ophouden met dergelijke onwaarschijnlijke onzin? Zo meteen kom je uit wanhoop nog aanzetten met een verhaal over aandelen in de buit uit gezonken Spaanse schatschepen, of dat soort kletsboek. Daar zijn er hier al honderden mee opgelicht”.

Maar Ridders was het smalle gangetje al doorgehield en zette rechtstreeks koers naar het kleine houten kantoortje bij de ingangspoort van het motel. Tot zijn grote opluchting zat daar de man van wie hij de dag tevoren dat huisje had gehuurd. Ridders stopte hijgend en bleef gebogen voor hem staan - zijn handen op de rand van het bureautje geleund:

„Ik ben Ridders. Heb ik hier gisteren een huisje gehuurd, ja of nee?”

Peerhoofd kwam nu ook zwetend aanzetten en stond aandachtig in de deuropening mee te luisteren. De man achter het bureau zat met een aardappelmesje in het binnenste van een wekker te peuteren, en rookte een kromme pijp. Hij blies een rookwolk zijdelings uit en knikte.

„Ja ja. Dat klopt. En toen zijn jullie begonnen met de ruiten eruit te slaan”.

„Precies zo!” riep Ridders verheugd, en keerde zich triomfante-lijk om naar Peerhoofd. „Hóór je nou dat het waar is! We hebben gisteren nog de ruiten eruit geslagen”. Hij begon weer tegen de verhuurder: „Ik ben even de stad in geweest. Ik kom hier terug om wat geld op te halen en alles is leeg. Iedereen is weg”.

„Dan zijn ze zeker vertrokken”, zei de ander met geweldige kalmte en zoog pruttelend aan zijn pijp. „Dat wielkje hier zit niet

goed op zijn asje... dát zal het wezen”.

„Hóór je niet wat ik zei, man? Het hele huis is leeg. Al onze bullen zijn weg. Mijn bagage en mijn geld zijn ook verdwenen”.

„Dan is het er zeker uitgehaald”.

Rikkers sloeg met de vuist op tafel:

„Die rotwekker kan wel tot straks wachten. Dit is veel belangrijker! Ik geloof dat al onze bullen eruit zijn gestólen”.

Dat was toch wel iets, waar de verhuurder van opkeek.

„Kom nou - en wie zou dat dan gedaan moeten hebben?”

„Gisteren hebben we ook al last gehad. Met twee Cubaanse kerels”.

De pijproker schudde het hoofd:

„Bagage van vier man moeten ze toch zeker met een auto vervoeren! Die drie jongens heb ik hier een paar uur geleden langs zien lopen en die hadden alleen maar een pak bij zich met touw eromheen”.

„Geen koffers of zo?”

„Nee. Alleen een pak”.

„En hebben die niks tegen je gezegd?”

„Nee. Ze wuifden heel vriendelijk goeiedag”.

„Maar dan moeten er láter nog mensen zijn geweest...”

„Wacht es even... Die ene is later teruggeweest met een taxi. Misschien een half uurtje geleden. Die taxi bleef wachten en daar is hij mee vertrokken, ook. Daar kan best bagage in gelegen hebben”.

„En heb je daar niet op gelet? Geen boodschap gevraagd?”

„Bij jullie? Waarom? Jullie hebben voor een hele week vooruit betaald...”

„Weet je misschien het nummer van die taxi nog?”

Tot Rikkers' stomme verbazing zei de man:

„Ik schrijf alle nummers op van auto's die hier in- en uitgaan. Dat heeft de politie me destijds aangeraden, en dat heeft me al eens een hoop ellende bespaard. Hier staat het... lees. Het was een wagen van City Taxi Service”.

Toen ze weer buiten stonden, wiste Rikkers met een zakdoek het zweet van zijn voorhoofd. Peerhoofd stond met een pink in zijn neus te peuteren, en hoorde Rikkers nijdig zeggen:

„En geloof je me nóú?”

„Ja, maar daar hebben we de poen voor Jake niet mee te pakken”.

„Daar ga ik nou achteraan. Ik moet toch zeker mijn spullen terug

hebben?”

„En hoe wou je dat doen?”

„Bij City Service uitvissen waar die taxi met dit nummer ergens zit, natuurlijk”.

„Maar ik ga met je mee”, zei Peerhoofd. „Jake verwacht van mij dat ik met jou en anders met de poen terugkom. Dacht je dat hij je alléén zonder betalen had laten gaan? Hij vertrouwt erop dat ik zorg dat jij met de poen terugkomt”.

„Mij best, hoor”, zei Ridders knorrig. „Laten we maar gaan”.

En niet lang daarna op die middag zwaaide de imitatie-taxi met Carlos en Arie Roos (met witte scheepspet op zijn rooie haren) de havenkade op en stopte boven aan de beide stenen trappen die naar het water leidden, waar de blauwe motorvlet vredig lag te wachten. Alleen was de afstand tussen waterterras en bootsdek wat groter geworden, want de eb had ingezet en het water was intussen een meter of wat gezakt.

„Ik zal je helpen met die kratten”, zei Carlos. „We hebben door al dat gedoe met dat vat en de Chinees nogal wat tijd verloren”.

Zij brachten gehaast de kartonnen dozen met brood en andere inkopen, plus de kratten bier en frisdrank aan boord. Toen de laatste in de open achterkuip was gezet, sprong Carlos terug aan wal. Arie dook in de van achteren open kajuit, bekeek de instrumenten en knoppen bij het stuurwiel, drukte op een nikkelen startknop en hoorde de motor aanslaan. De hefboom van de vooruit-achteruitkoppeling rees naast hem uit de vloer omhoog en onder een koperen soort hoed bibberde de kompasnaald over de windroos.

„Heb je het nou goed onthouden? Je koerst eerst naar het booreiland buiten de haven, en vandaar vaar je koers 210. Iets minder dan volle snelheid, dan krijg je na een uur het bergschip in zicht”.

„Ik heb het allemaal in mijn kop”, zei Arie. „Adie. Gooi even de meerlijnen los, wil je?”

Carlos gooide de achter- en voortouwen los van de bolders en smeed ze aan dek. Arie gaf wat gas, zette de koppeling in zijn achteruit en liet de achterkant van de vlet loskomen van de stenen walkant. Zo gauw hij ruimte genoeg had, zette hij het roer helemaal om, gooide de koppeling in vooruit en begon in een boog van de wal weg te koersen, snel vaart zettend. Carlos knikte goedkeurend: het was meteen bewezen, dat dit niet de eerste keer

was, dat de dikke, rooie jongen met een motorboot omging. Mensen denken algauw, dat het even simpel is als autorijden, maar dat is toch heus een misverstand. Drie minuten later kwam Arie, onder de boulevard-brug door, de haven uit.

Er stond een zwak windje uit het noordoosten, en de golven kwamen van schuins links achter de blauwe vlet aanrollen. Die vlet liep wel veel sneller dan de golven, maar het gevolg was toch, dat er een lichte kurkertrekkerachtige rolling ontstond, die helemaal niet onplezierig aanvoelde. De zon stond twee handbreedten boven de horizon in het westen en algauw begon Arie, wijdbeens aan het stuurwiel staande, zich zo lekker te voelen, dat hij het op een zingen zette: op de melodie van „Er was ereis een Meisje Loos...”

„Er was ereis een Arie Roos
die wou gaan varen... die wou gaan varen
die wou varen als ruilmatroos
die zou gaan varen als ko-hoksmatroos”.

Heel in de verte zag hij een mammoettanker, die vermoedelijk van Venezuela af kwam, en alras passeerde hij het booreiland, waarvan enkele kerels met geelgekleurde vesten aan naar hem wuifden. Arie wist het natuurlijk niet, maar dit was hetzelfde booreiland, dat een jaar eerder bij Galveston had gelegen, en waar Rikkers van af was getuimeld boven op een zwaardwalvis. Zodra hij dat stalen gevaarte achter zich had, bukte hij zich over het kompas en draaide het stuurwiel bij tot de naald koers 210 aangaf: iets westelijk van zuid. De golfdeining werd nu merkbaar langer: met grotere afstanden tussen de golfkoppen. Toen hij bijna maximaal gas gaf, ronkte de motor als een droom, en de blauwe vlet reed de waterhellingen op en af dat het een lieve lust was. Nu en dan kwamen er wat nieuwsgierige meeuwen op hem af duiken, cirkelden wat in het rond om te kijken of er misschien wat te bikken viel, en verdwenen dan weer met minachtende vleugelslag. Op verschillende plaatsen schoven langs de grens van lucht en water de masten of schoorstenen van schepen waarvan de rompen zelf, door de buiging van de aardbol, niet te zien waren. Het duurde meer dan een halfuur volle kracht varen eer hij, bijna recht vooruit, een streepje in zicht kreeg dat niet zijn koers kruiste, maar op dezelfde plaats bleef liggen. Héél langzaam werd dat streepje hoger: zonder twijfel de mast van een stilliggend schip. (Of van een schip dat recht op hem afvoer? Nee - dan kwam

het wel sneller uit het water omhoog!) Hij had een vol kwartier varen nodig, om elke keer dat zijn vlet op een extra-hoge golf omhoogreed, het vage vlekje van een scheepsromp te zien. Maar toen ging het steeds sneller: er was geen twijfel aan, of hij had het doel van zijn tocht, het duik- en bergingsschip „The Seaflower”, in zicht.

Toen zij die ochtend het huis uitgingen, had Arie de Luger in zijn zak gehad, maar die later in het gangetje van het lege huis van de Chinees omgeruild voor een wat kleinere Walther. Arie verwachtte zo direct wel geen moeilijkheden, en had groot vertrouwen in zijn capaciteit tot het ophangen van geloofwaardige leugens, maar je wist toch maar nooit. Dat kleine uur eenzaam varen had hem een ideale gelegenheid gegeven, om een prachtige repetitie te houden over het verhaal dat hij zo direct zou moeten gaan ophangen om te verklaren waarom HIJ terugkwam, met de pet van de ingeruilde Chinese kok op. Het was dus met enig vertrouwen dat hij het voor twee ankerkettingen liggende duikschip naderde... met een boog van achteren, om deskundig aan bakboord langszij te komen. Van een afstand had hij al gezien, dat er drie kerels over de railing hingen, blijkbaar vol spanning zijn terugkomst afwachend. Arie kwam van achteren opzetten, minderde gas en nog meer gas, liet zijn vaart uitlopen tot bijna aan het midden van de boven hem uitrijzende roestige scheepswand, en toen kwam er een eind duimdik nylontouw naar beneden, dat op zijn voordek neerkletterde. Arie sloeg het gas dicht, rende naar voren, greep de lijn en legde die op een bolder vast, maar zó, dat bij het dalen op de golven het touw niet strak rukte. Langs de scheepswand hingen op afstanden van een meter oude autobanden buitenboord, om het stoten en schuren van de vlet op te vangen. Door de lichte druk van de schuin op het schip staande wind bleef hij braafjes langszij liggen. Terwijl Arie op zijn dek heen en weer sprong, was het boven hem verdacht stil gebleven, maar nu kwam er een praa:

„Hei daar! Wie ben jij? Waar is Lee Ching?”

Arie zette de handen in de zij en keek omhoog, waar drie nieuwsgierige koppen, waarvan twee met een ringbaard, op hem neer starden.

„Die Chinees? Die is door een auto aangereden en ligt bewusteloos op bed. Ik ben voor hem ingevallen”.

Enkele tellen stilte. Zo iets kan natuurlijk elke dag gebeuren. Dan de vraag:

„Hè je de post opgehaald?”

Arie vloekte binnensmonds. Daar had die rotkok geen woord over gezegd. Wel over het posten van pakjes, maar niks anders.

„Nee - daar wist ik niks van. Ik heb alleen wat brieven en pakjes gepost. Maar over ophalen heeft-ie me niks gezegd. Ik denk dat hij daar te suf voor was”.

Luid gemopper kwam van boven, en dan liet men aan een stevig touw een grote mand zakken. Je hoefde geen genie te zijn om te snappen, dat die was bestemd om de inkopen in op te hijsen. Arie ging haastig aan het werk, laadde eerst een krat bier in en vulde de verdere ruimte op met broden.

„Hijsen, maar!”

Er stonden nu nog maar twee kerels langs de verschansing, maar terwijl de mand met inhoud rees, werden het er vier. Een van hen, een knaap van een jaar of veertig, met een vierkante kaak en een pet met dofgeworden goud erop, was beslist de kapitein, die er door nummer 3 was bijgehaald. Met een stem, die zo te horen al jaren aan het geven van bevelen gewend was, riep hij:

„Zeg - wat is dat voor verhaal, daarbeneden. Wie ben jij?”

„Arie Roos, sir. Art Rose. Ik ben een Hollander”.

„En wat doe jij in onze bevoorradingsvlet?”

„Ik ben ingevallen voor de Chinees, sir. Die zei dat hij uw kok was”.

De kapitein riep korzelig, met beide handen op de bovenrail van de verschansing:

„Ja, dat was onze kok, ja. En een verdomd goeie, ook. Maar...”

„Hij heeft mij gevraagd om voor hem in te vallen tot hij beter is, sir. Hij wilde u niet in de steek laten”.

„Wat is er dan gebeurd?”

„Ik zat een biertje te drinken in een café aan de haven, sir, en toen, ineens een gegier van auto remmen en een schreeuw. Wij eropaf en daar lag een Chinees op de keien met een krat kapotte flessen om hem heen. En wat bloed en zo. Ze hebben meteen een ambulance gebeld, en ik ben bij hem blijven zitten tot die kwam. Ik had mijn eigen varenspeet op...”

„Ben jij dan zelf zeeman?”

„Yes, sir. Ik vaar al vanaf mijn zestiende. Ook als koksmat. Toen vroeg hij of ik zijn boot terug wilde varen en hij wilde met alle geweld dat ik zijn witte pet opzette. Dat moest hij met alle geweld zo hebben”.

„Alle Chinezen zijngék”, zei de kapitein. „Een pet kan niet koken.

„En heb jij nou alle boodschappen gedaan?”

„Hij kon me nog nèt zeggen, wat ik zo'n beetje kopen moest, sir, voor de auto hem naar het ziekenhuis reed. Hij zei me ook dat ik de pakjes moest posten en de rest van zijn geld heb ik hier”.

„Nou - breng de troep maar aan boord, dan zien we boven wel verder”, zei de kapitein kort, en verdween.

De eerste ronde van de ruilmatrozerij leek moeiteloos geslaagd. Het was een prachtig verhaal, die pluim wilde Arie zichzelf wel geven! Nog twee keer werd de mand opgehesen en dan kwam er een aluminium laddertje aan twee touwen overboord hangen, waartegen Arie omhoog en aan dek klom.

„Hoe krijg ik nou mijn post?” riep de ene matroos korzelig.

„Dat is mijn schuld toch niet?” zei Arie: „Maar als ik meteen terugvaar, is het postkantoor dicht. Kan dat niet tot morgen wachten?”

„Dat zal dan wel motten”, gromde de ander. „Ik zit dringend te wachten op bericht van de voetbalpool. Ik heb gisteren al een telegram laten sturen door die kok, en mijn vrouw is met vakantie...”

„Waar is de kombuis?” vroeg Arie. „Ga ik meteen aan de slag”.

Nadar Carlos was teruggekeerd in de lege winkel in de Santonellostraat, met het bericht dat Arie met zijn lading proviand was afgevaren, voelde Bobbie Evers zich in de rustgevende positie, dat hij was aangenomen als leerling-lid van de Carlos-Manuel-bende. Dat had natuurlijk voordelen en nadelen. Hij werd er meteen op uitgestuurd om bier, hamburgers, dunne sigaartjes en een krant te kopen... wat hem meteen de kans gaf, waar hij al een tijdje op liep te loeren, om ergens een telefooncel in te duiken. Want die Arie had nu wel aan Jan Prins de order gegeven, om het Marina-huisje te ontruimen... maar was dat nu intussen gebeurd? En wist de goede Rijkers daar iets van? Hij vond zonder veel moeite het telefoonnummer van het Marina-Motel, en kreeg daar een vrouw aan de telefoon:

„Met het Marina-Motel”.

„U spreekt met Bob Evers. We hebben gisteren met zijn vieren het achthoekige huisje gehuurd”.

„Nummer acht, bedoelt u?”

„Er is toch maar één achthoekig huisje daar?”

„Ja, dat is nummer acht”.

„Kunt u me zeggen of er daar nog iets of iemand binnen is?”

„Wat bedoelt u nu?”

Bob besepte, dat hij inderdaad niet erg duidelijk was. Maar het was ook een nogal lastige situatie.

„Wij hebben voor een hele week vooruit betaald, maar mijn twee vrienden zijn Hollanders en die moesten ineens terug naar huis. Nu wilde ik alleen maar vragen, of ze hun bagage daar al hebben opgehaald”.

„Daar weet ik niets van, hoor. Ik pas hier alleen maar op het kantoorje tot de baas zelf terug is. Die is even de stad in”.

„Kunt u niet even gaan kijken, dan?”

„Nee - ik kan hier niet weg voor hij zelf terug is. Belt u straks nog maar even”.

Ja, zo iets zat er natuurlijk dik in. Bob schafte een krant aan, de benodigde sigaartjes en eetwaren en was binnen een half uur terug, waar hij krant en sigaren binnen op tafel legde, de Chinees bemoedigend toeknikte, en zelf met de eetwaren de keuken in dook. Niemand vroeg hem, wat hij daar wilde doen. Men nam blijkbaar aan, dat hij, leerling-bendelid, tevens als keukenmeid zou gaan optreden. Dat gaf Bob rustig de kans, zich eindelijk te ontdoen van dat zware Luger-pistool, dat al die tijd als een blok in zijn rechterbroekzak had gehangen. Een veilig plekje was al gauw gevonden achter enkele achtergebleven ouwe emmers en teilen in een gootsteenkastje. Toen Bob weer binnenkwam met geopende flesjes bier en een piramide hamburgers op een ovale schaal met een scherf eruit, zat Carlos met de schoenen op de tafelrand de krant te lezen in de enige nog vrije armstoel. Manuel zat aan de andere kant van de tafel op een krukje, had zijn eigen pistool uit elkaar gehaald, en zat de onderdelen ervan schoon te maken met een lap waarop vet uit een blikken doosje. Bob had op het plaatsje buiten de achterdeur een leeg Colakratje gevonden, en gebruikte dat als eigen zitplaats.

„Waar slapen we eigenlijk?” was Bobs eerste vraag in het tafelgesprek. Carlos boog zich moeizaam voorover zonder zijn voeten van de tafel rand te nemen, greep een hamburger van de schaal en wolfde een complete helft ervan naar binnen.

„We wonen officieel in een hotelletje”, antwoordde hij met volle mond.

„En hebben jullie dit winkeltje dan alleen maar gehuurd om die Chinees daar zolang in op te bergen?”

Manuel nam nu ook een hamburger en fronste korzelig:

„Natuurlijk niet. Deze ruimte hier hebben we al weken. Omdat

we nooit zeker wisten, wanneer we plotseling in actie zouden moeten komen. Bij een bankoverval doe je het precies zo: een niet in het oog lopend pakhuisje, of zo iets, waar je bliksemsnel de buit onderdak kunt brengen. En waar je niet slaapt. Als iemand dan je persoonsbeschrijving aan de politie opgeeft, of de politie krijgt op een andere manier je spoor te pakken, dan leidt dat spoor alleen maar naar het hotel waar je logeert. En daar staat alleen maar een nieuw gekochte, goedkope koffer met een paar onderbroeken en dat soort rommel. Zelfs opbellen doen we vanuit ons hotel nooit. Altijd vanuit telefoonscellen of via een vertrouwd adres. En dit is natuurlijk gehoord, en twee maanden vooruit betaald, onder een valse naam”.

„Slimme jongens zijn jullie!” zei Bob, die meende dat het geen kon om deze Manuel wat stroop om de Cubaanse bek te smeren. Zeker na dat stomme figuur dat hij deze middag met zijn Chinese Waterkuur had geslagen. Manuel begon zijn pistool weer in elkaar te zetten.

„En die overval, die jullie van plan zijn uit te voeren op het opgedoken goud van de SEAFLOWER - dat is dus net zo iets als een bankoverval?”

Carlos keek ineens op van zijn krant, boog zich ver voorover naar een tweede hamburger uit de schaal en merkte op:

„Er is één groot verschil: bij een bank weet je dat er altijd geld te halen is. Maar bij dat bergschip moeten we eerst zeker weten dat een overval de moeite waard is. Snappie? Vandaar ons plan om deze kok hier door iemand anders te laten vervangen”.

„As die dikke rooie zijn rol maar goed speelt”, gromde Manuel.

„Eén ding snap ik toch niet goed”, ging Bob verder. „Jij vertelde me vanmiddag, voor het politiebureau, dat jullie baas - hoe heet-ie ook weer?”

„Czappa”. Manuel schoof de loop met de springveer op zijn plaats.

„O ja. Dat die enorm ongeduldig begint te worden, en jullie achter de vodden zit”.

„Ja, natuurlijk. Die wil die papieren hebben, waarvoor hij ons naar Colombia stuurde. En hij begint natuurlijk nattigheid te voelen. Wij zijn hier in Key West, en in Amerika terug, maar papieren komen we hem niet brengen. Bovendien wil hij nu óók wel eens van ons horen, wanneer die overval op dat bergingsschip kan beginnen. Want er doen dan een paar mannetjes méér aan mee, dan alleen wij tweeën”.

„Die overval gebeurt natuurlijk per boot?”

„Ja, wat dacht je? En in de nacht natuurlijk”.

„Hoe lang kan dat dan nog duren, eer jullie zoover zijn?”

„Nou - dat hangt ervan af met welke berichten die dikke ruilkok van jou terugkomt. Die moet eerst aan de weet zien te komen door te praten met leden van de bemanning, en door zelf te kijken, wat de duikers naar boven brengen. Wanneer een overval daar de moeite waard is”.

„Daar heb ik al over lopen denken”, zei Bob. „Maar die kerels op dat bergschip laten toch zeker de hoeveelheid goud en zilver aan boord niet tot in de oneindigheid groter worden? Als het volgens hun idee te véél wordt, brengen ze dan niet voor de veiligheid het alvast opgedoken husje naar de wal, om het ergens bij een bank op te bergen?”

„Ja - da's nou juist een van de dingen die we weten moeten!” riep Manuel ongeduldig. „We zijn hier nog niet zolang bezig! Daarbij hebben we nog al die tijd verloren, omdat we ineens naar Colombia werden gestuurd”.

Bob kauwde nadenkend en vroeg dan, doordrammerig:

„Dus... het zou nog wel eens een aardige tijd kunnen duren, voor ik de buit hierbinnen zie, en daar mijn 7500 dollar van kan krijgen, om die dan in te ruilen tegen de papieren, waar jullie zo om zitten te springen. En als die Czappa - die baas van jullie - zo'n haast heeft, hoe hou je hem dan al die tijd zoet?”

Op dat moment trok Carlos rustig zijn schoenen van de tafelrand en Manuel drukte het magazijn met acht glimmende koperen patronen in de kolf van zijn wapen. Het kwam met een „klik” op zijn plaats te zitten. Hij haalde de laadslede achteruit en de loop sprong weer naar voren met een patroon schietgereed in de kamer.

„Omdat we intussen op een beter idee zijn gekomen”, zei hij met een vuile grijns, en richtte het wapen op Bobs borst. „Denk niet dat ik hier niet durf te schieten! Op straat hoor je niks, want we zitten in de achterkamer, en bovendien is er geen mens in dit stille straatje. Rechts is een leeg pakhuis en links ligt de gang. Leg de handen in je brutale nek. Vlug!”

Carlos was intussen opgestaan, en het was zonneklaar, dat hij al die tijd precies geweten had wat er zou gaan gebeuren, hoewel hij met veel vertoon van sloomheid in zijn krant had zitten kijken. Hij liet die krant op de vloer vallen, kwam heel rustig overeind, maar zodra hij stond bewoog hij zich bliksemsnel naar een plaats achter Bob, en greep diens polsen vast in een stalen klemgreep,

hem tegelijkertijd neerdrukkend op zijn kratzitplaats. Manuel stak zijn grijnzende kop naar voren en grauwde nijdig tussen zijn tanden:

„Die dikke vriend van jou - met zijn logge, vette Hollandse kop - die doet intussen braaf zijn best voor ons op dat schip. Die komt ons morgen wel vertellen wat we weten moeten. En intussen vertel jij ons, waar die papieren zijn. Dat vertel je ons. Dat vertel jij ons héél erg verdommes vlug, gesnapt?” En zo snel als het uitschieten van de kop van een ratelslang hief hij zijn hand met het pistool en sloeg gemeen met de loop naar Bobs hoofd. Die zag nauwelijks het wapen bewegen - zo flitsend snel was die Manuel, maar op het allerlaatste moment zag hij toch kans om in een reflex zijn schedel opzij te buigen. De pistoolloop schampte met een vuile haal langs Bobs oor tot aan zijn kaak naar beneden. In het allereerste begin doet zo iets niet eens erg pijn - dan zijn de zenuwen nog wat verdoofd - maar Bob voelde wel hoe het bloed warm langs zijn wang begon te lopen.

„Kalm aan - zoetjes aan!” vermaande Carlos. „Je moet nooit meer geweld gebruiken dan je nodig hebt. Dat loopt bij jou nogal eens uit de klauwen. Daar krijg je nog eens een hele hoop gedonder mee”.

„Ach, wat jij!” snauwde Manuel. „Jij was niet eens op het idéé gekomen, om deze snotaap de duimschroeven aan te zetten”.

„Dat was ook de afspraak niet”, zei Carlos. „Wij waren overeengekomen dat zij óns zouden helpen, en in ruil daarvoor...”

„Jij bent een sentimenteel ei”, blafte Manuel hem toe, het pistool begerig op en neer wippend in zijn hand, als hield hij zich met moeite ervan terug, wéér een pijnlijke slag toe te brengen. „Jij moet bij het Leger des Heils gaan, jij. Luister, verwaande Amerikaanse kikvors. Wáár hebben jullie die papieren opgeborgen? Ik wil ze nu, vandaag nog, terug hebben!”

Bob hersenen hadden intussen natuurlijk op topsnelheid gewerkt. Verschillende inzichten waren tegelijk van links naar rechts en van boven naar onder door zijn brein geschoten. Onvoorstelbaar stom, dat hij niet zélf had voorzien dat hij - na het vertrek van Arie - een soort gijzelaar was, die onder druk kon worden gezet. En had de sluwe Arie iets dergelijks soms vaaglijk gevoeld? Was Arie dáárom zo onrustig geweest... zonder misschien precies te kunnen zeggen in welke hoek het vuiltje zat?

Nou, kijk eens”, zei hij toen ijsig kalm. „Alle gesla en gemep zullen je weinig helpen, vrees ik. Kijk maar in mijn rechterachter-

zak. Van mijn broek. Daar zit mijn paspoort in, en daarin ligt een ontvangstbewijs van de Florida State Bank. Die papieren hebben we vanmorgen in een kluisloket opgeborgen, en de bank is nu dicht. Geen mens ter wereld krijgt die eruit voor op zijn vroegst morgenochtend negen uur”.

Manuels gezicht vertrok van woede en hij hief zijn arm met het pistool alweer, maar nu schoot Carlos’ rechterhand naar voren en bleef afwerend voor Bobs hoofd zweven.

„Eerst kijken of het waar is, driftkop!” Het wapen daalde. Dezelfde hand ging naar beneden, voelde even over Bobs rechterbil, vond de achterzak en kwam even later weer boven met het Amerikaans paspoort. Hij liet nu ook Bobs andere pols los. Die bleef stokstijf zitten, met de handen in de nek.

„Ja, het klopt”, zei Carlos. „Hier - kijk maar. Afgestempeld op vandaag. Florida State Bank. Een kluisloket op naam van Bob Evers. En volgens dit paspoort heet deze snuiter zo. Dat wordt dus morgenochtend negen uur. Niks aan te doen. Maar ik vind het vroeg genoeg, en nou kunnen we tenminste Czappa opbellen om te zeggen dat we hem morgen de rommel komen brengen. Dan is die tenminste eventjes tam”.

Manuel had het paspoort van hem overgenomen en stond dat, met het losse ontvangstbewijs van de bank, te vergelijken. „Maar luister es effe... Laten ze ons in dat kluisloket binnen? Hij heeft volgens dit papier die bullen erin gelegd en alleen HIJ mag er natuurlijk in”.

„Nou - dan nemen we hem morgen toch zeker méé?”

„O ja? Zolang we hier binnen zijn, hebben we hem in onze macht. Maar als we daar om negen uur binnen in die bank staan, en hij zet het op een schreeuwen... wat doen WIJ dan? Ik ben niet van zins om het op een schietpartij te laten aankomen - bovendien komen we dan zéker die kluis niet binnen. Dat is nog heel wat anders dan vlug wat kasgeld in een waszak gooien en hem smeren in een gereedstaande auto. Weet je hoe dat gáát met een kluisloket? Dan moet je eerst een vent erbij halen die een sleutel heeft van een hardstalen hek, en achter dat hek zit nog een aparte bewaker. Dan ben je pas de loketruimte binnen - met al die brandkastdeurtjes rondom je... Nee nee. We kunnen nooit erop rekenen, dat hij daarbinnen gedwee blijft doen wat wij hem nu zeggen”.

„Tja”, zei Carlos. „Zo gauw we dus met hem op straat komen, of ergens anders waar een hoop mensen zijn, heeft hij ONS weer

tuk?"

„En zéker binnen in een bank, met alarmapparatuur". Manuel stond nog even met paspoort en ontvangstbewijs in zijn handen, en gaf dan een korte tik op de tafelrand met zijn pistool:

„Met die dikke rooie kunnen we op het ogenblik niks beginnen. Die zit buiten ons bereik daar op de Seaflower te kokkerellen. Maar als we nummer drie - die derde jongen - in onze macht kunnen krijgen... dan hebben we een gijzelaar. En door DIE vast te houden, hebben we dan morgen deze in onze macht. Klopt dat of niet?"

„Daar is geen speld tussen te krijgen", erkende Carlos. „De moeilijkheid is alleen, dat we nummer drie niet in handen hebben".

„Dan gaan we die in dat huisje ophalen! Da's toch duidelijk?"

„Maar er was nog een vierde bij! Een volwassen man. Waar is DIE ergens?"

„Twee gijzelaars zijn beter dan één", zei Manuel, breed en met grote voldoening zijn grijnslach vertonend. „Laten we deze vlerk even secuur vastbinden als die Chinees daar, en op jacht gaan. Waar heb je de rest van het touw gelaten?"

Tien minuten later zat Bob als een mummie vastgebonden in de tweede armstoel: zijn voeten aan de voorpoten; zijn armen achter de rugleuning en zijn middel extra secuur bevestigd met sjorring die een keer om de achterpoten was geslagen. Daarna kregen hij en de Chinees elk een reep opgerolde keukenvaatdoek in de mond, met een touwstrik om de mondhoeken, om ook elk hulpgeroep te smoren.

„Ik ben erg benieuwd, hoe deze verwarde boel af gaat lopen", dacht Bob, in niet geringe mate bezorgd, toen hij de voordeur van de winkel dicht hoorde slaan. „Zijn we nou tóch in een val gelopen of hebben we alleen maar geprobeerd om àl te slim te zijn?"

Nou - daar kon hij voorlopig ongestoord over zitten nadenken.

De taxi met Jan Prins aan boord plus alle bagage, bestuurd door de chauffeur die zo graag zijn schuur verhuurde aan intellectuele mensen, volgde een van die half-stadse en half-buitenweggetjes die vanuit het Centrum van Key West landinwaarts leiden. Er lag van alles rommelig door elkaar heen: een plukje bos met oude palmen en woest struikgewas - dan ineens een open lap grond die dienst deed als autokerkhof - een witgekalkt kerkje met bloemperkjes eromheen... een ijzeren toren met erbovenop zo'n

Amerikaanse windmolen met twaalf wiekbladen, die diende om water uit een put omhoog te pompen - een rijtje armoedige boerderijtjes. Toen remde de taxi af en zwaaide linksaf een zijweggetje in naar een laag huis dat van bovenuit houten planken bestond en van onder uit steen. Het had een dak dat aan alle zijden een meter naar buiten uitstak, rustend op palen, zodat een tegen de regen beschutte waranda werd gevormd. Op een hoek stond een ouderwetse regenton en het weggetje voerde langs het huis verder... naar een schuur met een puntig dak van grauwe asbestplaten.

„Dat is de schuur”, zei de chauffeur, zette de auto stil en bleef achter het stuur zitten kijken. „Daar kun je in logeren, zoals ik al zei”.

„We hebben daar in elk geval de ruimte lijkt me”, zei Jan. „In ieder geval zijn we dan onder dak”.

„Laten we dat dan maar meteen afwerken, hè? Ik kan je moeilijk helpen met je bagage, want ik moet terug in dienst. Ik rij niet voor eigen rekening, maar voor de City Taxi Service. Ja... als ik had kunnen studeren... Da's dan het geld voor de rit plus vier dollar huur voor de eerste dag. Of wou je hier ook voor een week vooruitbetalen?”

„Nee nee”, zei Jan geschrokken. Hij was zelfs zó geschrokken, dat hij meteen zijn geldbuidel te voorschijn haalde en blij was, dat hij er met één dag huur vooruit afkwam. „En ik zet mijn bagage zelf wel daarbinnen”.

„Ik zal mijn vrouw zeggen dat ik het jullie heb verhuurd, hoor”. Hij gaf het wisselgeld terug. „Maar je moet haar niet te veel lastig vallen, want ze kijkt aan een stuk door naar de TV, en dan wil ze niet worden gestoord”.

„Wij redden ons zelf wel, hoor”, zei Jan.

Met zijn tweeën laadden ze de koffers en de plastic zakken uit, en met een armzwaai reed de chauffeur naar de stad terug.

„Zo!” zei Jan Prins, de weggrijdende taxi nakijkend. „Vier dollar per dag voor vier man is nog eens effe wat ánders dan 25 dollar per dag! Dat verschil is toch maar het eerste verdiend, zeg ik altijd”.

Hij pakte twee van de koffers van de stapel die uit de taxi te voorschijn was gekomen, beende op de dubbele deuren van de schuur af, zette daar de last neer, pakte de kruk van de rechterdeurhelft en trok die naar buiten open. Een hete, dierentuinachtige lucht sloeg hem tegemoet - vermengd met een keur van

allerlei andere aromatische geuren. Het was daarbinnen schemerdonker, want het enige licht was afkomstig van wat kleine raampjes, hoog boven in de zijwanden. Jan bukte zich, greep de twee koffers, zette die enkele meters naar binnen en tuurde met halfgesloten ogen rond: naar een enorme troep van zakken cement, hopen metselzand, stapels planken en latten, met overal rechtovereind stekende einden vierkant balkwerk. Het was wel waarneembaar, dat hier een interne verbouwing bezig was, dat wel. Het ongemakkelijke leek ook, dat de verbouwer op alle plaatsen tegelijk aan de slag was gegaan. Het bleek Jan alras, dat het plan was om de hele binnenruimte van de schuur te verdelen in kamers of hokjes (WC's of badcellen?) met een gang er midden tussendoor. Alle balken die moesten dienen om de staande wandplanken tegenaan te spijkeren, waren al op hun plaats gebracht, elkaar overeind houdend met gekruiste latten. Hier en daar zat er aan de onderkant zelfs al wat plankwerk tegenaan. Maar wat was dat daar rechts allemaal? Jan klom over wat schragen, stapte in een kuip metselwater, haalde een winkelhaak in zijn nieuwe windjack door een veel te ver door een plank geslagen spijker, en bleef neer staan kijken op een zeer fantasievol in elkaar gehengste collectie konijnenhokken... met de konijnen erin. Dát verklaarde de merkwaardige dierentuinlucht die hem bij het binnenkomen tegemoet was geslagen. Er waren hokken van pakkisten - tweehoog op elkaar gestapeld. Er waren hokken van aan elkaar gespijkerde en gesloopte huisdeuren met gaas ervoor, of uit tientallen staande en liggende sinaasappelkisten.

En alles bevatte konijnen: witte en gevlekte - sombere en opgewonden heen-en-weer springende - konijnen met flaporen en met puntoren - konijnen met pluimstaarten en hangbuiken. Sommige ervan waren uitgesproken hooghartig en gingen met de rug naar Jan toezitten - maar andere begroetten hem opgetogen als een vorm van vertier in hun eentonig hokkenbestaan en gingen met de voorpootjes tegen het gaas opstaan.

„Dag, beesten”, zei Jan een beetje mat van toon, en ging klimmend over halve wanden en duikend onder kruislatten op zoek naar een open plek vloer waar de konijnelucht niet zo doordringend was, en een leefruimte kon worden ingericht. Pas nu hij over de oude cementen schuurvloer rondschuifelde, begon hij te beseffen dat bij zijn onderdak-eisen misschien te veel aandacht was besteed aan comfort van boven, en wat te weinig aan dat van onder. Hij was meegesleept door een soort van padvin-

ders-enthousiasme, en voor een padvinder of kampeerder is een echt schuurdak boven het hoofd altijd een heel stuk beter dan een lap tentzeil in de regen. Maar een kampeerder heeft altijd een slaapzak bij zich... Geen van vieren beschikten zij over een slaapzak of zelfs maar over een deken. Bovendien heeft een kampeerder ook geen gasmasker nodig om zich te beschutten tegen de dampen van zo'n honderdenvijftig konijnen in een schuur zonder ventilatie.

Het begon nu pas tot Jan door te dringen, dat zij wellicht beter af waren geweest met een viermanslegerstede op takken en bladeren ergens in een stuk bos. Dan hadden zij vermoedelijk een stuk zachter gelegen - een heel stuk frisser - en geheel en al gratis. En of het nu kwam door de lucht van al die op elkaar gepakte konijnen... of als nawerking van de snelle ontruiming van het Marina-Motel... Jan bespeurde een snel sterker wordende aandrang om datgene te doen waarmee al die konijnen, zo te ruiken, 24 uur van de dag bezig waren: hij kreeg dringende behoefte aan een toilet. En dat was er ook niet.

Intussen waren Ridders en Peerhoofd aangekomen op het kantoor van de City Taxi Service, dat gevestigd was in een vroegere winkel op de hoek van twee straten. Van buiten af kon je door de etalageramen wat meisjes zien zitten voor een bord waarop lichtjes aan en uit flikkerden. Er was ook een bureau vol brandgaten van sigaretten, waarachter een vermoeid doende man, die zelf drie telefoons voor zich had.

„Nee, mevrouw”, zei hij mat in een van de hoorns. „In geen van onze taxi's is een Russisch boek gevonden... Wat zegt u?... Of ik Russisch kan lezen? Nee - ik kan geen Russisch lezen. WAT zegt u? Hoe ik dan weet dat er geen Russisch boek gevonden is?... Omdat er sinds gisteren in onze taxi's geen ENKEL boek gevonden is. Geen Chinees en geen Beloedsjistaans en geen van James Bond. Dag, mevrouw”. Hij keek op naar Ridders en Peerhoofd met een blik die duidelijk zei: „Wat zullen díe twee nou weer te zeuren hebben?”

„Ik zoek de chauffeur van de taxi met dit nummer”, zei Ridders kort, en legde het briefje voor hem neer. De man achter het bureau keek schuin omhoog naar een bord tegen de muur.

„Dat is Jack Lee. En die is tot zes uur vanavond in dienst. Hij zit ergens in de stad”.

„Hij heeft zowat een uur geleden iemand met bagage vervoerd

vanuit het Marina-Motel ergens anders heen. Daar zit mijn bagage óók bij. Maar er is geen nieuw adres achtergelaten”.

De ander knikte en riep zijwaarts naar de meisjes achter het schakelbord:

„Roep 371 even op. Dat is Jack Lee”.

Even later galmde een meisjesstem:

„Hij staat op een vrachie te wachten bij het busstation”.

„Laat hem dan even aan de telefoon daar komen”.

Dertig seconden later had Ridders Jack Lee aan de lijn.

„Met Ridders hier. Heeft u een jongen met bagage uit het Marina-Motel opgehaald?... Nou - daar was mijn bagage ook bij, en daar zit geld in, dat ik dringend nodig heb. Waar heb je die boel heengebracht? Wat... Ja, kijk eens - ik ben hier totaal onbekend. Maar ik heb wel een auto. Komt u nu maar naar de centrale toe, en rij voor me uit naar dat nieuwe adres. Dan zal ik de rit wel betalen... En kom dan meteen, hoor. Ik zit om dat geld te springen”.

Ridders bedankte het meisje en kwam balorig teruglopen naar het bureau, waar Peerhoofd nu wat bedremmeld stond te wachten.

„Zie je nou dat het allemaal wáár was wat ik zei? Laten we buiten maar gaan wachten tot die taxi komt”.

Jan Prins was het intussen steeds benauwder gaan krijgen. Dat kwam niet alleen maar door de konijnwasem. Elke keer dat hij naar buiten ging en met twee nieuwe koffers of plastic zakken terugkwam, sloeg de damp hem sterker op zijn keel. Het drong nu ook tot hem door, dat hij twee zakken vol met de dag tevoren ingekochte eetwaren bij zich had, en hij vroeg zich met enige zorg af, wat hij naar zijn hoofd geslingerd zou krijgen als Ridders, Bob en Arie vernamen, dat zij hun maaltijden in deze aromatische atmosfeer zouden moeten gaan nuttigen. En ja... zijn eigen innerlijke aandrang werd nu ook met de minuut sterker. Dus zodra hij hun bagage naar binnen had gehaald, pakte hij een oud nummer van de krant National Enquirer, liep naar buiten, deed de schuurdeur achter zich dicht en ging in een nooddruftig drafje op weg naar het stuk bos dat hij in de taxi was gepasseerd, op weg hierheen.

En daar zat Jan nõg - opgelucht gehurkt en in het stuk krant lezend over de opzienbare arrestatie van een zekere Harvey Smith, die zijn medeminnaar spoorloos had willen laten verdwij-

nen. Smith was ervan uitgegaan, dat het nog moeilijker is om een auto voorgoed te laten verdwijnen dan een lijk. En dat het beslist het allerbeste is, om auto plus lijk van de aardbodem te laten verdwijnen. Het hele geval ergens in het water laten plonsen lokte hem niet erg. Er waren veel te veel gevallen bekend, dat zo'n auto met inhoud te vlug weer werd gevonden. Dus deze Smith had de moeite genomen om ergens op een verlaten stuk land in de, wildernissen van Florida een enorm gat te graven - daar de auto met lijk in te rijden, en daarna het gat weer met zand op te vullen. Dat was een hele tijd goed gegaan. Niemand kon bewijzen, dat Harvey Smith met de verdwijning van auto plus minnaar iets te maken had, en zolang die geen van beide waren gevonden, kon geen mens tegen hem iets ondernemen. Het was een lang en spannend verhaal. De vogels zongen in de bomen... de atmosfeer was heerlijk fris, en toen Jan allang en breed klaar was met zijn innerlijke aandrang, zat hij op een omgevallen boom een eindje van de drangplaats af zijn stuk krant uit te lezen. Heerlijk vredig.

Maar in de konijnenschuur was het op datzelfde moment allesbehalve vredig. Ridders was van nature eigenlijk een gemoedelijk mens. Hij dronk graag een borreltje, maar dat kwam juist omdat hij hield van gezelligheid. Hij was nooit ruziezoekerig van aard, maar hij kon niet goed tegen „gemeier en gezemmel”, zoals hij dat noemde. Hij had zijn hele leven gewerkt op booreilanden en aan pijpleidingen - hij had daar in Colombia goed geld verdiend bij een Hollandse maatschappij voor haven- en wegeaanleg, en als hij een bom duiten op zak had, wilde hij dat geld ook laten rollen. Begon het op te raken, dan kon hij altijd weer ergens anders aan de slag. Holland is rijk geworden door dat soort van kerels. En nu zat hij al de hele middag tot over de oren in een kleinzielig soort van gezeur over een klein tekort aan een kroegrekening.

„Verduiveld nog an toe!” zei hij tegen Peerhoofd, die hem achter de taxi van Jack Lee naar diens huis reed. „Ik had me nooit moeten laten bekleetsen door die zuinigheidsmaniak van een Prins... dan zat ik nou nóg lekker met die andere kerels een glaasje rum te drinken en muntjes in de jukebox te stoppen”. „Ja - je moet mij toch echt niet kwalijk nemen, hoor”, zei Peerhoofd. „Je moet toch toegeven dat dat hele verhaal daar in de Marina zó onwaarschijnlijk klonk...”

„Ik neem jou niks kwalijk”, zei Ridders. „Jij bent zoals je bent. Als jij een vent van de grote ruime slag was, had je nou allang in Alaska gezeten. Ik geloof dat we er nu zijn... Wat is dat nou? Moeten we dáár onder dak!”

Er is al gemeld, dat Ridders van nature een heel lankmoedige vent was, die een hoop kon hebben, maar juist dat soort kan verschrikkelijk nijdig worden, als er ineens een eind komt aan hun geduld. Toen Ridders zijn eigen koffer en weekeindtas te midden van de andere bagage zag staan, omspoeld door lauwe konijnestank, hief hij een rauw gebrul aan dat een honderdvijftig konijnen in paniek in de hoeken van hun hokken deed wegduiken.

„Is-ie nou helemaal van de lippe Lotje getikt! Dit is bij de konijnen af! Die snotneus is gék geworden. Stapelkierewiet... Hoe haal-ie het in zijn kranke hoofd om zonder bericht achter te laten de hele mikmak weg te halen uit een prachtig huis dat een week vooruit is betaald, en...” Hij sloeg ineens zijn muil dicht, en stond er even over na te denken, of Jan Prins misschien stiekem zijn bagage met het geld erin had willen achteroverdrukken. Maar even later schudde Ridders zijn stoere Hollandse kop. Dáár zag hij Jan Prins toch echt niet voor aan.

Peerhoofd stond met ontstelde bibberwangen door de openhangende schuurdeuren in het walmende halfduister te loeren.

„Moeten jullie hier onder dák?”

„Der is iemand gewoon gek geworden!” grauwde Ridders. „Maar ze kunnen me wat. Ik heb voor een week vooruitbetaald, en ik ga naar de Marina terug met mijn bullen”. Hij bukte zich, greep zijn eigen twee stuks bagage bij de handvatten en beende terug naar Peerhoofds Pontiac... juist op tijd om de stofwolk te zien, die de overhaast wegrijdende taxi had opgeworpen. De encyclopedie-vretende chauffeur mocht dan een zwak hebben voor studenten en intellectuelen - vermoedelijk ook voor konijnen -, maar voor gespierde brullende Hollanders die gewend waren aan bulldozers en booreilanden ging hij liever een blokje om. Ridders smet zijn weekeindtas naar binnen, knielde daarna neer en gespte zijn koffer los. Rommelde er even in, en vond in een hoek onder wat onderbroeken, netjes in krantepapier gewikkeld, een stapeltje bankpapier.

„Asjeblieft!” zei hij. „Hoeveel moet ik daar nog in de Filibuster Bar betalen? Moet je het meteen hebben?”

Peerhoofd sloeg luid aan het protesteren:

„Kom nou, zeg. Denk je dat ik jou niet vertrouwd? Het was

alleen maar, dat het allemaal raar leek. Ik bedoel...”

„O.K.”, zei Ridders, smet het krantepapier weg en schoof het pakketje bankpapier achter in zijn bilzak, zoals hij dat zijn hele leven gewend was geweest en deed het knoopje erop dicht. „Wil je me terugrijden naar de Marina?”

„O, maar graag. Natuurlijk doe ik dat. Je moet goed begrijpen...”

„Als je maar begrijpt dat ik het ánders gewend ben”, snauwde Ridders, dook voorin en smakte zijn portier dicht.

Carlos en Manuel wensten zonder veel omhaal en opzien het terrein van het Marina-Motel binnen te komen, en ze hadden tijdens hun besluipingen van de voorgaande dag daar al enige routine in verworven. Ze lieten dus hun Dodge om een bocht staan, buiten zicht van het kantoortje bij de ingang, en wandelden daarna, nonchalant fluitend, naar binnen, met een achteloze zwaai naar het vrouwspersoon dat daar op de telefoon zat te passen. Iedereen arriveert in een motel in zijn eigen auto of per taxi; mensen te voet worden in Amerika niet als echt bestaand beschouwd. Dus niemand vroeg hun wat - dat was de vorige dag ook niet gebeurd.

Zij zagen de voordeur van het achthoekige huis halfopen staan, hielden hun pas in, keken elkaar aan en dan zei Manuel:

„Er kunnen er op zijn hóógst twee daarbinnen zijn”.

„Dan metéén wij naar binnen - met pistool in de hand. Dan hebben wij de verrassing aan onze kant”.

O ja! Een verrassing kwam er zeker. Alleen ietwat anders dan zij zich hadden voorgesteld. In de achthoekige hal, waar zij woest kwamen binnenstuiven met de schietwapens voor zich uit, stond een stoel verlaten boven op de tafel. En de bekende vliegen zoemden er rond.

„Ze liggen ergens te slapen, man!”

Nee. Er lag nergens iemand te slapen.

„Verdomme - hun bagage is óók allemaal weg! Zouden ze...?”

Manuel liep paars aan van woede:

„Die papieren veilig in een bankkluis en zichzelf ergens anders naar toe...?”

„Dan grijpen we er hier lelijk naast!”

Manuel had zijn mond al open voor een woedend antwoord, toen door de open deur de klap klonk van een dichtvallend autoportier en een stem zei luid:

„Ik ga even deze troep binnen zetten en de boel op slot draaien.

Ik ben zo terug”.

Een andere stem antwoordde:

„Doe maar kalm aan, hoor. Ik vertrouw je nou echt wel. Hahaha. Ik ga daarginds even naar die vissers op de pier kijken. Ik mag dat graag zien”.

„Ja, kweepeer!” bromde Ridders, „nou loop je weer te slijmen, hè? En dat allemaal om een paar fluttige losse dollars. Je zult het ver brengen in je leven”.

Hij sleepte koffer en weekendtas de Pontiac uit, schouderde zich scheef het smalle gangetje door en kwam in de hal uit. Daar klonken kort na elkaar drie ploffen... als gevolg van de deskundige knoert van een pistoolkolf achter Ridders' rechteroor. De eerste plof kwam, toen de koffer uit zijn verslappende ene hand gleed... daarna plofte de weekendtas tegen de vloer en de derde en slotplof werd door Ridders zelf teweeggebracht. Carlos was al het gangetje in gedoken, en stond naar buiten te loeren.

„Die andere snurker staat daar naar het vissen te kijken”.

„Hoe krijgen we deze hier het handigste weg?”

Carlos krabde zich onder zijn kin met de loop van zijn vuurwapen. „Vóór gaat niet. We slepen hem de keukendeur uit en dan naar de achterhaag, waardoor wij gisteren zijn weggevlucht. We nemen zijn bagage ook mee, dan blijft alles hier kaal achter. Snappen ze er helemáál niks van. Net of hij er met bagage en al vandoor is”.

„Maar als hij daar eenmaal ligt...?”

„Dan haal jij als de gloeiende loeiraketten onze auto op en zet die vlak naast het prikkeldraadhek aan de zijkant van dit terrein. Dan schuiven we hem er plat onderdoor”.

„Doen we”.

„Vlug dan, vóór die vent daarginds uitgekeken raakt op dat vissen”.

Zij sleepten Ridders aan zijn slappe armen aan de achterkant het huisje uit, lieten hem even wachten, holden naar binnen om koffer en weekendtas weg te halen, en zodra die buiten waren, ging Manuel dwars door het struikgewas en de palmen aan de achterkant van het Marinaterrein op weg om zijn auto naast het prikkeldraadhek te plaatsen.

Een stief kwartiertje later keek Kweepeerhoofd op zijn horloge, en daarna om naar de plek waar zijn Pontiac nog voor de open deur van huisje nummer 8 stond te wachten.

„Hij is zich zeker even aan het verkleden”, mompelde hij en zette koers naar de open deur, waar hij naar binnen galmde:

„Hallo! Heidaar, zeg - wat voer je zolang uit, daarbinnen?”

Niet lang daarna kwam hij met een verwilderde blik in zijn ogen naar buiten rennen, en keek overal zoekend rond.

„Heeft iemand hier iemand naar buiten zien gaan?”

Een paar kinderen zaten in het zand te spelen, keken met enige verbaasde kinderwijsheid naar die man die daar zo wild stond te brullen, en speelden door. Kinderen weten nu eenmaal dat alle volwassenen periodiek gek zijn. Peerhoofd dook zijn auto in, startte en scheurde woest naar het kantoortje bij de ingang. Toen hij daar binnen kwam stuiven, zat er een man achter het oude bureautje, die bezig was in een wekker te prutsen.

„Is hier net een vent uitgegaan met twee stuks bagage in de hand?”

„Geen mens, hoor”, zei de ander in opperste rust. „Ik kwam net van mijn boodschappen terug, toen ik deze Pontiac naar binnen zag rijden. Daarna is er niemand meer in- of uitgegaan”.

Peerhoofd sloeg beide handen voor het gezicht en maakte een wanhopige rondedans.

„Nou heb ik me tóch nog laten flessen! Nou ben ik er tóch nog ingetrapt. Wat is het mensdom toch gemeen! Had ik dat geld nou maar aangenomen toen hij die koffer open had, daar bij die konijnenfokkerij. Nou is hij er toch nog zonder betalen vandoor”.

„Tja... ze proberen het allemaal”, zei de Marina-houder. „Ik zit niet voor niks de hele dag hier op het vinketouw”.

Toen begon de wekker met luid gerinkel af te lopen.

„Zie zo. Die doet het weer”.

Bijzondere bezigheden voor iedereen

In één opzicht had Arie Roos een makkie met het spelen van zijn rol: de kok aan boord van een schip is een heel bijzonder persoon. En een enorm belangrijk persoon. Dat blijkt pas goed, als er een storm opsteekt, als het schip bokt, rolt en slingert als een dolgeworden schuitje aan een zweefmolen - als iedereen aan boord doodmoe en doornat is, en blauw ziet van de kou - dan moet de kok maar zien, heen en weer gegooid tussen stalen wanden en zijn gloeiend fornuis, dat hij dag en nacht sterke, hete koffie klaar heeft staan en hete stampot kan opscheppen voor wie dat nodig heeft.

De kok is eigenlijk de enige op een schip, die min of meer onafhankelijk is van de kapitein. Die is natuurlijk zijn báás wel - dat blijft hij altijd - maar van een goeie kok wordt verwacht dat hij in zijn kombuis zijn eigen baas is. En hij zit dan ook binnen in die kombuis als een alleenheerser. Goeie scheepskoks zijn een soort dictators - met humeuren, rare streken en eigenwijzigheden. Dat wist Arie maar al te goed, en hij maakte dan ook als de wiedewoeris, dat hij met zijn levensmiddelen binnen de wanden van de kombuis terecht kwam. Zat hij daar eenmaal binnen, dan was hij redelijk veilig, want geen mens mag een kombuis in, als de kok dat niet wil. Men mag buiten beleefd vragen om een mok chocola, of een dubbele snee bruin brood met kaas - binnendringen is er niet bij. Zou ook een mooie troep worden, want dan zat de hele bemanning die geen wacht had, voortdurend gezellig daarbinnen als in een soort kantine.

De „Seaflower” was een klein model vrachtschip - bijna zo iets als een kustvaarder - en was eigenlijk gebouwd (in het jaar 1938) voor de vaart over de Grote Meren op de grens van de Verenigde Staten en Canada. Nu heten die waterplassen wel „meren”, maar zij zijn eigenlijk zo groot als kleine binnenzeeën, en bij storm kan het daar enorm spoken. Dat soort kleine vrachtschepen is dan ook, zoals Nederlandse vissersloggers, gebouwd met een hoog oplopende boeg, waarmee ze tegen de golven in kunnen rijden. Juist voor een duik- en bergingsschip is zo'n hoog oplopende boeg van groot belang, want een duikschip moet in de allereerste plaats absoluut betrouwbaar op één plaats blijven liggen. Het ligt dus aan heel zware ankers. Niet alleen maar om boven het gezonken wrak te blijven (want dat wrak is nog wel terug te

vinden, omdat het wordt gemarkeerd door een drijvende boei), het is veel meer om de duikers te beschermen. Als die op de zeebodem bezig zijn, krijgen, ze hun lucht toegevoerd door slangen, die weer verbonden zijn met motorluchtcompressors aan dek. Stel je voor dat bij een plotseling opstekende wind het duikschip er ineens vandoor zou gaan... dan zouden de luchtslangen breken, en dat is dan niet zo leuk voor de duikers beneden.

De stuurman was even bij Roos langs gekomen en had gevaagd of die het nogal kon redden.

„Ja, hoor”, zei Arie, zwaaiend met een schuimspaan. Hij had al een witte jas aan en een koksmuts op. In een grote ijzeren pan lagen sissend kippen te braden. „Lee Ching - heet die Chinees niet zo? - die heeft tegen me gezegd, dat er voor vanavond kip met vla op het menu staan”.

De stuurman knikte. Geen zinnig mens daar aan boord twijfelde eraan, of KON er zelfs maar aan twijfelen, dat Arie zijn koksbaan werkelijk van de Chinees had overgenomen. Want hoe had hij anders het menu voor deze avond kunnen weten? En hoe had hij anders de eigenste pet van de Chinees op zijn roodharige hoofd kunnen hebben?”

„Een mokje koffie, stuurman?”

„Ach, ja...”, zei de stuurman, net doende (zoals alle zeelui die komedie steeds weer spelen) of dat idee bij hem helemaal niet was opgekomen. „Nu ik tóch hier ben...”

Hij legde zijn pet op tafel en begon een sjekkie te rollen.

„Nou - dat had ik vanmorgen ook niet kunnen denken, dat ik vanavond hier zou staan te koken”, zei Arie, de koffiepote van het fornuis nemend en een fikse mok vullend. „Hier is room en suiker, stuurman. Hoe gaat het jullie anders met het bergingswerk? Haal je nogal wat boven water?”

„Nou - dat loopt nogal uiteen, hè?” zei de stuurman, vier scheppen suiker in zijn mok lepelend. „Er staat hier een rottig sterke stroom, omdat we hier een soort van drempel in de zeebodem hebben. Die stroom is heel lastig voor de duikers, en bovendien spoelt die voortdurend zand mee. De spullen waar wij op uit zijn, liggen meters diep weggezonden en al dat zand moet natuurlijk eerst weg. Dat doen we met centrifugaalpomp, maar het blijft een heidens karwei. Omdat het allemaal onder water is - en dan nog stromend water, ook - zakken de wanden van elke kuil die we pompen, voortdurend langs de binnenkanten weer

in”.

„Dus zo’n kuil wordt hoe langer hoe groter en wijder?”

„Ja, precies. En we moeten opschieten ook, want als ineens het weer omslaat en er een storm op komt zetten, halen we bliksemsnel de ankers binnen en maken dat we weggelopen. Dan valt er toch niks te duiken. We kunnen voor dit werk alleen mooi weer gebruiken. Het is een erg onzeker en wisselvallig bedrijf, dit”.

Arie keerde de sissende kippen allemaal een keertje om in hun hete boter, en vroeg verder:

„Hoelang achter elkaar hebben jullie nou al mooi weer gehad?”

„Nou - wel veertien dagen. Het heeft twee dagen zo hard geblazen, dat we onder water niets konden doen, maar ook weer niet zo hard dat we naar de haven moesten. We zijn toen gewoon maar hier voor onze ankers blijven liggen rijden. Maar vertel jij me nou eens: op wat voor schepen heb jij zoal gevaren?”

„Ach”, zei Arie op bescheiden toon. „Ik ben nogal eenkennig van aard, geloof ik. Want ik heb eigenlijk altijd maar op de boten van één rederij gevaren: een Hollandse”.

„Uit Rotterdam?”

„Nee - Amsterdam”.

„Wat voor rederij dan?”

„Van een zekere Roos. Die boten met een groene roos in een witte band op de schoorsteen”.

„Oh, DIE!” riep de stuurman. „Dan ken je zeker ook kapitein Holdert wel?”

(Ja - natuurlijk kende Arie die kapitein Holdert: dat was de man die hem kort en bondig van boord had gezet in de haven van Amsterdam toen het avontuur begon, dat wij kennen als: „Kunstgrepen met Kunstschatten”.)

„Ja, die ken ik wel, maar alleen van gezicht”, zei Arie voorzichtig. „Ik heb nooit onder hem gevaren. Hij is toch gezagvoerder op de ROOS VAN DEKAMA, hè?”

„Ik ben een paar weken geleden nog erg dronken met hem geworden in de haven van Houston”, vertelde de stuurman, slurpend van zijn koffie. „En hoe is het varen voor de Rederij Roos? Betaalt die Roos nogal goed?”

„Nou - dat houdt niet over”, zei Arie, denkend aan de keren dat hij met zijn vader in de houdgreep lag over verhoging van zakgeld.

„Dan heb je in ieder geval wel de nodige ervaring”, bromde de

stuurman, goot de rest van zijn koffie achterover en stond op.
„Nog één vraag, stuurman: voor hoeveel man moet ik precies koken?”

De stuurman had de kruk van de deur al in zijn hand:

„Vier duikers - vier monteurs voor de pompen en zo, en een bemanning van acht”.

„De officieren inbegrepen?”

„Dat wou ik je juist vertellen, zeuntje. De kapitein, de machinist en ik eten wel hetzelfde als de bemanning, maar we hebben een eigen eetzaaltje”.

Arie knikte en zwaaide met een stalen vork dat hij het begrepen had. De stuurman deed de deur achter zich dicht. Arie had het overtuigende gevoel, dat hij met vlag en wimpel voor zijn examen was geslaagd. Het zag er niet naar uit, dat er hier op de SEAFLOWER snel complicaties zouden ontstaan, dacht hij.

Nee. De complicaties die er de verdere avond en nacht zouden gaan ontstaan, kwamen allemaal vanaf de wal opzetten. Het begon heel onschuldig met het kalm terug komen wandelen van Jan Prins, die zijn afgelegen perceel palmbos had bemest en al van verre tierende geluiden vernam uit de nabijheid van het door hem uitgekozen Bijlmer-onderdak voor mensen en konijnen.

Toen hij van tussen het struikgewas de voorkant van zijn schuur bereikte, werd de oorzaak van het gekrakeel snel duidelijk: naast elkaar stonden daar de hem onbekende Pontiac van een onbekende man met een peervormige hangbuik en een peervormig soort hoofd, plus de overbekende taxi van City Service, met zijn leergierige chauffeur. Peerhoofd stond verwoed met de armen door de lucht te zwaaien.

„... waarmee ik maar wil zeggen: ik word nou al urenlang van het kastje naar de schuur gesleept met mooie verhalen dat ik het geld voor die kroegrekening zal krijgen, en telkens is het weer een smoesje! Je moet verduiveld goed begrijpen dat er nou echt een eind gaat komen aan mijn geduld. Ik laat me niet voor gek gebruiken! Het is dat ik van nature een geduldig mens ben, anders had ik alláng de politie erbij gehaald. En...”

„Maar man!” riep de chauffeur. „Sta niet tegen mij te brullen! Wat heb ik er nou mee te maken? Ik ben alleen maar een chauffeur die de hele dag rijdt voor zijn broodje. Als ik nou had kunnen studeren, zoals ik altijd had gewild, dan hoefde ik al dat geschreeuw van andere mensen niet aan te horen. Dan zat ik met

een duur pak aan ergens in een kantoor met een mooie blonde secretaresse, en...”

Er scheurde een krijgs door de avondlucht, waar de juist onder zeil gaande vogels ontdaan van door elkaar stoven:

„Dâ heb ik nou es effe goed gehoord, stiekeme rokkenjager! Studeren wil meneer, hè? En waarom wil meneer de geleerde bink uithangen? Om met blonde lellebellen op kantoor de kachel aan te maken! Nou, vergéét het maar! Hou jij je maar bij je konijnen, schuinsmarcheerder!”

En met een klap sloeg de keukendeur dicht, waaruit de vrouw van de taxichauffeur te voorschijn was gekomen... juist op tijd om die kreet over blonde secretaresses te horen.

„O jee”, zei de chauffeur, onder zijn pet krabbend. „Nou laat ze met opzet het vlees aanbranden. Je zult het zien!”

„Ja, maar met dat al...” begon Peerhoofd opnieuw, en op dat moment ontwaarden zij Jan Prins, die zich natuurlijk afvroeg, wat hier nu weer aan de hand was. Voor Jack Lee - de chauffeur - kwam hij als uit de hemel gevallen. Hij schoot vooruit, greep Jan bij mouw van zijn shirt en riep:

„Deze knaap weet er vast méér van. Dit is de knaap die alle spullen hierheen heeft gebracht!”

Jan keek wantrouwig van de ene man naar de andere. Hij voelde wel nattigheid, maar wist niet uit welke hoek die kwam. Peerhoofd zette nu beide vuisten opzij op de plaatsen waar zijn buikpeer overging in zijn bilwerk en zei nors:

„Zo... Ben jij er een van dat stelletje?”

„Welk stelletje? Waar hèbben jullie het over?”

Peerhoofd riep heftig:

„Ik heb het over een restant van een kroegrekening, waar ik al zowat de hele middag achteraan hol. Dat heeft me, met mijn goeie bedoelingen, al zowat een hele tank benzine gekost. En dan word ik nog telkens voor aap en voor gek gezet, ook”.

Jan Prins hoorde het woord „rekening” en begon wat achterwaarts te schuifelen, voorzichtig pogend, zijn shirt uit de greep van de chauffeur los te trekken. Maar die trok nu de tegengestelde kant uit:

„Nee nee. Wat zullen we nou krijgen? Wij intellectuelen moeten elkaar toch helpen, zeker. Deze snaak beweert dat een van jouw vrienden er zonder betalen vandoor is gegaan”.

„WAT!” brulde Jan, zijn verstand volledig verliezend. „Heeft-ie nòg meer van die streken uitgehaald?”

„Zie je nou wel!” riep Peerhoofd, zich een machtige klets gevend op een dij. „Het was wel degelijk een streek. Deze jongen erkent het zelf. Maar IK wil nu geld zien”. Hij stak zijn holle rechterhandpalm naar voren. „Harde poen. In het handje. Hier en nu”.

„Oh nee!” riep Jan, met zijn ene hand afwerende wuifbewegingen makend tussen hem en Peerhoofd in. „Amme nooit niet. Ik dénk er niet over om voor die komediant nóg meer voor te schieten. Voor de rest staat Bob Evers garant, en dat kàn dan nog, maar ik begin niet aan weer nieuwe voorschotten. Dat zou-die wel willen, die grappenmaker”.

Peerhoofd werd nu grimmig:

„Komediant, hè? Grappenmaker, hè? Nou - dat noemen wij hier anders. Dat noemen wij zuivere belazerij. Oplichting, als je wilt. In een kroeg zitten en rondjes geven met veel misbaar, maar als het op betalen aankomt verdwijnen met een smoesje”.

„Nou!” riep Jan. „Precies datzelfde heeft-ie mij óók geflikt. Vamiddag in een cafetaria. Ik kon de deur niet uit, of ik moest zijn hele bonnetje afrekenen. Ik ben zélf slachtoffer, man. En nou verwacht je van MIJ, dat ik andere rekeningen óók nog betaal! Hoe krijg je me zo gek! Nog met geen dozijnpolitieagenten! Ik ben niet met hem getrouwd!”

„Kijk eens even!” zei de taxichauffeur nu, ineens Jans mouw loslatend en zijn geheven vinger heen en weer zwaaiend onder Peerhoofds neus. „Jij staat nou wel hard te schreeuwen, daar, jij, maar besef wel dat je hier met een intellectueel te maken hebt! En ikzelf ben nu al midden in de C van mijn encyclopedie. Al in de A las ik alles over AANSPRAKELIJKHEID. Je wil ons toch zeker niet proberen wijs te maken, dat je A aansprakelijk kunt stellen voor de kroegrekening van een totaal andere persoon B, is het wel? Of moet ik er mijn deel één van de encyclopedie bijhalen? Daar...”

De achterdeur naar de keuken vloog weer open en een vrouwenhoofd snerpte schel:

„Je voer staat op tafel, intellectuele smoesjesmaker!”

De chauffeur haastte zich weg en liet Jan en Peerhoofd achter in de snel invallende avondlijke duisternis. Enkele sterren prikten scherp uit de paarse lucht.

„Ben jij óók een Hollander?” vroeg Peerhoofd nu.

„Ja!” zei Jan fel. „En da’s koppig volk, hoor. Wij laten ons de kaas niet van het brood eten. En al neemt een Amerikaan nou een hele doos vol losse oren mee, dan kan-ie mij die nog niet aannaaien.

De maat is voor mij vol, en ik betaal niks dan alleen wat ik zèlf schuldig ben”.

„Ook niet voor een landgenoot van je?” vroeg Peerhoofd, wat klaaglijk. Hij begon blijkbaar in te zien, dat hij bij dit koppig stuk jongmens met geschreeuw en gedreig niets zou bereiken. Dat was het eerste dat hij die dag nou eens goed zag.

„Nog voor mijn zuster en me ouwe moer niet!” zwoer Jan, wat overdreven, maar wel overtuigend.

Peerhoofd begon nu zwaarmoedig het hoofd te schudden, zodat zijn overrijpe hangwangen heen en weer blubberden.

„Ik had het toch van iemand van zijn leeftijd niet verwacht. Als je nou toch op bóóreilanden hebt gewerkt, en hele pijpleidingen hebt aangelegd, en je zit de hele middag dubbele rums te drinken en de hele tent rondjes te geven...”

Jan begon nu een wat onrustig gevoel te krijgen.

„Hele middag rúm drinken? Wie dronk de hele middag rum?”

Peerhoofd stampvoette zowat van ongeduld:

„Moet ik nou wéér helemaal opnieuw beginnen? Die knaap waarmee ik in de Filibuster Bar zat. Een Hollander, net als jij. Alleen een heel stuk ouder. Die had niet meer bij zich dan een miezerige twintig dollar, en hij kwam ook nog aanzetten met een mooi verhaal dat hij nooit had moeten luisteren naar een jonge snotneus, die almaar zat te zeuren dat hij zijn poen veilig thuis moest laten. En...”

Jan Prins liet een luguber soort van gekreun horen, draaide zich half om, wankelde enkele passen en ging met zijn hoofd tegen de gesloten helft van de dubbele schuurdeur staan leunen. In die houding bracht hij moeizaam uit:

„Dat is een ánder. Dat was Rikkers. Ik had het over Arie Roos”.

Het duurde even tot de volle betekenis hiervan tot Peerhoofd doordrong. Toen dat gebeurde, barstte hij los:

„Dus er is hier sprake van twéé oplichters in plaats van maar één. Een complete Hollandse bende, als ik het wel heb! En durf JIJ nog een grote mond op te zetten?”

Jan Prins draaide zich langzaam om, haalde diep adem, balde de vuisten en zei, woord voor woord afgebeten uitsprekend:

„HOU JE BRUL-BEK EN IK ZAL PRO-BE-REN HET UIT TE LEG-GEN”.

Peerhoofd ging wijdbeens staan en zette de vuisten weer in de zij.

„Kijk”, begon Jan Prins, „het komt allemaal best goed. Wij zijn betrokken in een zaak over het goud van gezonken Spaanse

schatschepen. En daarvoor...”

Hij kwam niet verder, want Peerhoofd had de handpalmen tegen zijn beide oren geslagen en danste wild in het rond, als een Indiaan die op een scherpe Spaanse peper heeft gebeten, krijsend: „Spaanse schatschepen! Komt-ie me aanzetten met een verhaal over goud in Spaanse schepen. Lieve moeder, ook dát nog! Daar zijn er hier al honderden mee de boot in gegaan en opgelicht! Je houdt het niet voor mogelijk... Dat ze met dergelijke afgezaagde smoesjes nu nog durven komen áanzetten. Hier op Key West, notabene! Na al die eeuwen...”

Terwijl Peerhoofd als een dolle derwisj in het rond wankelde, nu en dan zijn hoofd heffend naar de sterren, als om die om begrip te smeken, begon Jan te beseffen, in welk een onmogelijk net van onwaarschijnlijkheden hij zat verstrikt. Elke poging tot uitleg kon de zaak alléén nog maar erger maken. Een enkel, kort moment flitste het idee door zijn brein om zijn eigen geld te voorschijn te halen en de knoop maar door te hakken, door de kroegrekening voor Rikkers te betalen, maar die tegennatuurlijke opwelling duurde maar heel even. We hebben allemaal wel eens van die paniekerige opwellingen, die we echter gelukkig terstond de kop indrukken. Jan werd dan ook zeer snel weer zichzelf, en verklaarde kordaat:

„Hoe het nou ook zit - ik betaal NIET voor iemand anders. Basta. En doe dan maar wat je niet laten kunt”.

„Basta, hè?” zei Peerhoofd grimmig. „Jullie hele bagage staat daarbinnen, hè? Dan blijf ik hier en die boel gaat niet naar buiten vóór ik mijn centen heb. Of liever: de centen van de kastelein. PLUS alles wat ik vanmiddag aan benzine heb uitgegeven”.

„Je doet maar wat je niet laten kunt”, herhaalde Jan, keerde zich om en liep de konijnewalm van de duistere schuur binnen.

Het gekke van dit Ruilmatrozen-avontuur (dat bleek later natuurlijk pas) was, dat nu juist door die idiote geldverwarring, veroorzaakt door de zuinigheid van Jan Prins, de ganse geschiedenis zo verbazingwekkend goed op zijn pootjes terecht kwam. Was Rikkers niet samen met Peerhoofd op pad gegaan om thuis extra-geld op te gaan halen, dan was hij nooit in handen van Carlos en Manuel gevallen. En...

Juist. Het was nu al volslagen donker geworden, en de beide hoofdstraten die door de donkere smalle Santonello Street werden verbonden, straalden en flonkerden van het neonlicht en

de autolak, toen de Dodge stopte voor de met planken dichtgetimmerde deur van het vroegere boekwinkeltje. Carlos stapte uit, ontsloot de voordeur, keek snel het duistere en verlaten straatje op en af en zei:

„Alles veilig. Vlug naar binnen met hem”.

Het achterportier zwaaide open en een aan armen en benen vastgesnoerde Ridders werd als een baal kunstmest door de open deur naar binnen gezeuld, waar hij zonder meer met een bonk op de plankenvloer werd gedropt. Carlos haalde haastig Ridders' koffer en weekendtas naar binnen, en daarna ging de voordeur weer dicht.

„Achterin met hem”, grauwde Manuel. „Dan kunnen we een oogje op alle drie tegelijk houden”.

De bundel Ridders werd door het gangetje de achterkamer in gesleept, en neergeplompt in de hoek waar eerder op de middag de witte varenspeet van de Chinees had gelegen. Naast elkaar voor de middentafel stonden Carlos & Manuel op hun zittende en liggende collectie gevangenen neer te kijken.

„En nu zou ik toch eindelijk wel eens op mijn gemak wat willen eten!” snauwde Manuel. „Sinds we gisteren dat vliegtuig uitkwamen is het niks anders geweest dan plannen maken, rennen en hollen”.

„Nou - we zijn nu wel een heel eind, hoor”, zei Carlos sussend.

„Morgen om negen uur met die bengel daar naar de bank en hebben we het ergste wel gehad”.

„Ja”, gromde Manuel. „Als Czappa die papieren nou maar vast in handen heeft, dan kunnen we daar tenminste ons gezicht weer laten zien. Ik rammel van de honger, man”.

„We hebben daar nog een paar hamburgers staan”.

„Ja zeg - kom nou. Ik snak naar een fikse biefstuk met gebakken piepers en kersentaart na”.

„Ik hou het meer op spaghetti in die Italiaanse tent van Maggio”.

„Zullen we dan om beurten gaan?”

„En dan wou jij zeker spiertje trekken? Daar belazer je me altijd mee. Och wat - die kerels hier liggen vastgebonden als Mozes in een biezen mandje. Die halen niks uit. Kom mee - we hebben toch nog het een en ander te bepraten wat deze troep hier niks aangaat”.

En twintig tellen later waren beide Cubaanse lieverds naar buiten verdwenen.

Ridders lag voor oud vuil in de hoek, de Chinees zat rechtop in

de ene armstoel en Bob hing wat ineengezakt in de andere, overeind gehouden door de windingen touw rond zijn middel.

Later vertelde Ridders hun, hoe hij zo razendsnel tot actie over kon gaan met een uitgekiend plan om hen drieën uit knopen en touwen te bevrijden.

„Dat kwam eigenlijk door een gekke maat die ik had toen ik werkte op dat booreiland”, vertelde Ridders hun. „Die bracht al zijn vrije tijd door met lezen van spionageboeken, detectives en dat soort spul. Daar lééfde die vent helemaal in. Als er ergens iets niet klopte, vloog hij helemaal rood van woede overeind en brulde: ‚MOT JE NOU ZO’N STOMME HOND VAN EEN SCHRIJVER HOREN!’ Hij kon geen boek in handen krijgen, of hij viste er fouten en onmogelijkheden uit. Soms wel tien of vijftien in één boek. En daar moesten we dan allemaal van meegenieten. Hij werd nóg razender als hij naar de TV zat te kijken, en dáár gebeurde dan iets dat niet kon. Dan moesten we hem aan zijn broekriem neertrekken op zijn stoel, als we verder wilden kijken. Maar zo heb ik toch wel ‘t een en ander geleerd. Toen ze mij daar in die kamer op de grond neerlegden, en ik jullie in die stoelen vastgebonden zag zitten... toen moest ik ineens aan zo’n soort zelfde scène denken, waar mijn maat ook zo kwaad over werd.

‚Moet je dat gekluns zien!’ brulde die toen. ‚Als je effe de tijd hebt, ben je zó los met zijn drieën’” .

En de voordeur van het winkeltje was nog niet goed en wel achter Carlos en Manuel dichtgevalen, of Ridders ging tot actie over. Men had hem in de hoek achter de stoel van de Chinees gedumpte, en hij begon ermee, zich schuivend en kronkelend zó te keren, dat hij met zijn hoofd naar de achterzijde van die armstoel gekeerd lag. En iedereen, die aan armen en op de rug gebonden polsen plat op een vloer ligt, kan zich zonder veel moeite verplaatsen... Dus Ridders zette zich af met zijn hakken en kronkelde in bochten tot zijn hoofd een stoelpoot raakte. Even diep ademhalen... flink aantrekken van de buikspieren, en daar zat hij met het bovenlichaam overeind. Door beurtelings buigen en weer strekken van zijn onderbenen en wat wrikken met zijn zitvlak manoeuvreerde hij zich achterwaarts, tot zijn rug terechtkwam tegen de achter de stoelleuning aaneengesnoerde polsen van de Chinees.

Zowel Bob als de kok van de SEAFLOWER had natuurlijk de vreemde geluiden, door al dat gewriemel en geschuifel van

Rikkers, best gehoord. Als zij al hadden gemeend, dat het diens bedoeling was, om voor de knusse gezelligheid tussen hen in te komen liggen, dan drong het nu toch wel tot hen door, dat Rikkers iets geheel anders in de zin had. Zoals al gezegd: Chinezen zijn bepaald niet dom... en ook al was deze kok het botste jongetje van zijn klas geweest, dan ging hem toch wel een stralend licht op, zodra zijn vingers achter zich in contact kwamen met het touwwerk, dat Rikkers' polsen achter hem bijeensnoerde.

Rikkers had bepaald een groot respect voor de handigheid en de ervaring van Bob en diens vrienden... maar voor dit klusje had hij toch de Chinees uitgezocht. Niet voor niets levert dat volk de beste goochelaars, boeienkoningen, acrobaten en puzzelontwerpers ter wereld! Met innig gevoel van tevredenheid bleef Rikkers in zijn haakse houding zitten, zijn rug zoveel mogelijk hol getrokken, om een maximum aan speelruimte in de touwlussen rond zijn polsen te laten... terwijl de behendige vingers van Lee Ching lussen en knopen aftastten... Deze hele gang van zaken bewees weer eens te vaker, dat de mens geneigd is om zijn grootste fouten te maken, als hij te zeker van zijn zaak is. Ook logisch, nietwaar? Wie in het nauw zit en op zijn tellen moet passen, kijkt wel naar alle kanten uit, en let op alles. Maar Carlos en Manuel waren ervan overtuigd dat zij het spel gewonnen hadden, toen zij Rikkers eenmaal bewusteloos achter in hun Dodge hadden liggen. Voor alle zekerheid hadden zij hem daar van boven en van onderen gebonden met een paar afgesneden einden sleepkabel - nylon kabel, nog wel! - en in diezelfde staat hadden ze hem de winkel binnengesleept, en in de hoek gedeponerd. Dat alles had er niet toe bijgedragen om de kneveling erg deskundig en foolproof te doen zijn. Bovendien: knopen in nylon, waar geen voortdurende druk op blijft staan, hebben een nare neiging om zich bij de geringste beweging bijna uit zichzelf steeds losser te gaan werken. En mede omdat nylon zo glad is (en touw juist niet) gaan de bochten in de knopen heel gemakkelijk glijden...

Rikkers knorde goedkeurend, toen hij voelde dat de Chinees, in plaats van aan de knooplussen te trekken en te pulken, meer een soort van massage toepaste: altijd al een klassieke manier om een knoop los te werken: op die manier laat je het materiaal het werk zélf doen. Probeer het maar eens: een knoop die niet vlot los wil, een tijdje tussen je vingers heen en weer frutselen - dat is dé

manier om er beweging in te krijgen.

Tien minuten nadat Lee Ching met zijn slimme, gevoelige vingers aan het werk was gegaan, viel de eerste wikkeling rond Rikkers' polsen los. Daarna was het een kwestie van genoeglijk hobbywerk. Rikkers rukte eerst de strip lap weg, die de prop in zijn mond hield, en riep:

„Nog even moed houden, mannen broeders! Eerst mijn voeten los”.

Een minuut later maakte hij als beloning eerst Lee Ching vrij, en terwijl de kok zich enkels en polsen wreef om het bloed weer op gang te krijgen, werd Bob van zijn bindsels bevrijd.

„Onze Man Rikkers!” zei Bob, met respect, toen de prop uit zijn mond werd genomen. „Mijn complimenten, ouwe pijpleiding-maniak!”

Rikkers maakte een buiging voor de Chinees.

„Alle eer aan deze Chinees”, zei hij. „Maar nu zou ik wel eens willen weten, wat deze Zoon van het Hemelse Rijk in ons gezelschap uitvoert?”

Bob liep op een drafje de keuken in en kwam terug met een Luger-pistool.

„We hebben hem ingeruild tegen Arie Roos”, zei hij, en vertelde gehaast, en heel in het kort, wat er die middag was gebeurd. De Chinees was intussen naar de keuken gelopen en ging daar water drinken. Hij kwam terug met een gevuld glas, dat hij aan Rikkers aanbood - het leek een soort oosters compliment, dat ook door Rikkers als zodanig werd aanvaard. Zodra hij het glas had leeggedronken, zette hij het met een klap neer en gromde:

„Die kerels gaan me nu écht de keel uithangen. Hoewel: door al dit verwarde gerausj zijn we tenminste te weten gekomen, wat er allemaal achter zit”.

„Die Czappa zit erachter”, zei Bob. „Carlos en Manuel zijn onbelangrijke klusjesmannen in dienst van Czappa”.

„Dat klopt”, zei Rikkers, en liet zich neervallen op het lege kratje dat eerder aan Bob tot zitplaats had gediend. „Ik kwam natuurlijk, daar liggend in die auto, langzaam weer bij bewustzijn. Maar toen was die auto in beweging en ik kreeg de kans om te beseffen dat ik gekidnapt was. En ik had wel zoveel gezond verstand om te blijven doen of ik nog buiten westen lag. Toen kon ik een en ander van hun gesprek afluisteren. Ze hadden het erover of ze nu meteen, die Czappa zouden opbellen met het bericht dat ze morgen die papieren zouden komen afleveren, of dat ze daarmee

zouden wachten tot ze die definitief in handen hadden”.

„Ja. Ja. Daar hadden ze het hier ook al over. Ze zijn als de dood voor die Czappa”.

„Ja!” gromde Bob. „Wisten we maar waar die vent ergens zat”.

„Maar ik heb zijn telefoonnummer!” zei Rikkers.

De Chinees had intussen een van de overgebleven hamburgers van de schaal op tafel gepakt, en stond het vlees ervan kritisch te bekijken en te besnuiven. Maar nu keek hij op, met heldere bruine ogen.

„Weet jij het telefoonnummer van die Czappa?”

„Jazeker. Hij heeft zijn hoofdkwartier - of hoe dat mag heten - op een eiland ergens verderop in deze keten. Een anderhalf uur rijden hiervandaan. En hij zit niet alléén op die Spaanse papieren te wachten: de eigenlijke taak van Carlos en Manuel hier was, om uit te vissen hóéveel goud de SEAFLOWER nu eigenlijk uit zee heeft opgevist”.

De Chinees vroeg, met de hamburger in de handen:

„En als el genoeg aan boord is, wil hij meteen dat schip overlallen?”

„Dat is de hele bedoeling, ja”.

De Chinees knikte:

„Daal heb ik al ovel zitten denken. Dan kunnen wij hem een placht van een Chinese kool stoven”.

Zowel Bob als Rikkers keek de kok vol verwachting aan. Die smeedt de hamburger met een gebaar van afkeer terug op de schaal, en zei:

„Die Czappa opbellen dat el veel goud daal aan boord is. Dat ze molgenvloeg alles naal de bank blengen. Dat een ovelval nog vannacht moet gebeulen. En dan mijn kapitein waalschuwen”.

Bob en Rikkers maakten tegelijkertijd een gebaar van wilde geestdrift.

„Zodat ze daar in een val lopen?”

„Hebben ze op de SEAFLOWER wapens aan boord?”

„Gewelen en machinepistolen. Omdat el al vakel ovelvallen zijn geweest op duikschepen”.

Rikkers begon al aan een soort rondedansje, maar Bob zag een enorm bezwaar opdoemen:

„Hoho. Onze Arie zit daar nog aan boord. Komt die niet in een rare positie? En wie waarschuwt de kapitein?”

„Dat doe ik”, zei de kok, kalmpjes. „Ik weet precies hoe het allemaal gegaan is. Ik weet ook, dat jullie dikke Alie Loos

gedwongen is om daal vol kok te gaan spelen”.

„Dus dan zou jij naar de SEAFLOWER willen varen, en Arie hierheen sturen...”

De Chinees knikte kalm:

„En het hele schip in staat van alalm blengen”.

Dit was natuurlijk een groot en meesterlijk plan. Een typisch plan voor een uitgekookte Chinese kok. Er zat echter één direct waarneembaar vuiltje in die opzet.

„Kijk eens, beste en slimme Lee Ching, wat doen we intussen met Manuel en Carlos?”

„Die moeten spoolloos ovelal buiten blijven”, zei de kok. „Die weten maal al te goed dat ons belicht aan Czappa vals is”.

„Maar gelóóft die Czappa zo maar een bericht, dat niet van Carlos of Manuel zelf afkomstig is?”

Nu kwam Ridders tussenbeide:

„Ik geloof nou juist, dat DAT geheid snor zit. We kunnen er handig gebruik van maken, dat die twee helden al dagenlang als het ware hier in Key West ondergedoken zijn gebleven. Omdat ze zo stom hun papieren kwijt waren geraakt...”

„Aan ons... ha ha...!”

„Durfden ze Czappa niet onder ogen komen. En wilden ze hem ook niet zeggen, waar ze zaten, of waar ze logeerden”.

„Uit vrees dat Czappa anders de rest van zijn handlangers op hen af zou sturen, om te kijken wat er aan de hand was?”

„Precies, ouwe booreilanden-banjeraar. Dus we kunnen zeggen dat we een telefonische boodschap námens hen moeten overbrengen, omdat ze zelf aan een wilde achtervolging bezig zijn... Achter die beroemde papieren aan”.

De Chinees zei kalm:

„Die Czappa is dool het dolle heen van ongeduld. Die snapt el al lang niets meel van. Die wil goud zien. Als-ie hooft dat dat goud molgen naal een bank op de wal gaat, stuult-ie el meteen zijn bende op af. Daal wil ik mijn hele kombuis op velwedden”.

Zij keken elkaar alle drie kort even aan. De Chinees begon de spullen die de bandieten uit zijn zakken hadden gehaald, en die nog op tafel lagen, weer bij zich te steken:

„Ik ga nu een motolboot hulen en vaal naar de SEAFLOWEL”.

„En intussen wachten wij hier Manuel en Carlos op?”

De Chinees was al bij de deur:

„En als je die onschadelijk hebt gemaakt, wacht je hiel tot Alie Loos van het schip telugkomt. Ik ga nu, dag...”

De schoonheid van dit plan straalde ervan af door zijn verbazingwekkende eenvoud. Een Napoleon of een Julius Caesar had zo iets kunnen uitdenken, en dan was het in de geschiedenisboeken gekomen als bewijs van des veldheers genie. Hoe langer Bob en Ridders het van alle kanten bekeken, hoe mooier het werd. Want zij lokten op die manier de strijdmacht van Czappa uit diens vesting weg... en lieten die in de val lopen tegen een gewaarschuwde en goed verschanste bemanning van het drijvende fort SEAFLOWER. Over de krijgskundige pracht van het geheel konden Bob en Ridders bezonken nadenken, terwijl ze in hun verdekte posities wachtten op de terugkomst van Manuel en Carlos. Die posities waren natuurlijk evenzéér gekozen volgens militaire inzichten. Dus weloverwogen had Bob, met het Luger-pistool in de hand, zich verscholen achter de toonbank in de lege voorkamer. Die móésten de binnenkomers doorlopen om daarna pas - in de achterkamer - te kunnen bespeuren dat hun gevangenen er niet meer zaten. En dan hadden ze Bob al in de rug. Ridders was in de keukenkasten op snuffel gegaan naar een eigen wapen (want Jan en Arie hadden de beide Walthers op zak) en had een lang eind ijzeren gasbuis gevonden, waar hij volmaakt mee tevreden was.

„Pijpleidingen... daar weet ik álles van!” grijnsde Ridders. „In alle maten en dikten. Buizen waar je doorheen kunt kruipen en pijpen om Cubanen mee lens te meppen”. Hij woog het stevige eind buis in de hand. „De meeste mensen weten niet, wat voor een fantastisch wapen zo iets is. Je kunt razendsnel drie tegenstanders buiten gevecht hebben, eer ze beseffen wat er aan de hand is. Zo'n holle pijp zwiept zo snel, weet je”.

„Waar ga je nou ergens opgesteld zitten, pijpengek?”

„De deur van de achterkamer gaat naar binnen open. Daarachter. De hele trick is altijd weer om de vijand van voor en van achteren klem te hebben”.

„Klopt”, zei Bob kort en vlak daarna namen zij beiden hun gevechtsposities in.

Maar na een minuut of wat verbrak Bob het afwachtende zwijgen.

„Zeg, Man Ridders?”

„Is er, bengel Evers?”

„Als jij dat telefoonnummer van Czappa hebt... Dan kun je toch aan de telefoondienst zijn adres opvragen?”

„Zonder meer, jongmens”.

„En ik dacht zo, oude moeren-en-bouten-knar... als des vijands

strijdmacht gaat proberen de SEAFLOWER vannacht te overvallen...”

„Dan staat hun een enorme verrassing te wachten”.

„Ja ja. Maar dat niet alleen”.

„Afdruipen met bebloede koppen?”

„Zal een schoon gezicht zijn. Maar ook dát niet alleen”.

„Wat bedoel je, kapitalistenzoon?”

„Dat dan hun eigen vesting verlaten ligt achtergebleven, rum-zuipende werknemer!”

Er klonk enig brommend gemompel, dat verdacht leek op: „Dat ik daar zélf niet aan gedacht heb...” Dan antwoordde Ridders, van achter zijn deur:

„Dat is helemáál klassiek! Julius Caesar zou er de tranen van in zijn Romeinse ogen hebben gekregen. Jij bedoelt: terwijl die dolle Cubanen daarginds op zee een geduchte afstraffing krijgen...”

„Vallen wij dat landhuis van Czappa binnen”.

„O, Bobbie... wat een gelukkig denkbeeld! Als straks onze weer ingeloste rooie rozebottel Roos hier is...”

„Zeg, Ridders - waar zit Jan toch eigenlijk? Daar heb ik je in alle haast niet eens naar kunnen vragen”.

„Die gek!” brulde Ridders, zijn zelfbeheersing verliezend. „Die heeft zich ingekocht in een konijnenfokkerij, en...”

Op dat moment hoorde Bob een auto stoppen voor de deur.

„Ssst! Kop dicht, Ridders! Ik hoor een auto stoppen...”

En nu verliep er eindelijk eens iets op de manier, waarop het volgens het krijgskundige boekje behoort te gaan. Vrolijk en optimistisch gestemd door hoofden vol van overwinningsroes en buiken vol met voedsel kwamen Carlos en Manuel weer hun winkeltje binnenstappen. Zij zagen de weerschijn van het vredige schijnsel van de lamp in de achterkamer, dat hun vanuit het gangetje tegemoetstraalde. Manuel liep vooruit langs de toonbank en zei opgewekt over zijn schouder:

„We kunnen best van twee hun handen losmaken om met ons een spelletje poker te doen”.

„Maar wij hebben alle azen!” zei een stem scherp achter hen.

„Dit is een Luger-pistool. Sta op de plaats stil en steek je armen recht omhoog!”

Ridders verroerde geen vin, maar bleef slag- en verrassingsgereed daarbinnen verscholen zitten. Beide bandieten stonden vlak achter elkaar in het smalle gangetje, en schenen te aarzelen. Maar Bob aarzelde niet. Die gemene mep, die Manuel hem eerder die

dag langs zijn wang had gegeven, was hij nog lang niet vergeten. Hij hief het pistool hoog op, en liet de kolf ervan met kracht neerkomen op Carlos' rechterschouder.

„Au!” brulde die, en liet meteen zijn nog aarzelende rechterarm slap neervallen.

„Dat was nummer één!” waarschuwde Bob. „Recht omhoog je poten, jij daar vooraan!”

Carlos hief zijn linkerarm, en Manuel strekte beide armen omhoog. Bob zette de pistoolloop in Carlos' ribben, en zei: „Denk niet dat ik je een stukkie stok in je ribben por, hoor. Het is heus een Luger. En geladen ook nog! Het was eens je eigen pistool, dus je kent het”.

„Hoe is die rotaap losgekomen!” hoorde hij Manuel nog mompelen, maar dan tastte hij om Carlos' lichaam heen, klopte hier en daar, vond een pistool in een schouderholster, en nam dat eruit. „Nu weet je tenminste zéker dat ik een schietwapen heb”.

Bob deed enkele passen achteruit, beide wapens schietgereed houdend en beval:

„Keer je nu om, allebei!”

Dat gebeurde netjes, hoor. Niets op aan te merken.

„Rikkers... Kom te voorschijn en ontwapen die achterste”.

Rikkers kon het weer niet laten om zijn stuk pijp in Manuels lendenen te poken, tot hij ook diens pistool te pakken had. Nu kon er heel erg weinig meer gebeuren, maar Bob had geen zin in onnodige risico's. Er was die dag, om van de dag tevoren maar te zwijgen, al zóveel onzinnigs gepasseerd...

„Er ligt een hele zoi los touw daarbinnen, Rikkers. Begin jij maar met die Manuel en trek alle lussen lekker strak aan. Ze moeten niet denken, dat ze een betaald rolletje spelen in De Zus van Zes Miljoen”.

Toen hun beide gevangenen, aanmerkelijk secuurder vastgebonden dan zij het bij Bob en Rikkers hadden gedaan, op de harde vloer van de achterkamer lagen - Manuel tussen de vier poten van de ondersteboven gekeerde tafel en Carlos reddeloos vastgesjord aan een langs de wand lopende gasbuis - stond Bob enkele tellen lang grijnzend op hen neer te kijken.

„Weet je waar ik nou zo'n voorpret over heb, Rikkers?”

„Denk jij soms weer aan die Zus van Zes Miljoen?”

„Nee. Ik probeer me uit alle macht voor te stellen, wat er met deze twee snurkers gaat gebeuren, als Czappa hen ooit te pakken

krijgt”.

„Die vilt ze levend”, zei Rikkers droogjes. „Of laat ze zes meter diep naar Spaans goud graven, en gooit dan het gat boven hen dicht. Als we daarginds in Czappa’s fort klaar zijn, zullen we een lief briefje voor hem achterlaten met de boodschap waar hij deze prijsvarkens, panklaar gebonden, kan ophalen”.

Zowel Carlos als Manuel, met rollen vuile afwasdoek in hun mond, begon wanhopig te brommen en schopte angstig met hun bijeengebonden benen.

„En nu is het wachten natuurlijk op het rose zwijn Arie Roos?”

„Nee”, zei Bob. „Nu is het wachten op jouw terugkeer met Jan Prins. Hij zou het ons nooit vergeven, als we hem de lol van de eindspurt lieten missen. Bovendien zouden we hem toch best eens hard nodig kunnen hebben. Jij weet waar die zit. Neem de Dodge maar, die toch voor de deur staat. Zoals gewoonlijk bij deze expedities beginnen we met heel weinig, maar komen we zo langzaam aan aardig in onze bullen te zitten. En o ja... Jij hebt het nummer van Czappa. Jij hebt deze kerels samen horen praten. Bel jij hun hoofdkwartier op en zeg dat ze nog deze nacht de SEAFLOWER moeten overvallen, want dat het anders te laat is”.

„Omdat morgen al het goud naar de bank gaat?”

„Precies. Dik het maar lekker aan”.

„En dan doe ik nét, of die twee minigangsters daar, zelf niet aan de telefoon durven komen”.

Bob grijnsde hem olijk toe:

„En dat is nou precies wat die Czappa zélf denkt. Kun je het mooier hebben?”

„Komt voor mekaar, Bobbiemans. In gedachten zie ik die ploeg al uitrukken...”

Een zéér vreemde manier om een huis binnen te komen

De Florida „Keys”, die lichtgebogen keten van grote en kleinere eilandjes, die vanaf de zuidpunt van het schiereiland Florida westwaarts de Caraïbische Zee in sliert, ligt over de gehele lengte verbonden door in de ondiepe zee tussen de eilandjes gebouwde bruggen. Je kunt dus per auto vanaf het laatste eiland, Key West, in één ruk doorrijden tot op het vasteland van Florida. Hoho.... dat is niet helemaal waar. Het is wèl waar voor de spoorweg: die is geheel en al doorlopend. Maar de autoweg, die een geheel eigen stelsel van bruggen heeft (tussen de spoorbruggen en de verkeersbruggen ligt hier en daar honderden meters afstand in de breedte) wordt op één punt onderbroken door een veerpontverbinding over een lengte van zo'n dikke tien kilometer.

Als je van Key West vertrekt in oostelijke richting, dan heet het eerstvolgende redelijk grote eiland: Boca Chica. Da's maar een kippe-eindje van een kleine vijftien kilometer. Daarop volgt - over een afstand van zowat veertig kilometer - een enorme troep van losse lapjes land, die er vanuit een verkeersvliegtuig uitzien als een paar handenvol grof grint, lukraak in zee gesmeten. Veel van die eilandjes liggen helemaal niet aan de autoweg en die moet je, na uitstappen en parkeren, tóch met een bootje zien te bereiken. Daarna krijg je weer een echt flink brok eiland dat „Big Pine” heet, en vervolgens neem je de veerpont naar een plaats met de naam „Marathon”. Vanaf dat punt begint de autoweg weer tot aan het eiland en het stadje „Long Key”.

Op dit Long Key had Czappa zijn al eerder beschreven „hoofdkwartier”. En iets vóór elf uur op de late avond van de dag, waarop Arie Roos zijn gedenkwaardige rol als ruilmatroos was gaan spelen, vertrokken er zowat tegelijkertijd twee strijdmachten in tegengestelde richting: de ene uit Key West en de andere uit Long Key. Zij kwamen elkaar op de autoweg in het geheel niet tegen, om de eenvoudige reden dat Czappa's bandieten in twee auto's op de ene veerpont westwaarts voeren: op weg naar Key West, terwijl de Dodge met aan boord Jan Prins, Bob Evers en Arie, versterkt met Hun Man Ridders, op de andere pont in oostelijke richting stoomden: op Long Key en het huis van Czappa af.

Het op de SEAFLOWER inlossen van ruilmatroos Roos had opvallend weinig problemen opgeleverd. Dat was voor een groot deel aan de Chinees Lee Ching te danken. Toen die met een gehuurde motorboot langs zij verscheen, en om een touwladder begon te roepen, ontstond er een begrijpelijke opschudding, die zo groot was, dat de kapitein al bij de verschansing verscheen, toen Lee Ching nog bezig was, tegen de slingerende ladder op te klimmen. Toen hing de halve bemanning al te roepen van:

„Hé zeg - jij lag toch in het ziekenhuis?”

„Die Chinezen zijn ook niet stuk te krijgen, zeg!”

„Hee, Lee Ching, heb je nou mijn post meegebracht?”

Het was maar goed, dat Arie nog steeds in zijn kombuis zat, en wel rumoer hoorde, maar niet wist wat er gebeurde, anders was de kans groot geweest, dat hij een hartverlamming had gekregen van schrik. Die paniek werd hem bespaard, doordat de Chinees meteen begon te roepen:

„Haal gewelen! Klaal maken vool veldedigen! Cubaanse bandieten willen dit schip vannacht ovelvallen en het goud stelen!”

Nu is het met Amerikanen altijd zo, dat ze er als de kippen bij zijn, als er een kans komt opdoemen om lekker te gaan schieten en knallen. De enige die aan dek bleef om vragen te stellen, was de kapitein. De rest was al verdwenen om bij de stuurman de sleutels van de wapenkast te vragen.

„Hoe weet je dat, man?” brulde de kapitein, zijn Chinese kok bij een schouder schuddend.

„Ze hebben me gekidnapt!” riep Lee Ching. „En die looie jongen hiel aan boord móést mijn plaats hiel innemen, want die schulken hadden een gijzelaal. Waal is hij elgens?”

„In de kombuis, denk ik. Luister eens... wanneer...?”

Maar Lee Ching was al in draf op weg naar de kombuis. Daar trof hij een van koksmuts voorziene Arie Roos, die verbijsterd stond te luisteren naar het schreeuwen en draven door hutten en gangen. Toen Lee Ching ineens binnen kwam stormen, en van binnen de grendel op de deur schoof, werd hij zo bleekgroen, dat elke sproet op zijn dik gezicht eruitzag als een beginnend rotplekje op een onrijpe appel.

„Ssst!” zei de Chinees, met een vinger op de mond. „El ligt langs zij een motolboot te wachten om je meteen telug te blengen naal de wal”.

„H... hoe kom jij hiel?” stotterde Arie, die van louter ontsteltenis van alle R's ook maar L's ging maken.

„Ze wilden Bob Evels als gijzelaar gebluiken”, vertelde Lee Ching. „Daalna klegen ze Likkels ook nog te pakken. Maal we zijn heel slim ontsnapt. Smeel jij hem nou naal de wal!”

„Maal wat moet ik nou aan de wal? Ik vecht hiel lievel mee. Wat valt el aan de wal nou te beleven?”

„Meel dan jij denkt”, zei Lee Ching. „Ze hebben je daal nodig vool een ovelval op het huis van Czappa. En maak nou dat je hiel wekomt, vóól de kaptein gaat nadenken en lastige vlagen begint te stellen”.

„Wat voor vragen zoal, dan?”

Lee Ching werd ongeduldig en rukte Arie al de koksmuts van het hoofd:

„Ondel andele: waalom jij hiel aan boold niet meteen hebt velteld dat ik gekidnapt was. Dat kon wel eens een vleemde indluk maken”.

„Ja, maar jij wist toch zeker dat ik hier zat in de rare positie van dubbelspion?”

„Jij bent dik genoeg vool een dliedubbelspion”, zei de Chinees droog, en trok Arie aan een mouw mee naar de deur. De grendel ging eraf en de deur vloog open. Door de gang holden twee schepelingen met in de ene hand machinepistolen en in de andere wat losse magazijnen voor navulling.

„Kom mee en meteen ovel de lailing maken dat je wekomt”.

Terwijl achter hem het ganse schip weergalmdde van het geroep en geren van op een spektakelgevecht beluste bemanning, die zich gretig voorbereidde op de te verwachten festiviteiten, klom Arie over de verschansing en liet zich langs de touwladder afdalen in de wachtende open motorboot.

„Telug naar de haven!” riep de kok van boven tegen de verhuurder, die blijkbaar tevoren zijn instructies had gekregen. Hij sloeg tenminste zonder verdere vragen zijn motor aan die op gang kwam. Terwijl hij met toenemende snelheid wegkoerste van de SEAFLOWER, bleef Arie achterom staan kijken, naar het berg- en duikschip. Alle deklampen waren daar nu ontstoken en het leek of men er haastig doende was, met balken en snel uit de kombuis aangesleepte zakken meel en kisten en blikken op sommige plaatsen langs de verschansing borstweringen aan te leggen.

„Nou, dat was beslist de kortste baan als kok die iemand ooit gehad heeft”, bromde Arie. „Dat kun je geen ruilmatroos meer noemen... eerder een matroos”.

Hij meende even later bij de midscheeps de gestalte van de kapitein te zien verschijnen, die wat peinzend over het nachtelijk water de verdwijnende motorboot stond na te kijken, maar daar had Arie nu geen boodschap meer aan. Bovendien achtte hij Lee Ching ruimschoots in staat om op alle moeilijke vragen een passend antwoord te vinden. Wat dát betreft leek Lee Ching zelfs tegen een Alie Loos opgewassen.

En nu zelf uit de naden barstend van de vragen waarop hij zèlf wel graag een passend antwoord zou willen hebben, arriveerde Roos met een in de haven opgescharrelde taxi op een der hoeken van Santonello Street. Hij was er al uit vóór de wagen goed en wel stilstond, met een bankbiljet in de hand. Ergens midden in de straat zag hij de Dodge staan waarmee Bob en hij die middag waren vervoerd.

„Je hoeft er niet in te rijden hoor”, zei Arie. „Dat laatste stukkie loop ik wel. En de rest van het geld mag je houden”.

„As al me klanten zo makkelijk waren...” zei de chauffeur en reed opgewekt weg.

De dikke wandelde tot aan de Dodge, stond daar stil, bekeek de auto, bekeek de gevel van het ouwe winkeltje, waaruit geen straal licht naar buiten drong en begon juist te overwegen, hun herkenningmelodie, de Yankee Doodle te fluiten, toen hij een stukje papier naast het slot zag schemeren. Toen hij het schuin tegen het licht hield, dat vanuit de hoofdstraat aan het einde naar binnen viel, ontcijferde hij:

Dikke,

We willen geen aandacht trekken. Vandaar het donker. Bons drie keer.

J&B

Er had beslist iemand aan de binnenkant op wacht gestaan, want een grendel knierpte en direct daarna zwaaide de deur open.

„Arie! Alles daarginds vlot verlopen? Kom gauw binnen”.

Uit het gangetje kwamen de grijnzende tronies opduiken van Bob Evers en van Ridders. Het was Jan, die hem had opengedaan.

„Man!” riep Arie tegen hen. „Toen ik die Chinees daar ineens zag opduiken... Ik ben zelden zo geschrokken”.

„Hahaha! Jij dacht natuurlijk, dattie ontsnapt was en jou zou aanwijzen als lid van de bende?”

„Ja - wat zou JIJ dan gedacht hebben? En zouden jullie me nou alsjeblieft eens willen vertellen...”

Jan en Bob grepen hem ieder bij een arm en draaiden hem om - met de neus naar de voordeur.

„In de auto zullen we je alles vertellen. Rikkers - doe de voordeur open”.

Het duurde tot het passeren van het eerste grote eiland, Boca Chica, eer Arie een duidelijk inzicht had van de verwarde en zeker lachwekkende gebeurtenissen van de afgelopen uren.

„Dus Manuel en Carlos liggen daar absoluut secuur binnen vastgebonden? Je hebt niets over het hoofd gezien?”

Bob, aan het stuur, antwoordde:

„Niets, dikke”.

„En al onze bagage ligt achter in de kofferbak?”

„Ja - je onderbroeken en shirts ruiken misschien wat naar konijnen, maar alles is compleet. Zelfs die Peerhoofd heeft zijn geld gekregen”.

Arie zat samen met Rikkers achterin. Jan voorin naast Bob.

„En ook de goede Jan heeft al zijn geld?”

„Jan heeft al zijn geld”, zei Bob. „En ik krijg een hele hoop van jou terug”.

„Zou er dan iemand misschien een schietwapen voor mij hebben? Als ik het goed heb uitgerekend, zijn we begonnen met twee Wathers, plus een Luger...”

„Die dikke... die houdt ook alles in de gaten!” zei Bob, niet zonder bewondering. „We hebben er inderdaad nog ééntje op die Cubanen gevonden. Wie heeft het vierde pistool?”

Jan reikte het met een nog wat knorrig gezicht over de leuning van de voorbank naar achteren.

„Dus als ik het nu allemaal goed snap...” zei Arie, „hebben wij die Spaanse papieren veilig in een kluis liggen, en gaan we nu op weg om die Czappa zijn streken betaald te zetten?”

„Dat is niet het enige!” riep Jan Prins meteen. „Bij die Carlos en Manuel viel geen rooie duit te halen. Maar wij komen nog steeds 7500 dollar te kort. En Czappa lijkt ons de enige bij wie we een dergelijk bedrag op de kop kunnen tikken... Nietwaar?”

„Altijd rechtstreeks naar de bron gaan is het beste”, knikte Arie. „En daarna maken we zeker als de gesmeerde schichten dat we hier uit de buurt komen?”

„Dat lijkt ons wel zo raadzaam, niet? En als we dat geld hebben... wat zouden we dan hier nog zoeken?”

„Weten we precies waar we op Long Key zijn moeten?”

„Dat hebben we netjes uitgekiend. We wisten Czappa's telefoonnummer en de telefoondienst gaf ons het adres. Toen Jan was opgehaald uit zijn konijnenfokkerij zijn we in een cafetaria gaan navragen. Daar zaten een paar kerels die ons precies vertelden, hoe we moesten rijden. Alleen...”

„Alleen wàt?”

„Ridders hoorde in een bar iets over waakhonden. Die Czappa schijnt er twee bulteriërs op na te houden”.

„Dat wordt iets gehéél nieuws!” zei Arie langgerekt. „We hebben nog nooit met honden in de clinch gelegen, is het wel?”

Bob zei droogjes:

„Dit is helemáál een avontuur dat vermoedelijk vermaard zal worden door zijn nieuwigheden. We hadden zo gedacht, dikke: jij bent veruit het sappigste stuk van ons alle vier. Als we jou nou eens als afleidingsoffer aan die honden aanboden, krijgen wij intussen de gelegenheid om...”

„Sufferds!” riep de dikke ineens. „Dat moet je met lever doen!”

De auto reed grommend voort over de strakke autoweg, maar verder bleef het binnenin stil. Tot uiteindelijk Jan informeerde:

„Had jij het over léver? Hoorde ik dat goed”.

„Dat is een van de oudste trucjes van het boevengilde. Kijk links en rechts uit naar een wegrestaurant, een slagerij of een goeie cafetaria. Ze moeten er vleeswaren verkopen. En in elk geval lever”.

„Wat moet je nou met lever?”

„Man!” zei Arie ongeduldig, bukte zich en begon door de voorruit te loeren, of hij een rood neonlicht in de verte zag. „Je neemt een homp lever, houdt die een tijd onder je oksel, tot je lichaamsgeur door die lever is getrokken en voert dat dan aan een waakhond op. Alle honden zijn nu eenmaal razend op lever. En als je die lever onder je oksel hebt gehad, bijt een hond je nóóit meer”.

„Omdat je lichaamslucht eraan zit, bedoel je?”

„Ja, dat bedoel ik. Het mooiste is als je er ook nog wat anijs doorheen kunt doen, maar lever alleen werkt ook”.

„Hoe WEET jij dat nou, dikke?”

„Wat doet dát er nou toe? Moet ik jullie alles aan je neus hangen?”

Het bleef enkele tellen lang stil. Het neonlicht was van een radiozaak die zijn reclame liet doorbranden. Dan zei Ridders:

„Ik heb me altijd afgevraagd hoe ouders aan een kind als Arie kwamen. Maar nou weet ik het: met die truc met die lever heeft zijn vader zijn moeder gelokt”.

Het gelach dat opging, was zo ontzettend, dat Jan met zijn voorhoofd tegen het dashboard sloeg, en Bob bijna op de verkeerde rijbaan terecht kwam. En terwijl ze nog zaten na te hikken doemde er links een All Night Restaurant op.

Het was bijna één uur in de nacht, toen ze eindelijk hun auto vaart lieten minderen op de plaats, waar de tweebaans-asfaltweg in de verte een scherpe bocht ging maken, wat was aangegeven met een waarschuwbord.

„Daar heb je dat bord!” zei Jan, die te middernacht het stuur van Bob had overgenomen. „Nou moeten we die bocht door, en even later slaat er dan een bochtig weggetje rechtsaf. Dat leidt dan naar het landhuis van Czappa”.

„Rustig aan, nou”, zei Bob, het hoofd half buiten zijn open portierraam houdend. „Geen lawaai met versnellingen en straks geen stoer gemèp met autodeuren. Der zal daar best een of andere waker zijn achtergebleven...”

„Hoe gróót is eigenlijk die bende van Czappa dan wel?” wilde Ridders weten. „Twee man hebben we al uitgeschakeld, en dan is er nog een complete ploeg op weg naar de SEAFLOWER, ook”.

„Je weet maar nooit”, bromde Bob. „Hou jij je nou bij je booreilanden en je pijpleidingen, en laat operaties als deze aan ons over”.

Zij waren nu met een kalm gangetje de bocht door.

„Ja... dáár heb je de afslag naar rechts. Zullen we de auto ergens verderop neerzetten?”

„Het is een van hun eigen auto's, man”, merkte Arie droogjes op, vanaf de achterbank. „Deze is van Carlos en Manuel gekaapt”.

„En wat wil je daarmee zeggen, sluwe dikke?”

„Als - door wat soort van toeval dan ook - iemand van de bende die ineens hier ziet staan, kunnen er wel eens vragen rijzen”.

„Zekere voor het onzekere. Een eind verder het bos in ermee”.

Zij reden een paar honderd meter door tot zij een zanderig pad zagen, dat naar links kronkelend tussen wild door elkaar groeiende palmbomen in het duister verdween. De Dodge werkte zich hobbelen en slingerend voort over wortels en door losse struiken, en dan stuurde Jan scherp naar rechts, naar een soort open plek met aan drie kanten bosjes.

„Hier staat-ie ver genoeg uit het gezicht, lijkt me”.

Zij klommen allemaal naar buiten en deden zachtjes de portieren dicht. Er was wat wind opgestoken, en de lange, gerafelde

bladeren van de palmbomen wuifden boven hun hoofd heen en weer met droge, zacht schurende geluiden. Héél in de verte klonk het roerdompachtige geluid van een sloopshoorn in de Golfstroom.

Nu liepen ze in een rijtje achter elkaar terug tot de plek waar het weggetje naar Czappa's verblijf zijwaarts aftakte, bleven even staan luisteren, maar hoorden niets dan de wind in de palmen en het zwak gehuil van een politiesirene op de hoofdweg. Zonder verder iets te zeggen liep Bob de zijweg in, met de drie anderen achter zich aan. De grond onder hun voeten bestond uit stukken kapotgereden asfalt, waarin de gaten en kuilen waren aangeplempt met steenpuin en grint. Het terrein was hier nogal hobbelig: met heuvelbobbels van een paar meter hoogte en hun weggetje liep bochtig tussen die hobbels door. Dan schemerde er ineens een wit bord dat op hoofdhoogte tegen de stam van een palm was bevestigd. Bob liep eropaf en stond het te lezen, terwijl de anderen zich bij hem voegden. De sterren gaven tussen de waaierende palmtakken door juist voldoende licht om de rode letters op de ondergrond van witte verf goed te kunnen lezen:

WAARSCHUWING

het ijzeren hek
eventjes verderop
staat onder stroom!

Jan was de eerste, die de stilte verbrak. Hij wreef nadenkend met een handpalm over zijn neus:

„Dat is geen halve maatregel”.

Rikkers opperde:

„Straks zit er ook nog een alarminstallatie aan verbonden”.

„Wat is dat nou voor klets!” zei Bob. „Als een hek onder stroom staat, blijf je er vanzelf wel met je poten af, zou ik denken”.

„Nee, man! Om te waarschuwen als de stroom zou uitvallen”.

Jan kwam nu in beweging, zeggende:

„Laten we eerst dat hek maar eens bekijken”.

Dat gebeurde even later. Dwars over het weggetje werd de doortocht versperd door een twee meter breed gelast ijzeren hek, met aan de bovenkant naar buiten omgebogen puntige ijzeren pennen. Het werd geflankeerd door betonnen kolommen waar het tussen kon draaien en vanaf die kolommen liepen er naar links

en rechts afrasteringen van zwaar harmonikagaas de duisternis van het bos in. Ze stonden die versperring met zijn vieren te bekijken, terwijl Jan nog steeds zijn neus peinzend bewerkte. Dan bukte hij zich, bekeek de onderkant van het zware gaas aan de ene kant en vervolgens de scharnieren van het hek, waar ze aan hun betonpaal vastzaten. Bob en Arie lieten hem rustig begaan: Jan was nu eenmaal de technicus van hen drieën. Toen Jan zich weer had opgericht stond hij zijn achterhoofd te krabben.

„Daar klopt iets niet”, zei hij dan.

„Daar zijn we aan gewend”, antwoordde Arie. „Mogen we ook weten wát niet?”

„Er zijn twee soorten onder stroom staande hekken”, legde Jan uit. „Schrikdraadhekken, en sterkstroomhekken. Het eerste soort heeft een héél hoge spanning bij laag ampèregetal. Bij het tweede soort kan de spanning de normale Amerikaanse zijn van 120 volt, maar met een zware stroomsterkte erachter. Dat eerste is niet gevaarlijk. Je krijgt een enorme optater - daarom heten ze ook: schrikdraadhekken - maar hoog voltage alléén, ook al is het tienduizend volt, is niet dodelijk. Omdat er geen stroomstérkte achter zit, snap je? Geen ware kracht aan stroom die door je lichaam snerpt. Je krijgt gewoon een schok”.

„Aha. Maar als zo'n hek gewoon op de elektriciteitskabel ligt aangesloten, trekken je spieren samen en kleef je eraan vast tot je dood bent?”

„Ja”, zei Jan. „En het allerergste is natuurlijk, als ze er een wisselstroom-transformator tussen hebben gezet en ze hebben de stroom daarmee nog omhoog getransformeerd tot duizend of meer volt. Maar dat kan hier gewoonweg niet”.

„Waarom niet?”

„Ze hebben zo'n hek natuurlijk om het hele huis heen staan, of het hele terrein. Anders heeft het geen zin, en loop je eromheen. Dan moet het hele enorme hek toch bliksems goed van de grond geïsoleerd staan... anders lekt al je stroom weg”.

„O ja. De grond is altijd de min-pool van het net...”

„Precies, ja. Moet je eens kijken... Die isolatie hier is gewoon een lachertje!” Jan stond nog even wat te wrijven en te krabben, en ging dan door: „En die Czappa heeft honden, vertelden ze toch? Wat gebeurt er dan als een van die honden los op het terrein loopt en met zijn voorpoten tegen dat hek op gaat staan? Zijn die honden soms vuurvast of zo iets?”

Na enkele tellen opperde Bob, op langzame toon:

„Je wil me toch niet gaan vertellen dat dat hele bord gewoon een soort bluf is? Schrikbluf?”

„Dat is nou net wat ik me sta af te vragen... Bovendien is een stroomhek zoals dit eigenlijk helemáál barre onzin. Moet je dat gaas eens bekijken, dat links en rechts het bos in loopt. Dat zit aan ijzeren hoekstaven die van onderen vastzitten in betonblokken. Nou zit daar... laat ik dat eens goed bekijken... Zie je nou wel? Dat gaas eindigt vlak boven de grond”.

„Ja, dat moet toch zeker ook? Als het de grond aanraakt, is het in contact met de aarde en heb je kortsluiting...”

„Maar je kunt er zó onderdoorgraven, man! In deze losse zandbodem is dat een koud rotkunstje”. Hij keek omhoog: „Je kunt er trouwens zonder moeite overheen klimmen, ook”.

„Heihei!” protesteerde Arie. „Ik kom met gaas en al naar beneden gedonderd als ik daaraan begin”.

Rikkers had een ander bezwaar:

„Hoe kun je nou over een onder stroom staand hek klimmen?”

„Als je eenmaal aan dat gaas hangt, is er niks meer aan de hand, man. Het is alleen link als je met je voeten contact hebt met de aarde, en dan met je handen dat hek pakt”.

„Wat wou JIJ dan? Er met handen en voeten tegelijk in springen als een klim-aap?”

Op dat moment opperde Arie:

„Waarom lichten we dat hele kapsones-hek niet uit zijn hengsels?”

Daar stond iedereen eventjes paf van. Tot Arie verduidelijkte:

„Kijk nou eens naar die scharnieren... dat hek draait gewoon met ogen op twee omhoogstekende pennen. En links zit het met een duur koperen hangslot vast. Om indruk te maken, zeker”.

„Maar hoe wou jij nou...?”

„Met een droog eind boomtak”, zei Arie. „Het heeft in geen dagen of misschien wel weken geregend. Alles hier is kurkdroog. We zetten een droge tak als hefboom onder het scharnierend eind, tillen effe en lichten zo dat hek uit zijn pennen. Dan blijft het aan de andere kant hangen aan zijn eind ketting met hangslot, en we hebben een gat, groot genoeg om doorheen te slippen”.

Twee man ging links, en de andere ploeg ging naar rechts. Het duurde geen vijf minuten, of een zacht gefluit kondigde aan, dat het prijs was. Rikkers kwam aanslepen met een wel meer dan twee meter lang dor stammetje van een afgestorven palmboompje. Zij sloegen het dode gebladerte eraf, sneden met een zakmes wat van

de worteltros weg, en hielden een ruwe, maar voor hun doel heel bruikbare, hefboom over.

„Nou doe ik er voor alle zekerheid aan de bovenkant mijn windjack omheen”, zei Jan, trok het zijne uit, wikkelde het een paar maal om het ene einde, pakte daarna deze geïsoleerde hefboom met beide handen beet, mompelde wat onduidelijks, en stak dan het eind hout schuin onder het draaipunt van het hek. Zo bleef hij even staan... het uiteinde van het stammetje rustend op de grond achter het hek en de bovenkant onder tegen het metalen hek aan.

„Vóél je wat?”

„Geen barst!” zei Jan, en lichtte zijn eind van de hefboom op. Dat einde van het hek kwam zonder moeite omhoog... de gesmede ijzeren ogen rezen langs de pennen van de haken die in het beton vastzaten... wipten eroverheen en dan gleed het hek langs de onderkant van het scheve stammetje af en kwam aan het eind daarvan op de grond te rusten. De gaping die nu was ontstaan, leek groot genoeg om zonder last doorheen te glippen, maar Jan wrikte voor alle zekerheid nog een paar keer tot er een opening van een kleine meter was ontstaan. Toen gooide hij zijn palmstam weg, en wandelde als eerste door de bres.

Ook hier verliep het weggetje met bochtenwerk tussen kleine heuveltjes door, die hen meteen het uitzicht op eventuele verten benamen, en zo was het toch nog onverwacht, dat zij, uit een bocht te voorschijn komend, de verlichte ramen zagen van een schuin boven ooghoogte liggend huis, dat heel duidelijk op een eigen heuvel was gebouwd, want de dakrand stak waarneembaar tegen de heldere sterrenhemel af. Zij bleven alle vier stilstaan onder de beschutting van de laatste bomen aan de rand van de open helling die tot aan de gevel van het oude huis leidde. De witte kolommen, die de dakrand aan de voorzijde ondersteunden, schemerden hen statig toe.

„Er branden lichten bóven en beneden, zeg”.

„Misschien is zijn vrouw al naar bed”.

„Of hij is zelf naar bed, en heeft van de zenuwen vergeten het licht beneden uit te doen”.

„Hoe zit het nou eigenlijk met die honden?”

„Daar sta ik nou nét over te denken. Het waren bulteriërs, niet?”

„Ja - dat weet ik heel zeker”.

„Als ik me goed herinner, dan blaffen die krenge helemaal nooit.

Ik vraag me zelfs af of ze het wel kunnen”.

„Wat doen ze dan?”

„Blaffende honden bijten immers niet? Het kan ook omgekeerd werken, natuurlijk...”

„Dat ze je metéén naar je nek vliegen, bedoel je?”

„Zo iets, ja. Ik krijg hier maar een luguber gevoel over me”.

„Arie - heb je die hompen lever gereed?”

„Daar sta ik al uren mee klaar. Maar als ze mij nou eens lekkerder vinden dan die lever?”

„Wie weet wat voor rare smaak die beesten erop na houden”.

„Luister nou eens even... als die dieren echt losliepen, dan hadden ze al lánɡ dat gerucht gehoord, dat wij met dat hek hebben gemaakt. Het waait wel een beetje, maar verder is het een stille nacht”.

„Weet je wat ik in mijn hoofd heb?”

„Lok nou géén beledigingen uit, zeg...”

„Tegen een van die witte kolommen daar ópklimmen en zo op het platte dak”.

„Dan ben je ook meteen veilig voor de honden”.

„Als ze je vóór die tijd niet te pakken krijgen”.

Arie Roos stond van het ene been op het andere te schommelen - een zeker teken, dat hij op iets stond te broeden.

„Hád je wat, dikke?”

„Ik zie meer in een soort afleidingsmanoeuvre...” Hij keek omhoog naar de palmbomen die rondom hen oprezen. „Als een van jullie nu eens hier naar boven klom. Met die brokken lever bij zich. Intussen maken de andere drie héél stil een omtrekkende beweging naar de achterkant. Na een minuut of zeven - zo ongeveer - begint de man boven in de boom wat gerucht te maken”.

„Om eventueel die honden te lokken?”

„Precies. En dan laat je stuk voor stuk die brokken lever vallen”.

„Met jouw lichaamslucht eraan?”

„Ja. En wat zou dat?”

„Misschien vallen de beesten er meteen bewusteloos van”.

Rikkers siste ongeduldig:

„Gaat dat altijd zo bij jullie? WIE klimt er nou die boom in?”

„Laat mij maar”, zei Bob, wandelde naar een wat scheef in de grond gegroeide palmstam en klom vakkundig langs de bovenhelling omhoog. Palmen hebben geen zijtakken, dus het duurde wel even, eer hij boven in de waaierkruin een redelijk plaatsje had

gevonden. Toen stak hij twee armen naar buiten:

„Gooi óp die hompen lever!”

Hij ving ze klemvast op.

„Ik zit hier gebeiteld. Maken jullie maar dat je naar de achterkant komt, dan kan ik hondenlokker gaan spelen”.

Rikkers, Arie en Jan trokken sluipend rechts langs de bosrand in zo snel mogelijk tempo voorwaarts en waren al zowat zijwaarts van Czappa's huis beland, toen zij een laag, donker bouwsel voor zich zagen opdoemen.

„Een ouwe tuinmanswoning, of zo iets?”

„Lijkt me meer een soort schuur”.

Het duurde niet lang, of bij naderbij sluipen bleek het een soort afdak-garage te zijn: zij- en achterwand die een hellend dak droegen, met een geheel open voorkant. In dit fraaie klimaat was een dergelijke constructie voor auto's meer dan afdoende.

„Der staat een auto in, ook nog”.

Het bleek een overjarige en nogal bestofte Chevrolet. Arie probeerde de portieren. Die waren niet op slot. Jan was intussen verder rond gaan snuffelen en kwam bij een houten bord tegen een zijwand, waarin haakjes zaten met autonummers op briefjes erboven. Door er met zijn neus bovenop te gaan staan kon hij de letters en cijfers lezen.

„Dit is een bord voor autosleuteltjes, man! Net zoals ze in huurgarages soms wel hebben”. Hij deed enkele passen terug, bukte zich, bekeek het nummerbord van de Chevrolet, en even later had hij het bosje sleutels in de hand. Daar stond hij toen wat beteuterd mee te kijken, en Arie siste hem toe:

„Waarom pak je die sleuteltjes weg? Wat moet je daar nou mee?”

„Ach, zo maar...” zei Jan.

„Een overgebleven pralinstinct uit zijn jeugd, denk ik”, zei Rikkers.

Maar die opmerking liet een soort vonk overspringen in het altijd alle mogelijkheden aftastend brein van Arie Roos.

„Dat zèg jij nou wel zo spottend. Rikkers, maar...”

„Maar WAT?” vroeg Jan, zich geestelijk voorbereidend op iets volkomen ongedachts. Dat kwam dan ook prompt. Arie mepte de rechtervuist in de palm van zijn linkerhand dat het kletste:

„Heb jij de voorgevel van dat huis goed bekeken?”

„Nou, góéd... In het sterrenlicht zie je niet veel”.

„Daar staan van die pilaren naast de ingang. Die vanaf een stel

brede trap treden omhoog leiden”.

„Ja, man. Dat is bij al die ouwe huizen zo”.

„Dan gebruiken we deze auto als anti-hondentank. Het ding is toch niet van ons”.

„Je bedoelt... in deze wagen vóórrijden? .. Maar dan? Aanbellen soms, en zeggen dat we nachtverkopers zijn van bulterriërbrokjes?”

„Nee, uil. We rijden domweg die trap treden op en rammen met de radiator ineens de voordeur binnen. Mooiere manier om een vesting binnen te komen bestáát er niet”.

Na enkele tellen verblufte stilte zei Rikkers:

„Het is wèl radicaal, natuurlijk. Je bent al binnen vóór iemand daar de tijd heeft om zich af te vragen wat er gebeurt”.

„Je rijdt dan ook meteen een Chevrolet total loss, maar zoals je zegt: het ding is niet van ons”.

„Nou - waar wachten we dan nog op?”

Zij trokken de portieren zo zacht mogelijk dicht. Jan stak het contactsleuteltje in het slot en startte. Terwijl de motor aansloeg, zei hij nog vlug over zijn schouder:

„Denk er wel aan, dat door het schokken de deuren kunnen openvliegen, hoor! Dus zet je schrap en hou je vast... Daar gaan we!”

Je moet waarachtig maar op zo'n waanzinnig idee komen. En dat is nog tot dááaraan toe... je kunt zo'n idee nog wel krijgen, maar je hebt toch heus een heel bijzondere ploeg lieden nodig om zo iets direct daarna uit te gaan voeren! Dikke Arie was naast Jan vóórin gaan zitten, half opzij gekeerd, om een eventuele schok met zijn schouder op te kunnen vangen. Rikkers zat met twee pistolen (het ene bewaarde hij voor Jan) achterin en loerde tussen de twee hoofden vóór hem door. De Chevrolet scheurde uit de open garage weg als een racewagen op het circuit van Indianapolis, werd meteen overgezet in de tweede versnelling, stootte met een beginnende bocht het open terrein voor Czappa's huis op en zwenkte dan, nog steeds vaart meerderend, terwijl de achterwielen bonken aarde en grasplaggen uit de grond scheurden, precies recht vooruit op de staatsietrap tussen de witte pilaren af. Het was eigenlijk een operatie, die je in seconden kon aftellen: toen Jan de pilaren op zich af zag stuiven, besepte hij dat hij eigenlijk al té veel vaart had, want er is natuurlijk een grens aan de rotgang, waarmee je van de vlakke grond tegen een stenen trap

op kunt stuiven zonder de voorasophanging of je stuurinrichting aan barrels te rijden. Hij remde dus wat af, tot zijn voorwielen met een schok de eerste stenen trede opwipten, gaf dan een dot gas bij en voelde hoe de vering de motorkap omhoog duwde. Toen was het moeilijkste voorbij: hoe hoger de voorwielen nu op de traptreden klommen, hoe meer het chassis van de Chevrolet evenwijdig aan de traphelling kwam te liggen. Jan had de wagen al die tijd in de top van de tweede versnelling laten staan, gaf nu een enorme spurt gas, zag de motorkap boven de hoogte van de voorveranda uit rijden, en dán kwam het kritieke moment! Want nu moest de onderkant van de auto vanuit zijn klimmende helling neerduiken in de vlakke baan tot aan de dubbele voordeur... en dat betekende, dat de uitlaat, en waarschijnlijk ook de cardanas, over de scherpe bovenrand van de bovenste trede zouden moeten wippen. Het enige waar hij nu op kon rekenen was natuurlijk de vaart, die er in de zware auto zélf zat... die moest nu het meeste werk doen, want bij het vooroverwippen en over de stenen bovenrand kiepen kwamen de achterwielen los van de traptreden... en dan bestond er ook nog de mogelijkheid, dat de cardanas zou knappen, of tanden van de transmissie af scheuren. Rikkers, achterin, kreeg het nog het hardste te verduren. Die werd heen en weer gesmeten tussen zitting en autodak, sloeg met zijn neus op de rug van de voorzitting dat het bloed eruit spatte, hoorde een oorpijnigend gekrijs van schurend metaal en losscheurende staalplaat, voelde de auto onder zich vooroversmakken als een schuitje op een woeste golf, en pas toen kwam de grootste klap en het meest moordende lawaai: de zware auto, voortgestuwd door de achterwielen, die nu weer greep hadden op de stenen verandavloer, daverde tegen de dubbele houten voordeur op, en sloeg die hele barrière, met splinterende deurstijlen en eruit barstende scharnieren, voor zich uit de open hal van het landhuis in. Glassplinters en houtspaanders spatten naar alle kanten. De Chevrolet veegde zich, met vallende deuren en al, naar binnen over de zwart en witte marmertegels die de vloer van de hal bekleedden, draaide een halve slag om en kwam tot stilstand met het achterspatbord tegen de hoge, gebeeldhouwde open schoorsteen. Maar het lawaai ging nog tellen lang door, want van alle wanden, en ook vanaf de hoge schouw, kwamen schilderijen, koperen borden en gipskoppen naar beneden tuimelen.

„Eruit... vlug!” had Jan al geroepen, zodra de Chevrolet daarbinnen over de haltegels was gaan schaatsen. Hij kwam zelf

zonder moeite naar buiten, maar de achterdeur aan de buitenkant had van binnen een paar flinke trappen van Rikkers nodig, voor die uit zijn klemmende sponning schoot. Arie was al onder het stuur door naar buiten gekropen.

En daar stonden ze nu alle drie te midden van de puinhopen in de hal - in alle richtingen om zich heen kijkend, scherp luisterend en hun wapens schietgereed. Ergens, maar van buiten het huis, klonk nu woedend geblaf. En tegelijkertijd vloog er een met sierbloemwerk verfraaide deur in een zijwand van de hal open, daar stond een kleine man, op pantoffels en in een paarse kamerjas. Hij bleef in de open deur staan, de deur nog vasthoudend, en staarde met halfopen mond van ongelovige ontzetting naar het tafereel van gooi-en-smijtvernieling vlak voor hem. Misschien leek het allemaal nog wel erger dan het was, doordat hij zo onnoemelijk scheel keek.

„Handen omhoog - vlug!” schreeuwde Jan, en stak zijn wapen naar voren.

„Dat is Czappa zelf!” riep Rikkers. „Die IS zo scheel, hebben ze me verteld”.

Arie Roos gleed met een snelheid, die altijd weer verbaasde voor iemand van zijn dikte, zijwaarts naar de trap:

„Wie is daarboven? Zeg op, vlug!”

Czappa was al begonnen, de handen boven zijn hoofd te heffen.

„Er is niemand boven. Helemaal niemand”.

„Waarom brandt het licht daar dan?”

„Dat weet ik niet - dat weet ik niet. Ik laat altijd overal licht branden”.

„Waar zijn die rothonden van jou?”

„Hoor je ze niet? Die zitten buiten in hun ren”.

Arie liet zich op de tweede trede van de trap zakken, en trok een gezicht waarop je van alles lezen kon. Als je wilde.

„Ik hou de wacht hier op de trap”, zei hij. „Je weet maar nooit. Werken jullie de boel maar met hem af”.

„Nou - da's dan heel eenvoudig”, zei Jan, langzaam op Czappa aflopend, met zijn schietwapen voor zich uit. „Wij willen handje contantje vangen - in ons handje - de somma van achtduizend vijfhonderd dollar... Achteruit naar binnen, jij. Dat heb je vast en zeker wel in huis, dus verder geen smoesjes. Rikkers, kom achter me aan en ga zo meteen aan de andere kant van hem staan”.

Arie Roos bleef op de tweede trede van de trap zitten, en

amuseerde zich, door speels over de loop van zijn pistool te mikken op de verbrijzelde koplampen van de Chevrolet, op de gespleten kop van een aan barrels gevallen gipsbeeld - op een van de sterren van de Grote Beer, die hij door het wijd gapend gat van de open voordeur zag schitteren. Ergens onder die ster moest Bob Evers in zijn boomtop zitten. Arie kwam langzaam overeind, rekte zich, geeuwde als een nijlpaard en liep naar de versplinterde ingang. Hij stond daar even uit te kijken over het open grasveld, waarover twee diepe zwarte sporen liepen in de wijde bochten die de achterwielen van de rammende Chevrolet daardoorheen hadden gescheurd, zette de handen aan zijn muil en brulde:

„BOB! Jongen van EVERS!”

Duidelijk verstaanbaar kwam het antwoord door de suizende nacht:

„Ben jij dat, Arie? Wat hebben jullie in Allahs naam UITGEVOERD?”

„Alles is in orde. Kom maar hierheen. MAAR NEEM DIE LEVER MEE!”

Bob kwam snuivend en hijgend aanhollen, stormde tegen de voortrap op en belandde, sprakeloos van ontzette verbazing, te midden van de ravage in de hal.

„Hebben jullie wérkelijk...? Ik kon niet geloven wat ik zag en hoorde!”

Arie stapte op hem af en nam het pak met stukken lever onder Bobs arm uit. Daar ging hij mee op de trap zitten en begon het open te maken. Op dat ogenblik klonk een schreeuw van binnen.

Jans stem:

„Zoek eens wat touw op, Arie. Snij anders maar wat gordijnkoord af, of wat lakens aan repen. We hebben het geld binnen, en nou nog even deze vent vastbinden”.

Arie maakte een gebaar met zijn hoofd:

„Loop jij maar naar boven om een paar lakens van een bed te halen. Ik moet eerst een hapje lever om bij te komen”.

Toen Bob, met lakens over de arm, weer de trap af kwam, zat Arie daar met in de ene hand een brok van een dikke pond lever en in de andere hand een keukenmes. Ridders stond midden in de hal en telde bankbiljetten van honderd dollar.

„Daarbinnen”, zei hij tegen Bob. „Hij had het geld in een gewone bureaula”.

Bob verdween de voorkamer in, om Jan te helpen bij het

vastbinden van Czappa, en daarna stond Ridders op de lever etende Arie neer te kijken. Precies op hetzelfde moment begonnen ze alle twee breed te grinniken.

„Als ik dit allemaal ooit aan een van mijn maats op een booreiland vertel, dikke...”

„Wat dan, Ridders?”

„Dan gelooft geen méns me, dikke. Om met een Chevrolet een stenen trap op te daveren en zo maar een huis binnen. Ik begin eigenlijk nu pas te lachen”.

„Weet je waar IK nou zo’n lol over zit te hebben?” vroeg Arie.

„Waarover, dikke?”

„Die Czappa zit daar straks, vastgebonden, zich op te winden over een total loss gereden Chevrolet en wat duizendjes die hij kwijt is. Maar hij weet nog helemáál niet...”

„Wat er intussen met die bende van hem is gebeurd... toen die de SEAFLOWER wilde overvallen?”

„Tja... toch jammer dat we dát gemist hebben”.

„Ach, dikke - je kunt nou eenmaal niet álles hebben in het leven”.

„Dat zeggen ze altijd. Maar ik zie eigenlijk niet in, waarom niet”.

Toen kwamen Jan en Bob naar buiten.

„Alles kits daarbinnen. Die komt uit zichzelf niet meer los. Kom mee, jongens - en, Arie?”

Arie stond op met lever en keukenmes en keek vragend. „Doe jij netjes het hallicht achter ons uit? Ik laat graag de boel ordelijk achter”.

Zo raasden zij oostwaarts in de Dodge. In precies dezelfde opstelling, waarin zij vanuit Key West waren weggereden: Bob aan het stuur en Jan naast hem. Arie at lever. Ridders zat nog steeds in zichzelf te grinniken en wat met zijn hoofd te schudden.

Toen zei Bob:

„Zet de radio eens aan, Jan - we hebben best wat muziek verdiend na deze geslaagde operatie”.

Jan knipte de autoradio aan, en zocht de FM-stations langs. Tot zij ineens allemaal met het hoofd schokten. Zij hoorden een stem duidelijk het woord SEAFLOWER zeggen. Jan draaide even iets terug, en daar kwam de opgewonden stem van een Amerikaanse nieuwslezer.

„... zojuist bereikte ons nog het bericht, dat er in de haven van Key West een kotter is binnengelopen van de kustwacht

die enkele zwaargewonden van de Cubaanse overvallersbende aan boord had, plus de stuurman van de SEAFLOWER, die een revolverkogel door de schouder heeft gekregen. Volgens de stuurman was de bemanning van het duikschip op een overval voorbereid geweest, en zodra de bandieten in twee boten langs zij waren genaderd, opende de bemanning van boven een vuur, dat vrijwel recht naar beneden was gericht. Bovendien zijn enkele stukken zwaar ijzer in de open sloepen van de aanvallers gegooid, die meteen door de bodem heensloegen, zodat de boten vol water liepen en wegvluchten voor de laffe aanvallers onmogelijk was geworden. Men vermoedt, dat het hier dezelfde bende betreft, die al eerder langs de kust van Florida onverwachte nachtelijke aanvallen op naar goud zoekende duikschepen heeft gepleegd... Wij gaan nu verder met ons nachtprogramma..."

Het bleef even tevreden stil in de voortgrommende Dodge. Dan zei Jan Prins:

„Alles weer ordelijk afgewikkeld. Dat wil zeggen, eh... We hebben nu toch een lange rit voor de boeg tot aan Miami. Zullen we nu maar meteen de kans waarnemen, om een ordelijke lijst van onkosten op te maken? Dan hebben we allereerst..."

De verdere Avonturen van
Bob Evers, Jan Prins en Arie Roos

leest u in:

KLOPPARTIJEN IN EEN KOELHUIS (No. 36)

van dezelfde schrijver:

Willy van der Heide

WILLY VAN DER HEIDE

Arie Roos als ruilmatroos

Nauwelijks bekomen van het schatgraversavontuur in de verlaten smaragdmijnen van Columbia rolt ons drieste drietal, Bob Evers, Jan Prins en dikke Arie Roos alweer in een andere, zo mogelijk nog gevaarlijker affaire: door een stom toeval blijken zij en de aan lager wal geraakte Hollandse ingenieur Rikkers in bezit te zijn van zéér geheime papieren van aartsschurk Juan Cabral, die hij voor grof geld verkocht heeft aan een zekere Czappa, een niet minder te duchten collega-schurk. Zijn zij nu de enige die beschikken over de exacte gegevens inzake de vindplaats van een aantal in de beruchte Bermuda-driehoek gezonken Spaanse goudgaljoenen? Uit de snel volgende reeks regelrechte aanslagen op hun leven moeten onze vrienden wel concluderen dat de bende van Czappa om veiligheidsredenen zo snel mogelijk uitgeschakeld dient te worden. Onder schier onmogelijke omstandigheden voeren zij een plan uit, waarbij Arie Roos invalt voor een ontvoerde Chinese scheepskok. Alsof dat nog niet avontuurlijk genoeg is moet daarna het met hoogspanningsbedrading en bullterriers bewaakte hoofdkwartier van Czappa nog overmeesterd worden. Zal de aan gierigheid grenzende zuinigheid van Jan Prins nu eindelijk eens in hun voordeel werken?

VAN HOLKEMA & WARENDORF, BUSSUM

ISBN 90 269 1602 7

WILLY VAN DER HEIDE
ARIE ROOS
ALS RUILMATROOS

